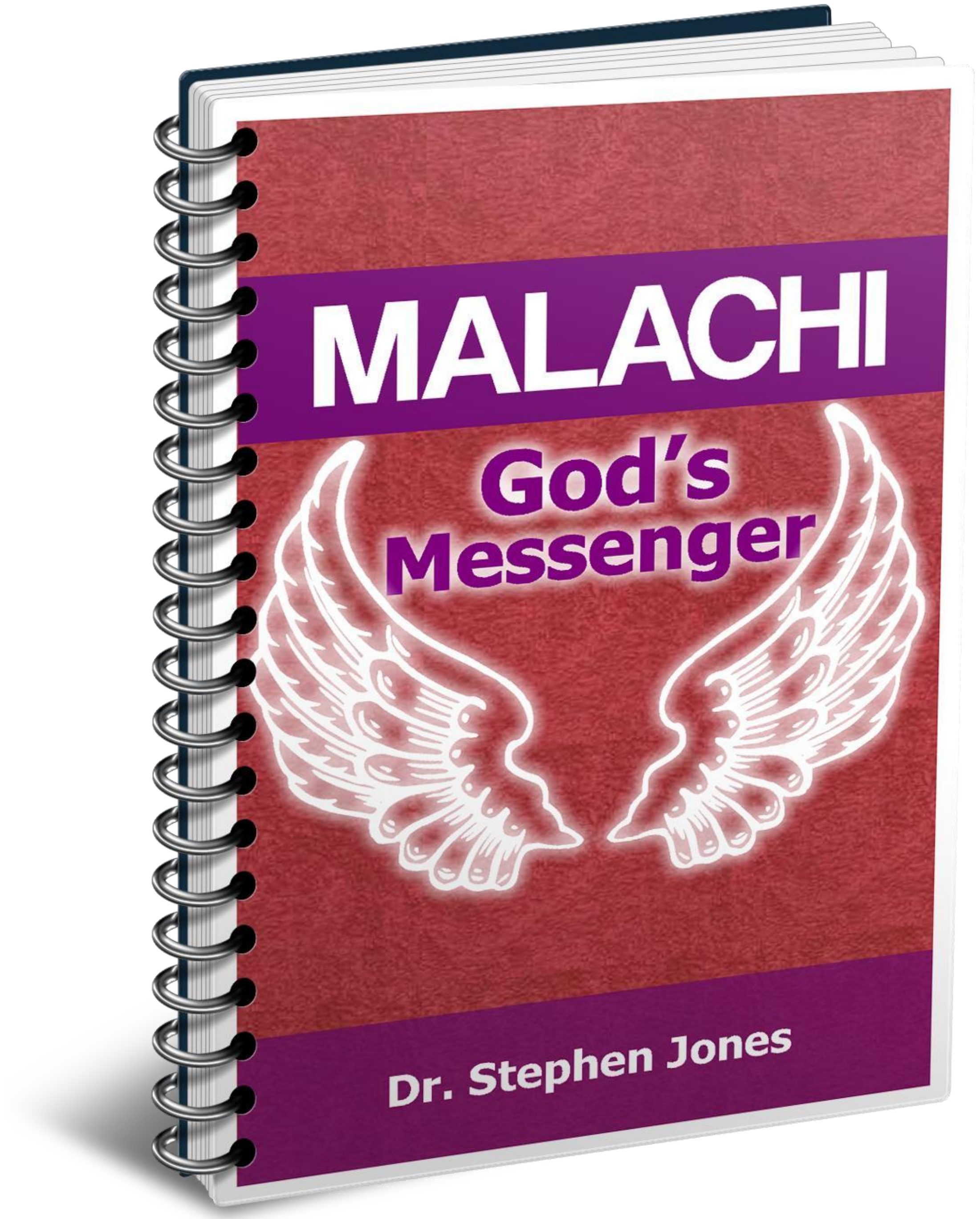

Vertaald naar het Nederlands

Hoofdstuk 1

De vier boodschappers

Maleachi is de laatste profeet van het Oude Testament. Hij leefde en profeteerde na de ballingschap van Juda en is een van de post-exilische profeten, samen met Haggaï en Zacharia.

Maleachi's profetie toont ons de omstandigheden in het land Judea in de aanloop naar de komst van Christus. In die zin vertelde zijn profetie de mensen van zijn tijd welke zaken in de komende eeuwen een probleem zouden gaan vormen. God wilde dat het volk wist waarover het moest bidden, hoe het Gods wil moest zoeken, en hoe het de valkuilen moest vermijden in de jaren die voorafgingen aan de komst van de Messias. God liet Maleachi deze dingen schrijven, zodat het volk begrip zou hebben tijdens de 400 zogenaamde "stille jaren", toen er geen profeten opstonden om hen richting te geven.

Maleachi's profetie kwam laat, want de tekst zelf spreekt over de tweede tempel alsof die al gebouwd was. (Hij werd voltooid in 515 v. Chr.) Maleachi spreekt over de offers die in die tempel werden gebracht, evenals over de kennis van de wet en de canon van het Oude Testament in het algemeen, die door Ezra was samengesteld. In feite was er al genoeg tijd verstreken om het volk achteloos of onverschillig te laten worden ten aanzien van de tempelverering.

Het boek wordt over het algemeen gedateerd in de tweede helft van de vijfde eeuw voor Christus. Als het rond 432 voor Christus is geschreven, zou dat betekenen dat deze laatste profetie van het Oude Testament
430 jaar voor de geboorte van Christus in 2 voor Christus werd gegeven. Bedenk dat in een eerdere tijd de tijd tussen het Abrahamitische (Nieuwe) Verbond en het Mozaïsche (Oude) Verbond 430 jaar bedroeg (**Gal. 3:17**). Misschien lag er een tweede periode van 430 jaar tussen de laatste profeet van het Oude Verbond en de geboorte van de Middelaar van het Nieuwe Verbond.
Drieënveertig (d.w.z. een tiende van 430) is het bijbelse getal voor "twist" en wordt specifiek in verband gebracht met de twist tussen Hagar en Sara, die de twee verbonden vertegenwoordigen.

Over de profeet zelf is niets definitiefs bekend. In de vijfde eeuw dacht Hiëronymus dat hij identiek was aan Ezra. Hij haalde zijn mening ongetwijfeld uit de Targum van Jonathan ben Uzziel, die had gestudeerd onder Hillel de Oude (110-10 v. Chr.). Deze Jonathan leefde rond de tijd van Christus of vlak voor zijn geboorte. Jonathan geloofde dat Maleachi, "Mijn boodschapper", slechts zijn titel was, terwijl Ezra zijn persoonlijke naam was. Er kan echter niets bewezen worden.

De boodschappers

Maleachi is een verkorte vorm van Malachia, "Boodschapper van Jahweh". Er staan vier "boodschappers" in het boek. Elk heeft een andere boodschap en roeping. De eerste is

Maleachi zelf (vers 1), die zijn naam (of titel) gebruikt als bewijs van zijn roeping om deze laatste OT-boodschap aan de hele natie van Judea te geven.

De tweede boodschapper (2:7) is een priester met een lijst van hervormingen die in de tempelpraktijk moeten worden doorgevoerd.

De derde boodschapper (3:1a) was degene die geroepen was om de weg te bereiden voor de Messias. Dit werd vervuld in Johannes de Doper, volgens **Marcus 1:2**, **Matt. 11:10**, en **Lucas 1:76**.

De vierde boodschapper (3:1b) is de "*boodschapper van het verbond*", die "*plotseling naar zijn tempel* zou *komen*". Dit werd vervuld in Jezus zelf, die de Middelaar van het Nieuwe Verbond was. In **Johannes 7:10**, nadat Hij zijn discipelen vooruit had gestuurd naar Jeruzalem, kwam Jezus onverwachts bij de tempel aan, midden in het Loofhuttenfeest.

Het Hebreeuwse woord "plotseling" is *pithom*, wat "plotseling, verrassend, onverwacht" betekent. Zijn komst naar de tempel was niet om angst maar verrassing uit te lokken. Door midden in Loofhutten te komen, verraste hij zijn discipelen en alle anderen. Dit zijn de vier boodschappers in het boek Maleachi.

Boodschapper #1

De eerste boodschapper presenteert God eerst als een Vader en vervolgens als een grote Koning. God heeft "Jakob" behandeld als een geliefde zoon, maar het volk heeft zijn Vader niet gerespecteerd of geëerd (1:6). De kritiek heeft vooral betrekking op het offer, dat wordt vergeleken met een geschenk dat een man meeneemt als hij op audiëntie wil bij een koning. Hun gebrekkige geschenken getuigen van gebrek aan respect voor de "grote Koning" (1:14).

In de loop van deze boodschap laat God zien hoe Hij Jakob verkoos boven Ezau. Dit was een soevereine keuze die God maakte voordat de tweeling zelfs maar geboren was (**Rom. 9:11**). Het was een bewijs van Zijn liefde voor Jakob, maar in de loop van Gods oproep tot eerbetoon komen onmiddellijk andere juridische kwesties naar voren.

De lessen van Jakob en Esau

Maleachi 1:1-3 begint met te zeggen,

1 Het orakel van het woord van de Heer aan Israël door Maleachi. 2 "Ik heb u liefgehad," zegt de Heer. Maar u zegt: "Hoe hebt Gij ons liefgehad?" "Was Ezau niet de broer van Jakob?" verklaart de Heer. "Toch heb Ik Jakob liefgehad; 3 maar Ik heb Ezau gehaat, en Ik heb zijn bergen tot een woestenij gemaakt en zijn erfdeel bestemd voor de jakhalzen van de woestijn."

Gods liefde voor Jakob-Israël kwam tot uiting in het feit dat Hij Jakob uitkoos voordat hij de gelegenheid had goed of kwaad te doen. De soevereiniteit van God is het eerste punt,

en dit wordt door de apostel Paulus besproken in Romeinen 9. Daar leren we dat een soevereine God (Schepper) het recht heeft te doen wat Hij wil met zijn schepping. Hij bezit wat Hij schept en geniet daarom de wettelijke rechten van eigendom.

Rom. 9:10-13 zegt,

[10] En niet alleen dit, maar er was ook Rebekka, toen zij een tweeling had verwekt bij een man, onze vader Izaäk;[11] want hoewel de tweeling nog niet geboren was, en zij niets goeds of slechts had gedaan, opdat Gods doel naar zijn keuze zou staan, niet vanwege de werken, maar vanwege Hem die roept,[12] werd tot haar gezegd: "De oudste zal de jongste dienen." [13] Zoals geschreven staat: "Jakob heb ik liefgehad, maar Ezau heb ik gehaat."

Paulus vertelt ons dus dat Gods liefde voor Jakob en haat voor Ezau vooral een verklaring was van Gods soevereiniteit. God maakte een soevereine keuze die niet gebaseerd was op de werken van de kinderen (goed of slecht), maar puur gebaseerd was op Zijn eigen wil en beslissing. Het gebrek aan "eerlijkheid" in deze zaak is niet relevant, legt Paulus uit, want als Schepper had God het recht een dergelijke keuze te maken. Hij maakte gebruik van Zijn recht als Schepper, dus geen mens kan Zijn besluit in twijfel trekken.

God's puzzel

God houdt van een goede uitdaging. Maar hoe kan iets een uitdaging zijn voor een God die alles kan, behalve zichzelf

onwaarachtig zijn? De mens is geschapen met beperkte kennis, zodat sommigen geloven dat sommige dingen gewoon te moeilijk zijn voor God om te doen.

Ten eerste is er het wet versus genade raadsel. Hoe kan God, gezien de zonde van de mens en de wet die hem veroordeelt, iemand redden zonder onwaarachtig te zijn tegenover Zichzelf?

De beloften aan Noach en Abraham waren om de hele aarde en alle volken te redden, maar toen stelde God de wet in, die deze belofte onrealistisch en vrijwel onmogelijk leek te maken.

Toen Israël uit Egypte kwam, leidde God hen naar de Rode Zee om het voor iedereen onmogelijk te maken te overleven, laat staan het Beloofde Land te bereiken.

God beloofde Jakob het eerstgeboorterecht te geven, maar toen bewerkte Hij het zo dat Ezau de eerstgeborene was. De wet van het eerstgeboorterecht leek te botsen met de belofte. Dit was wat Jakob deed struikelen en ervoor zorgde dat hij tegen zijn vader loog om de belofte waar te maken.

Uiteindelijk zijn alle door God ingestelde raadsels bedoeld om degenen die de beloften van God daadwerkelijk geloven te onderscheiden van degenen die dat niet doen. Ze zijn ook bedoeld om degenen die God volledig geloven te onderscheiden van degenen die geloven dat de beloften van

God enige hulp van mensen vereisen, vooral van de "gelovigen".

De wet van eerstgeborenen

Gods recht als Schepper om de eerstgeboren zoon te omzeilen lijkt te botsen met Zijn verantwoordelijkheid als Vader, want de wet beschermt een onbeminde eerstgeboren zoon. **Deut. 21:15-17** zegt,

15 **Indien een man twee vrouwen heeft, de ene beminde en de andere** onbeminde, **en zowel de beminde als de onbeminde hem zonen hebben gebaard, als de eerstgeboren zoon aan de onbeminde toebehoort,** 16 **dan zal het zijn op de dag, dat hij zijn zonen wil, dat hij de zoon van de beminde niet tot eerstgeborene kan maken vóór de zoon van de onbeminde, die de eerstgeborene is.** 17 **Maar hij zal de eerstgeborene, de zoon van de onbeminde, erkennen door hem een dubbel deel te geven van alles wat hij heeft, want hij is het begin van zijn kracht; aan hem behoort het recht van de eerstgeborene.**

Jakob en Ezau kwamen natuurlijk uit dezelfde moeder, maar de wet toont aan dat de eerstgeboren zoon wettelijke rechten heeft en niet onterfd kan worden naar de wil van de vader. Wanneer God beweert een Vader te zijn, staat Hij dus onder wettelijke beperkingen.

Dit is een klassiek geval van het schijnbare conflict tussen Gods wil (*thelema*) en Gods plan (*boulema*). In de soevereiniteit van God, die zijn recht als onpersoonlijke

Schepper uitoefent om te beslissen over een plan (*boulema*) voor zijn schepping, heeft Hij het recht Jakob te kiezen en Esau te verwerpen. Maar in Zijn rol als persoonlijke Vader wordt Hij beperkt door de wet - die een uitdrukking is van Zijn wil (*thelema*), en Hij kan de eerstgeborene niet zonder reden voorbij laten gaan ten gunste van de tweede zoon.

Dit raadsel moest worden opgelost op een manier die Zijn Plan en Zijn wil zou harmoniseren, want Gods plan en Zijn wil komen van dezelfde God. God is niet tegenstrijdig. God doet niets dat Zijn eigen erecode (d.w.z. de wet) schendt. Hij kan geen plan bedenken dat niet trouw is aan Zichzelf. Uiteindelijk zal het goddelijke plan zich een weg banen om de obstakels van zonde en gerechtigheid heen, totdat het in volledige overeenstemming met de wet uit het doolhof van de geschiedenis tevoorschijn komt.
Het probleem door de geschiedenis heen is dat de meeste bijbelgeleerden niet volledig begrepen hebben hoe Gods plan en wil tegelijkertijd vervuld kunnen worden. Dus hebben ze verschillende "oplossingen" bedacht die in feite onjuist zijn. Sommigen ontkennen Gods soevereine recht als Schepper en schuiven dat recht door naar de mens in de leer van de "vrije wil".

Deze leer was bedoeld om God te beschermen tegen de schuld van het kwaad in de wereld, maar dat ging alleen maar ten koste van Zijn soevereiniteit. Gods macht (en rechten) werden zodanig gereduceerd dat Hij vaak machteloos stond

tegenover het kwaad en al snel werd afgebeeld in een strijd op leven en dood met de duivel.

Anderen probeerden Gods soevereiniteit te behouden ten koste van Zijn Liefde die Paulus uiteenzette in Romeinen 5, een volle vier hoofdstukken voor zijn "soevereiniteitsleer" in Romeinen 9. Alleen als we begrijpen dat Gods soevereine plan is om alle mensen te redden (**Rom. 5:18**), kunnen we het raadsel ontwarren en recht doen aan Ezau en Farao (**Rom. 9:14**).

In feite was het verhaal van Jakob en Ezau bedoeld om ons te laten zien hoe Jakob probeerde de profetie op een onwettige manier te vervullen - door tegen zijn vader te liegen en zich voor te doen als Ezau. Zelfs dit bedrog werd voorspeld door zijn naam, *Jakob*, wat bedrieger of verdringer betekent. Zijn naam werd pas veranderd in Israël toen hij had geleerd om niet langer te proberen de profetie te vervullen door de macht van het vlees.

De fout van Jakob lag in het feit dat hij er te weinig vertrouwen in had dat God zijn belofte, die vóór zijn geboorte was gedaan, kon vervullen. Ongetwijfeld kende hij de profetie en wilde hij alleen hebben wat God hem had beloofd. Maar toen zijn vader besloot Esau de zegen te geven, tegen de profetie in, raakte Jakobs moeder in paniek, en Jakob had niet genoeg geloof om haar slinkse plan te weerstaan en God te hulp te schieten.

Door van plan te zijn Esau te zegenen, volgde Izaäk niet alleen zijn hart (want hij hield van Esau), maar volgde hij in feite de wet van de gehate zoon in Deuteronomium 21. Op dat moment had Esau nog geen tijd gehad om te bewijzen dat hij de zegen niet waard was. Isaacs fout lijkt te zijn dat hij dacht dat zijn tijd om te sterven naderde, zich niet realiserend dat hij zou herstellen en nog een eeuw zou overleven.

Toch gebruikte God deze situatie om ons veel te leren. De belangrijkste les is misschien wel dat we weten dat de beloften van God altijd zullen worden vervuld, zelfs als ze onmogelijk lijken. Het ware geloof in God gelooft niet in schijn, maar staat pal tegenover volstrekte tegenstrijdigheden. Echt geloof berust in de wetenschap dat God in staat is zijn woord te vervullen, terwijl oppervlakkig geloof de behoefte voelt om God te helpen en Hem te behoeden voor mislukking.

Hoofdstuk 2

De zionistische droom van Edom

Esau kreeg de bijnaam Edom, wat "rood" betekent. Volgens **Gen. 25:29**, **30** kreeg hij deze bijnaam toen hij zijn geboorterecht verkocht.

[29] En toen Jakob hutspot gekookt had, kwam Ezau van het veld en hij was uitgehongerd; 30 En Ezau zei tegen Jakob: "Geef me alsjeblieft een slok van dat rode spul daar, want ik ben uitgehongerd." Daarom werd zijn naam Edom genoemd.

Gen. 36:1 en **8** zegt,

[1] Dit nu zijn de verslagen van de geslachten van Esau (dat is Edom) .... [8] Esau woonde dus in het heuvelland Seir; Esau is Edom.

Esau leefde door de kracht van het vlees. Maar terwijl Jakob probeerde de profetie te *vervullen* door het vlees, probeerde Ezau de profetie te *bestrijden* door het vlees. Jakob leerde uiteindelijk zijn les, en toen hij ophield God te helpen, werd hij een overwinnaar met de naam *Israël*. Ezau leerde deze les niet, en tot op heden hebben zijn nakomelingen de strijd tegen het woord van God niet gestaakt, maar zijn zij afhankelijk gebleven van de macht van het vlees.

Esau's verlangen was het geboorterecht te erven op zijn eigen morele voorwaarden. Hij zag het geboorterecht als zijn geboorterecht, zonder rekening te houden met zijn karakter. Blijkbaar geloofde Esau dat zolang zijn vader genoeg van hem

hield om zijn morele zwakheden te verwennen, hij nooit onterfd zou worden. Dus toen hij het geboorterecht verloor, gaf hij Jakobs bedrog de schuld, zonder rekening te houden met de soevereine belofte van God die was geopenbaard toen hij nog met zijn broer in de baarmoeder vocht.

De berg Seir: Door Edom bezet gebied

Esau gaf zijn vleselijke zienswijze door aan zijn nakomelingen. Zij verlangden ernaar het Beloofde Land te erven, altijd gelovend dat het hun toekwam. Dus toen Israël en Juda naar Assyrië en Babylonië werden gestuurd, verheugden zij zich en grepen de gelegenheid aan om het land op te eisen. Zij hadden zich de erfenis van de berg Seir al toegeëigend, een verhaal dat wordt verteld in het oude boek Jasher. Jasher 30:26, 27 vertelt ons,

> *26 En in die dagen, in het land Kanaän, was er twist tussen de herders van Ezau en de herders van de inwoners van het land Kanaän, want Ezau's vee en goederen waren te overvloedig voor hem om in het land Kanaän te blijven, in het huis van zijn vader, en het land Kanaän kon hem niet verdragen vanwege zijn vee. 27 En toen Ezau zag, dat zijn twist met de inwoners van het land Kanaän toenam, stond hij op en nam zijn vrouwen en zijn zonen en zijn dochters, en al wat hem toebehoorde, en al zijn goederen, die hij in het land Kanaän verworven had, en hij ging weg van de inwoners van het land naar het land Seir, en Ezau en al wat hem toebehoorde, woonden in het land Seir.*

Esau verhuisde naar Seir in de tijd dat Jakob in Haran werkte voor Laban. Jasher 30:23 zegt dat Ezau al geruime tijd in Seir had doorgebracht. Toen Jakob met zijn vrouwen en kinderen terugkeerde naar Kanaän, liet Laban aan Ezau weten dat Jakob was teruggekeerd, en Ezau verzamelde vervolgens een leger van de mannen van Seir om Jakob te doden. God stuurde echter engelen (**Gen. 32:1**; Jasher 32:28) om het leger van Seir de angst voor God in te boezemen. Ezau verwelkomde Jakob in plaats van hem te doden. Jasher 32:40 zegt: "*Ezau verborg zijn haat tegen Jakob*."

Vele jaren later, na de dood van Jakob en Esau, raakten de Edomieten uit de gratie bij het volk van Seir. Zij vochten, en uiteindelijk wonnen de Edomieten de strijd, waarna zij bijna het hele volk van Seir doodden, waarbij zij slechts enkele jongens spaarden als slaven en meisjes als vrouwen. Jasher 57:36 concludeert,

> *36 En de kinderen van Esau woonden in de plaats van de kinderen van Seir, en zij erfden hun land en namen het in bezit. 37 En de kinderen van Ezau namen al wat in het land aan de kinderen van Seir toebehoorde, ook hun kudden, hun bokken en hun goederen ... en de kinderen van Ezau verdeelden het land in afdelingen aan de vijf zonen van Ezau, naar hun families.*

Zo, zegt Jasher, erfde Edom de berg Seir. Toch verloren zij nooit hun verlangen om hun grondgebied uit te breiden tot in het land Kanaän. Toen Israël en Juda gedeporteerd werden,

verheugden de Edomieten zich en kwamen het land binnen om het in hun afwezigheid te bezetten.

Goddelijk Oordeel tegen de berg Seir (Edom)

En zo profeteerde Ezechiël vele jaren later aan Edom, die toen op de berg Seir woonde, en zei in **Ezechiël 35:1-4**,

1 En het woord van de Heer kwam tot mij en zei: 2 "Mensenkind, richt uw aangezicht tegen de berg Seir en profeteer tegen hem, 3 en zeg tegen hem: 'Zie, Ik ben tegen u, de berg Seir, en Ik zal Mijn hand tegen u uitstrekken en Ik zal u tot een woestenij en een afval maken. 4 Ik zal uw steden verwoesten en u zult een woestenij worden. Dan zult u weten dat Ik de Heer ben."

De reden voor dit goddelijk oordeel wordt gegeven in de verzen 10 en 11,

10 "Omdat u hebt gezegd: 'Deze twee volken [Israël en Juda] **en deze twee landen zullen van mij zijn en wij zullen ze bezitten', hoewel de Heer daar was, 11 daarom, zoals ik leef," verklaart de Here God, "zal ik met u afrekenen naar uw woede en naar uw afgunst die u hebt getoond vanwege uw haat tegen hen..."**

Nogmaals, God zegt in **Ezechiël 36:5**,

**5 Daarom, zo zegt de Here God: "Zeker, in het vuur van Mijn jaloezie heb
Ik gesproken tegen de rest van de volken en tegen heel Edom, die zich Mijn land als bezit hebben toegeëigend met volle vreugde en met verachting van de ziel, om het tot een prooi te verdrijven."**

Hier blijkt duidelijk dat de berg Seir en Edom synoniem zijn, en het ondersteunt het verhaal over Edom en Seir uit het boek Jasher.

Er zijn twee conflicten in deze situatie. Ten eerste is het de vraag wie de echte erfgenaam is van Gods beloften. Ten tweede is het de vraag of de erfenis kan worden verkregen met vleselijke middelen of door goddelijk handelen en/of ingrijpen.

Jesaja 34:8 (KJV) noemt dit conflict met Edom "*de twist van Sion*".

8 **Want het is de dag van de wraak van de Heer, en het jaar van vergelding voor de twist van Sion.**

Uit eerdere verzen blijkt duidelijk dat God van plan is Edom te vernietigen en hun land met vuur te verteren, zoals dat met Sodom en Gomorra gebeurde. Dat "vuur" lijkt nucleair te zijn, want vers 10 zegt,

10 **het zal dag en nacht niet worden gedoofd; zijn rook zal voor eeuwig** [*olam*, "onbepaald"] **opgaan**; **van generatie op generatie zal het verlaten zijn; niemand zal er voor eeuwig en altijd doorheen gaan** [*netsach*, "geheel, volledig"].

Jesaja had geen idee van nucleaire neerslag of straling, die oneindig kan branden. De echte vraag is of dit de Negev zal treffen, waar Edom verbleef op de berg Seir, of dat de vernietiging zal vallen op het door Edom bezette Palestina en Jeruzalem.

Tijdens de Babylonische gevangenschap van Juda bezetten de

Edomieten blijkbaar Judea en Israël, althans tot op zekere hoogte, zoals de profetie van Ezechiël aangeeft. Maleachi, die na de gevangenschap leefde, schreef echter over een tijd waarin Edom het land *opnieuw* zou bezetten. **Mal. 1:4** zegt,

4 Hoewel Edom zegt: "Wij zijn neergeslagen, maar wij zullen terugkeren en de puinhopen opbouwen"; zo zegt de Heer der heerscharen: "Zij mogen bouwen, maar Ik zal afbreken; en de mensen zullen hen het goddeloze gebied noemen, en het volk over wie de Heer voor altijd verontwaardigd is."

Er is geen historisch bewijs dat de Edomieten het land Judea bezetten nadat de Joden terugkeerden uit hun Babylonische ballingschap.

Eindigde de zionistische droom van Edom toen Juda terugkeerde uit zijn Babylonische gevangenschap? Met andere woorden, eindigde hun droom al voordat Maleachi profeteerde dat zij inderdaad "zouden *terugkeren en de ruïnes opbouwen*"? Hoe kon God iets afbreken dat nooit was opgebouwd?

De opname van Edom in het Jodendom

De geschiedenis vertelt ons dat Edom werd veroverd door Judea in 125 of 126 v. Chr. Alle Edomieten kregen de keuze om Jood te worden of in ballingschap te gaan. Zij besloten Joden te worden, en zo werd het land Edom (ten zuiden van Palestina) opgenomen in de natie Judea.

Dit is opgetekend door alle historici die over dat deel van de geschiedenis schrijven. De eerste-eeuwse Joodse historicus, Josephus, schreef in 95 na Christus,

"Hyrcanus nam ook Dora en Marissa, steden van Idumea [Griekse vorm van Edom], en onderwierp al de Idumeërs; en stond hun toe in dat land te blijven, als zij zich wilden laten besnijden en de wetten van de Joden wilden gebruiken; en zij verlangden er zo naar in het land van hun voorvaderen te leven, dat zij zich onderwierpen aan het gebruik van de besnijdenis en de rest van de leefwijze van de Joden; op welk moment hen dus dit overkwam, dat zij hierna niet anders dan Joden waren." [Oudheden der Joden, XIII, ix, 1].

De Joodse Encyclopedie (editie 1903) bevestigt dit, door te zeggen,

"Zij werden opnieuw onderworpen door Johannes Hyrcanus (ca. 125 v. Chr.) door wie zij gedwongen werden Joodse riten en wetten na te leven (ib. 9, par. 1; xiv. 4, par. 4). Zij werden toen ingelijfd bij de Joodse natie... Vanaf deze tijd hielden de Idumeeërs op een afzonderlijk volk te zijn, hoewel de naam 'Idumea' nog bestond (in) de tijd van Hiëronymus."

De New Standard Jewish Encyclopedia (1970) zegt ook,

"De Edomieten werden veroverd door Johannes Hyrcanus, die hen onder dwang bekeerde tot het Jodendom, en vanaf dat moment maakten zij deel uit van het Joodse volk, waarbij Herodes een van hun nakomelingen was."

Deze gedwongen bekering maakte hen natuurlijk wel goede Joden wat betreft de religieuze normen van het Jodendom, maar het gaf hun geen geestelijke relatie met God. Zij werden bekeerd tot een godsdienst, niet tot God. Niettemin, nadat zij tot het Jodendom waren bekeerd, "hielden zij op een afzonderlijk volk te zijn".

De geschiedenis vertelt ons dus dat de Joden en Edomieten meer dan een eeuw voor de geboorte van Christus tot één volk zijn samengesmolten. Toen de tempel werd verwoest en de Joden zich verspreidden, werden ook de Edomitische Joden verspreid en verloren zij spoedig hun identiteit als voormalige Edomieten. De identiteit van Edom was niet langer relevant voor iedereen, behalve voor hen die geïnteresseerd waren in de vervulling van de profetieën over Edom.

De vraag is hoe de profetie van Maleachi in vervulling kon gaan? Sterker nog, hoe kon de profetie van Jesaja in vervulling gaan, waarbij het gebied van Edom eeuwig door vuur en zwavel zou worden verteerd? Zeker, dit is historisch nooit gebeurd, tenminste niet letterlijk.

Sommigen proberen de huidige Palestijnse bevolking in Edomieten te veranderen, door te beweren dat de Palestijnen zich het land toeeigenen overeenkomstig de profetie in **Ezechiël 36:5**. Maar de Joodse historici zelf vertellen ons dat de Edomieten een eeuw voor Christus tot het Jodendom werden bekeerd en sindsdien bekend staan als Joden. Als de huidige Edomieten zich dus "*Mijn land voor zichzelf hebben*

toegeëigend", zoals **Ezechiël 36:5** zegt, dan is dat omdat de Edomieten binnen het wereldjodendom het oude land Israël hebben bezet.

De profetie van Maleachi over Edom is de eerste boodschap van de eerste boodschapper. Dit wijst erop dat het conflict met Edom spoedig een belangrijke kwestie zou worden, niet alleen in de tijd voor Christus, maar ook voor vandaag. De opname van Edom in het Jodendom betekent dat alle eindtijdprofetieën over Edom alleen in het Jodendom kunnen worden vervuld.

In feite betekent het dat het Jodendom twee reeksen profetieën te vervullen heeft: die van Edom en die van de "kwade vijgen" van Juda.

Twee manden met vijgen

In Jeremia 24 maakte God onderscheid tussen goede en slechte mensen uit Juda. Deze werden afgebeeld als twee manden met vijgen, omdat de vijgenboom het symbool was van Juda. Maar niet alle vijgenbomen zijn gelijk. Sommige hebben goede vruchten, andere slechte. Zo was het ook met het volk van Juda. Sommigen droegen goede vruchten, anderen niet.

De goede vijgen in Jeremia's tijd waren zij die zich onderwierpen aan het oordeel van God en in gevangenschap gingen naar Babylon zonder te proberen te vechten tegen het Babylonische leger. **Jer. 24:5-7** zegt,

5 Zo zegt de Here God van Israël: "Zoals deze goede vijgen, zo zal Ik de gevangenen van Juda, die Ik uit deze plaats naar het land der Chaldeeën heb uitgezonden, als goed beschouwen. 6 Want Ik zal Mijn ogen op hen richten ten goede, en Ik zal hen weer in dit land brengen; en Ik zal hen opbouwen en niet omverwerpen, en Ik zal hen planten en niet rooien. 7 En Ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, want Ik ben de Heer, en zij zullen Mijn volk zijn en Ik zal hun God zijn, want zij zullen met hun hele hart tot Mij terugkeren."

De goede vijgen waren het met God eens en legden zich neer bij Zijn oordeel, door zich als gevangenen over te geven aan de Babyloniërs, die God had opgeworpen om het huis van Juda te oordelen.

De slechte vijgen daarentegen waren degenen die het niet eens waren met het goddelijke oordeel en geloofden dat God een dergelijk oordeel nooit over hen zou uitspreken. Zij waren de "patriotten" van hun tijd, die het Babylonische leger zagen als Gods vijand in plaats van als Gods handhaver van het goddelijk oordeel. **Jer. 24:8-10** zegt over hen,

8 "Maar zoals de slechte vijgen die door rotting niet gegeten kunnen worden", zo zegt de Heer, "zo zal Ik Zedekia, koning van Juda, en zijn ambtenaren, en het overblijfsel van Jeruzalem dat in dit land achterblijft, en degenen die in het land Egypte wonen, in de steek laten. 9 En Ik zal hen tot een schrik en een kwaad maken voor alle koninkrijken der aarde, als een smaad en een spreekwoord, een hoon en een vloek in

alle plaatsen waar Ik hen zal verstrooien. [10] En Ik zal het zwaard, de hongersnood en de pest over hen zenden, totdat zij vernietigd zijn uit het land dat Ik hun en hun vaderen gegeven heb."

Dit zijn de Judahieten die weigerden zich te onderwerpen aan het goddelijke oordeel dat eerder in **Jer. 7:1-15** werd gegeven.

Op het verachten van een vonnis van de goddelijke rechtbank staat de doodstraf (**Deut. 17:9-12**). Vandaar dat de "slechte vijgen" die het vonnis van God verachtten, een doodvonnis kregen, hoewel God hun dat land had gegeven. Hun bezit van het land was afhankelijk van hun gehoorzaamheid en onderwerping aan de wetten van God. Zij zagen zichzelf als rechtvaardig in hun strijd tegen Babylon, maar in feite waren zij in opstand tegen Hem.

Dezelfde situatie deed zich voor in de eerste eeuw. Jezus was een "goede vijg" omdat Hij zich onderwierp aan de heerschappij van Rome, het vierde rijk dat God had opgericht om over Juda te oordelen. Veel van Zijn tijdgenoten echter schurkten onder de heerschappij van Rome en volgden verschillende zelfbenoemde messiaanse leiders die beloofden de Romeinen omver te werpen. Zij faalden, maar erger nog, hun rebellie zorgde ervoor dat Rome zijn onderdrukking vergrootte om de controle te behouden. Omdat zij vleselijk waren, probeerden de slechte vijgen in die dagen hun begrip van de profetie te vervullen door de macht van het vlees.

Openlijke vijandelijkheden braken uit in 66 na Christus, toen de Joden in opstand kwamen en Rome's 12th legioen in Beth-horon tijdens het Loofhuttenfeest vernietigden. Rome reageerde met een groter leger en verwoestte Jeruzalem in 70 na Christus. Dit vervulde Jezus' woorden in **Matt. 22:7**,

7 **Maar de koning** [d.w.z. God] **was woedend en zond zijn legers** [Rome]**, en vernietigde die moordenaars, en stak hun stad** [Jeruzalem] **in brand.**

De vervloekte vijgenboom

In **Matt. 21:19** vervloekte Jezus een vijgenboom toen Hij op een morgen naar Jeruzalem liep.

19 **En toen Hij een eenzame vijgenboom langs de weg zag, ging Hij erheen en vond er alleen maar bladeren aan; en Hij zei tegen de boom: "Er zal nooit meer vrucht van je zijn." En terstond verdorde de vijgenboom.**

Nogmaals, de vijgenboom stelde het volk Judea voor, zoals de meeste bijbelleraren weten. Het probleem komt wanneer diezelfde bijbelleraren *weigeren te geloven wat Jezus zei*. Zij leren dat de Joodse natie bij de tweede komst van Christus vrucht zal dragen, hoewel Jezus duidelijk zei dat deze boom (natie) nooit meer vrucht zou dragen. Door dit te onderwijzen, noemen zij Jezus een valse profeet.

Jezus profeteerde later in **Matt. 24:32**, **33**,

32 **Leer nu de gelijkenis van de vijgenboom; wanneer zijn tak al zacht is geworden en zijn bladeren uitsteekt, weet je dat de zomer nabij is;** 33 **ook jij, wanneer je al**

deze dingen ziet, erkent dat Hij nabij is, vlak bij de deur.

De meeste bijbelleraren zijn het erover eens dat dit werd vervuld in 1948, toen de Joodse staat ontstond. In die tijd geloofde men dat Christus binnen zeven jaar zou komen, en dat de Joden in Jezus Christus zouden gaan geloven. Toen er tegen 1955 niets van dien aard gebeurde, werd deze euforie grotendeels opgegeven, maar toch bleef men onderwijzen dat de Joodse staat het begin was van het Koninkrijk van God en dat het vrucht zou dragen door Jezus als de Messias te erkennen.

Als zij Jezus' woorden in **Matt. 21:19** hadden geloofd, zouden zij dergelijke beweringen niet hebben gedaan. Jezus sprak alleen over *bladeren, niet over vruchten*. Bladeren waren in de eerste plaats de reden voor Jezus' vloek in Matt. **21:19**. Meer bladeren dragen in 1948 kan de vloek niet ongedaan maken. In feite zijn vijgenbladeren het probleem sinds Adam en Eva. Vijgenbladeren zijn een valse bedekking voor de zonde. Vijgenbladeren worden aangetrokken door hen die zichzelf rechtvaardigen, terwijl ze zich zouden moeten bedekken met het bloed van Jezus.

De natie van Edom

De Joodse staat wordt ten onrechte "Israël" genoemd om christenen te doen geloven dat de Joden alle 12 stammen van Israël vertegenwoordigen. Toen de staat klaar was om gevormd te worden, kwamen Joodse leiders bijeen om te beslissen hoe ze hun nieuwe staat zouden noemen.

Sommigen stelden Judea of het Koninkrijk Judea voor. Zij kozen echter de naam "Israël" om christenen te misleiden en hen te laten geloven dat dit de profetieën over Israël (de zogenaamde "verloren stammen") vervulde.

Als zij de waarheid hadden gesproken, zouden zij het *Edom* hebben genoemd, of de Griekse naam *Idumea*. De wet verbood Israël (of Juda) terug te keren uit gevangenschap zonder berouw. In de Wet van Verdrukking in **Lev. 26:40-42** zien we dat God Zijn Verbond met Israël (of Juda) niet zou "gedenken" totdat zij hun "vijandigheid" tegen God beleden - dat wil zeggen tegen Jezus Christus, die de Jahweh van het OT is.

40 Als zij hun ongerechtigheid belijden en de ongerechtigheid van hun voorvaderen, in hun ontrouw die zij tegen Mij begingen, en ook in hun handelen met vijandigheid tegen Mij - 41 ook Ik handelde met vijandigheid tegen hen, om hen in het land van hun vijanden te brengen - of als hun onbesneden hart zich verootmoedigt, zodat zij dan hun ongerechtigheid goedmaken, 42 dan zal Ik Mijn verbond met Jakob gedenken, en Ik zal ook Mijn verbond met Izaäk gedenken, en Mijn verbond met Abraham ook, en Ik zal het land gedenken.

De Joodse staat (als natie) heeft deze belijdenis nooit gedaan, noch hebben zij hun vijandigheid tegen "Mij" (Jezus Christus) toegegeven. Daarom konden de Joden deze profetische wet niet vervullen, noch konden zij een ware staat Israël of zelfs Juda vestigen in het oude land.

Maar omdat het Jodendom Edom lang geleden had geabsorbeerd, stond de wet Edom toe de profetie te vervullen die Izaäk aan Ezau-
Edom gaf in **Gen. 27:40**, "*wanneer gij de heerschappij zult hebben, dat gij zijn* [Jakobs] *juk van uw hals zult afbreken*." Omdat Jakob het geboorterecht en de zegen op onwettige wijze had verkregen, bepaalde Izaäk dat Jakob het op een bepaald moment zou moeten teruggeven, zodat de profetie op Gods manier en op Gods tijd in vervulling kon gaan.

En dus, zoals Jakob zich voordeed als Esau om het eerstgeboorterecht te verkrijgen (**Gen. 27:15**, **16**), zo trok ook Esau de kleren van Jakob aan en deed zich voor als Jakob-Israël in 1948. Het geboorterecht werd, samen met de naam *Israël*, gegeven aan de Edomieten binnen het wereldjodendom, het enige volk dat het profetische vonnis, verordonneerd door Izaäk, kon vervullen. Op deze manier konden Ezau's rechten als eerstgeborene worden vervuld zonder tussenkomst van Jakob.

Zolang de Joodse staat als *Israël* bestaat, blijft het geboorterecht in handen van Esau-Edom. God heeft Ezau de tijd gegeven om zich onwaardig te bewijzen, tijd die Jakob niet toestond toen hij probeerde de profetie te vervullen door de macht van het vlees.

De Joden hebben dus een dubbele reeks profetieën vervuld. De Joodse staat vertegenwoordigt Edom, die inderdaad zijn droom heeft waargemaakt om "*terug te keren en de puinhopen op te bouwen*" (**Mal. 4:4**). Tegelijkertijd heeft de

vervloekte vijgenboom van Juda meer bladeren voortgebracht (**Matt. 24:32**), zoals Jezus had voorspeld. Maar God zal het laatste woord hebben: "*Ik zal afbreken*" (**Mal. 4:4**).

Hoofdstuk 3

De gehate zoon

In de eerste vier verzen van Maleachi drukt God zijn liefde uit voor "Jakob" terwijl hij "Ezau-Edom" haat. Hoewel Edom de beloften van God wilde erven, was de beslissing van God al genomen voordat deze tweelingzonen geboren waren. In de oorspronkelijke profetie aan Izaäk en Rebekka in **Gen. 25:23** wordt een dergelijke "haat" niet uitgedrukt, maar de profetie van Maleachi geeft ons verdere details die het juridische dilemma aangeven.

De wet van de koppige zoon

De soevereine beslissing van God in **Gen. 25:23** lijkt in tegenspraak met de bepaling in de wet die verbood een jongere zoon te verkiezen boven de oudste (**Deut. 21:15-17**). Het vervangen van een eerstgeboren zoon kon alleen als er een wettelijke reden was - in de eerste plaats als de oudste zoon onwaardig of in staat van rebellie werd bevonden. Daarom ging de volgende wet in **Deut. 21** over opstandige zonen in **Deut. 21:1823**.

18 Maar als iemand een koppige en opstandige zoon heeft die zijn vader of moeder niet wil gehoorzamen, en wanneer zij hem kastijden, hij zelfs niet naar hen wil luisteren, 19 dan zullen zijn vader en moeder hem grijpen, en hem naar buiten brengen voor de oudsten van zijn stad aan de poort van zijn woonplaats...

Deze wet richt zich niet op zesjarige jongens die driftbuien hebben. Het gaat om volwassen zonen die geen respect

hebben voor hun ouders en daarom onwaardig zijn om een erfenis van hen te ontvangen. De wet verwijst specifiek naar een zoon die weigert zich te bekeren, zelfs nadat hij is gestraft. Hieruit blijkt natuurlijk dat het voor het gerecht brengen van de zoon voor de oudsten slechts *een laatste redmiddel was*.

Esau was zo'n zoon van Izaäk. Terwijl Jakob een vrouw had gevonden uit hun familie in Haran, zoals Izaäk had opgedragen, deed Ezau zoiets niet.
Gen. 26:34, **35** zegt,

34 En toen Esau veertig jaar oud was, trouwde hij met Judith, de dochter van Beeri, de Hettiet, en Basemath, de dochter van Elon, de Hettiet; 35 en zij brachten Izaäk en Rebekka verdriet.

Belangrijker echter was het feit dat Ezau zowel koppig als opstandig was tegen zijn hemelse Vader. De wet was op beide niveaus van toepassing. Isaac kon Esau materiële goederen of fysiek land geven als geboorterecht, maar alleen God kon een geestelijk geboorterecht toekennen.

Juridische en emotionele haat

De wet maakt duidelijk dat een eerstgeboren zoon pas onterfd kon worden als hij bewezen had onwaardig te zijn. Zelfs als hij onwaardig werd bevonden, moest hij getuchtigd worden om te zien of hij zich zou bekeren. In feite laat de hele Schrift zien dat God niet snel oordeelt over mensen of volken. Hij is geduldig en wacht (in het geval van nationale

oordelen) eeuwen met het vernietigen van de goddeloze naties.

Velen hebben Gods wet terzijde geschoven omdat zij de wet van de koppige zoon verkeerd begrepen hebben. In feite is dit misschien wel de wet die het vaakst wordt aangehaald door antinomianen, die hem gebruiken om te bewijzen dat de goddelijke wet slecht is of dat hij voortkomt uit de geest van een wraakzuchtige God wiens wil afwijkt van die van Jezus. Zij kunnen zich niet voorstellen dat Jezus *het* met de goddelijke wet *eens* zou kunnen zijn. Dit komt omdat zij zich de wet van de koppige zoon voorstellen in termen van kleine kinderen, met ouders die hen voor steniging naar de rechter brengen. Een dergelijke interpretatie is ver verwijderd van de werkelijke waarheid.

Toen God zei in **Mal. 1:3** dat Hij Ezau "haatte", sprak Hij juridisch, niet emotioneel. *Juridische haat* is niet hetzelfde als emotionele haat. In de wet van de koppige zoon moesten ouders zulke zonen naar de rechtbank brengen om door de oudsten beoordeeld te worden. Daarmee gaven zij blijk van wettelijke haat, ook al hielden zij emotioneel van hun zoon. **Johannes 3:16** zegt: "*Zo lief heeft God de wereld gehad*," en dus strekte Zijn liefde zich zeker uit tot Esau. Toen Maleachi zei dat God Esau "haatte", werd meteen het wettelijke recht van Esau als eerstgeboren zoon vastgesteld om beschermd te worden tegen het verlies van zijn erfenis.

God beschermde Esau wettelijk

De wet stelde morele grenzen om zowel de zondaar als het slachtoffer van de zonde te beschermen. De wet van teruggave gaf precies aan hoeveel teruggave de dief aan zijn slachtoffer moest betalen (**Exodus 22:1-4**).

De wet stelde het slachtoffer in staat zijn schade volledig te vergoeden, terwijl de zondaar tegelijkertijd werd beschermd tegen een te streng oordeel. De wet van de rechten van het slachtoffer gaf het slachtoffer ook de ruimte om genade te tonen en een deel van de hem of haar verschuldigde schuld te vergeven. Tegelijkertijd beschermde de wet de zondaar tegen veroordeling uit woede, haat, jaloezie of andere vleselijke motieven.

Toen Jakob tegen zijn vader loog om de zegen te verkrijgen, dacht hij dat hij gerechtvaardigd was op grond van de profetie die was geopenbaard voordat hij was geboren. Misschien dacht hij zelfs dat Ezau zichzelf al had gediskwalificeerd. Maar zo'n beslissing kon hij niet nemen. Het is duidelijk dat Izaäk zelf niet tot die conclusie was gekomen. Dus ongeacht de profetie onteerde Jakob zijn vader, waardoor ook hij het gevaar liep gediskwalificeerd te worden.

God tuchtigde Jakob echter totdat de openbaring van Gods soevereiniteit zijn hart keerde en hem waardig maakte. Op dat moment gaf God hem de naam *Israël*. Hij had de erfenis vele jaren eerder van zijn vader Izaäk gekregen, maar pas na

een worsteling met de engel schonk Jakobs hemelse Vader hem die.

Gods "haat" tegen Ezau in **Mal. 1:3** beschermde Ezau door de wet van de gehate zoon. Het betekende dat God Ezau een kans zou geven om zich te bekeren en zich daardoor waardig te tonen. Vandaar dat God in 1948 Edom de tijd gaf die door Jakobs daden was ingekort.

Juridisch gezien is de staat Israël noch Juda, maar Edom. Edom doet zich voor als Israël in het bezit van het eerstgeboorterecht; God staat dit echter alleen toe omdat dit het rechtvaardige oordeel van de wet is. Jakob had zich voorgedaan als Esau om het eerstgeboorterecht van de blinde Isaak te krijgen, dus stond God toe dat Esau zich voordeed als Jakob om het terug te krijgen. Hij maakte zelfs de meeste christenen blind, zodat ze geen bezwaar zouden hebben tegen het goddelijke oordeel.

De blindheid verwijderd

Mal. 1:4 vertelt ons dat Edom "*zal terugkeren en de ruïnes zal opbouwen*."
Met andere woorden, wat men denkt dat Joods zionisme is, is eigenlijk Edomitisch zionisme. God erkent dat zij inderdaad zullen "terugkeren", maar wanneer Edom volledig heeft bewezen een koppige en opstandige zoon te zijn, dan zal God "afbreken" wat zij hebben gebouwd. De controverse over Sion zal dan worden opgelost, en de wereld zal de ware erfgenamen erkennen.

Tegelijkertijd zal de blindheid van de kerk worden weggenomen, want
"*de mensen zullen hen het goddeloze gebied noemen, en het volk over wie de Heer voor altijd verontwaardigd is*."
De mensen kunnen een dergelijk oordeel niet vellen zonder het goddelijke plan met betrekking tot de Israëlische (Edomitische) staat te begrijpen.

Bovendien zegt **Mal. 1:5** zegt,

5 En <u>uw ogen zullen dit zien</u>, en u zult zeggen: "De Heer zij groot gemaakt voorbij de grens van Israël!"

Met andere woorden, wanneer de ogen worden geopend en de blindheid wordt genezen, zal het volk *dit* niet alleen "*zien*", maar ook instemmen met Gods handelen. Zij zullen het begrijpen en God verheerlijken, zelfs "*tot over de grens van Israël*!". Dit suggereert een universeel begrip van het goddelijke plan in die dag.

De opstandige en koppige priesters

Mal. 1:6 laat vervolgens zien dat het probleem van Edom ook onder de priesters van Jeruzalem werd aangetroffen:

6 "Een zoon eert zijn vader, en een dienaar zijn meester. Als Ik een vader ben, waar is dan Mijn eer? En indien Ik een meester ben, waar is Mijn eerbied?" zegt de Heer der heerscharen tot u, o priesters die Mijn naam verachten...

De priesters in die dagen zouden elke profetie tegen Edom gesteund hebben, maar zij begrepen niet dat zij even schuldig waren als Edom voor het onteren van hun hemelse Vader. Daarom maakten zij bezwaar, zeggende,

6 ... Maar u zegt: "Hoe hebben wij Uw naam veracht?"

Gods antwoord wordt gegeven in **Mal. 1:7**, **8**,

7 "U presenteert onrein voedsel op Mijn altaar. Maar u zegt: "Hoe hebben wij U verontreinigd? U zegt: "De tafel van de Heer moet worden veracht. 8 Maar wanneer u de blinde offert, is dat dan niet slecht? En als u de lamme en de zieke offert, is dat niet slecht? Waarom biedt u het niet aan uw gouverneur aan? Zou hij blij met je zijn? Of zou hij u vriendelijk ontvangen?" zegt de Heer der heerscharen.

De wet verbiedt het offeren van gebrekkige offerdieren in **Deut. 15:21**,

21 Maar als het enig gebrek heeft, zoals kreupelheid of blindheid, of enig ander ernstig gebrek, zult u het niet offeren aan de Heer, uw God.

Dit verbod onder het Oude Verbond gold voor offerdieren. Offers waren profetische typen van Christus, die Johannes voorstelde als een vlekkeloos Lam van God. Wanneer het volk blinde of kreupele offers bracht, onteerden zij Christus, door te getuigen dat God een onvolmaakte messias zou aanvaarden als offer voor de zonde.

Wanneer we de wet dus bekijken door de ogen van het Nieuwe Verbond, was de zonde van die priesters hun valse en zelfs godslasterlijke getuigenis van de komende Messias. In

hun koppige en opstandige harten gaven zij uiting aan hun voorkeur voor een gebrekkige Messias, terwijl zij zich niet bewust waren van de toestand van hun eigen hart.

Daarom wijst de profeet in de 400 jaar voorafgaand aan de komst van Christus op een belangrijk motief dat in de harten van de priesters verborgen lag, en dat er spoedig toe zou *leiden dat zij de ware Messias zouden verwerpen en in plaats daarvan zouden hopen op een gebrekkige Messias van hun eigen keuze*. Daarom kozen zij, toen zij de keuze kregen, liever voor Barabbas dan voor Jezus (**Johannes 18:38-40**). Zij wilden een militaire messias die zijn macht zou gebruiken om Rome omver te werpen, niet wetende dat hun werkelijke behoefte was aan een Messias die hen zou redden van hun eigen zonden.

De boodschap samengevat

Dit is wat we tot nu toe weten over de boodschap van Maleachi: God zei tegen Juda: "Ik hou van je," bewezen door het feit dat Hij Jakob koos en Esau verwierp - waarom gedroeg Juda zich dan als een koppige en opstandige zoon? Was het uit gebrek aan liefde?

Kennelijk niet. Maar zoals zo vaak met kinderen gebeurt, begrijpen zij niet dat hun ouders van hen houden, omdat zij oordeel en discipline verwarren met haat. Op de een of andere manier zorgt dit misverstand ervoor dat het kind op een opstandige manier reageert op discipline door zijn ouders te onteren.

Dit was het probleem met Juda en Jeruzalem in de tijd van Maleachi. De profeet legde de vinger op het probleem dat zich door de eeuwen heen zou ontwikkelen tot het zich ten volle manifesteerde in hun verwerping van Jezus Christus.

In feite maakte dit probleem de weg vrij voor de fusie van Juda met Edom in 126 v. Chr. Naarmate Juda meer en meer vleselijk werd, begon de natie op Edom te lijken in haar bitterheid tegen God, omdat Hij het gewaagd had hen te disciplineren. Dus toen de Judeeërs de Edomieten veroverden, werd Edom gedwongen zijn godsdienst te veranderen van het ene vleselijke geloofssysteem in het andere.

Maar niemand bekeert zich werkelijk tot God met geweld. Toen de Edomieten zich bekeerden, ontwikkelden ze geen relatie met God. Zij veranderden slechts van godsdienst, wat in de ogen van God zinloos is. Als Juda werkelijk de waarheid en de liefde van God aan Edom had geopenbaard, zouden de Edomieten zich misschien tot God (Christus) hebben bekeerd, in plaats van tot een godsdienst. Maar gedwongen bekeringen dienen alleen om mensen te onderwerpen aan religieuze systemen. Ze dwingen relaties af tot religies, in plaats van tot God zelf.

In dit geval werden de vleselijkheid van Edom en de bitterheid van het hart tegen God binnengebracht in Juda en samengevoegd met de eigen problemen van Juda die Maleachi in zijn profetieën signaleerde. Edom nam

gemakkelijk de meest radicale opvattingen van het messianisme over in hun steun voor het aardse Jeruzalem.

In de eerste eeuw behoorden de Edomieten dus tot de meest rabiate verdedigers van Jeruzalem tegen de Romeinen. Josephus beschrijft hoe wreed ze waren, zelfs zo ver dat ze moordenaars stuurden (*sicarii* genoemd, "dolkmensen") om hun vleselijke vorm van radicaal Judaïsme op te leggen aan de rest van het volk. Ze vermoordden iedereen die vrede met Rome voorstond. Hun fort bij Masada was de laatste verdedigingslinie in de Romeinse oorlog.

In wezen werden zij gemotiveerd door dezelfde kwade geest die hen in 126 v. Chr. gewapenderhand tot het jodendom had bekeerd.

Dus noch de priesters van Jeruzalem, noch de Edomieten konden de Vredevorst accepteren. Zij wilden een Krijgsprins om hun opstand tegen de Romeinen te verdedigen. Dit alles wordt ons voorgesteld in het feit dat de priesters blinde en kreupele dieren als offers aan God brachten. Hun offers waren manifestaties van hun eigen hart, versluierd door blindheid door het Oude Verbond. In **2 Kor. 3:14**, **15** zegt Paulus,

14 Maar <u>hun verstand was verhard</u>; want tot op de dag van vandaag bij het lezen van het oude verbond blijft hetzelfde voorhangsel onopgeheven, omdat het in Christus is weggenomen. 15 Maar tot op de dag van vandaag, wanneer Mozes wordt voorgelezen, ligt er een sluier over hun hart.

Wanneer mensen fysieke zwaarden ter hand nemen om mensen te veroveren (of hen tot hun godsdienst te bekeren), gebruiken zij de methode van het Oude Verbond. Onder het Nieuwe Verbond nemen wij geestelijke wapens op, waaronder het zwaard van de Geest, dat het woord van God is. Maar dit wordt alleen gedaan door hen die het Nieuwe Verbond en zijn Middelaar, Jezus Christus, volgen.

Nutteloze offers brengen

Maleachi 1:10 gaat verder,

10 **Was er** maar **een** priester **onder u die de poorten zou sluiten, zodat u niet nutteloos vuur zou ontsteken op Mijn altaar! "Ik ben niet tevreden met u," zegt de Heer der heerscharen, "noch zal Ik een offer van u aannemen."**

Offers zijn giften aan God die de toestand van iemands hart weergeven. Het is niet de grootte van het offer, want zelfs de mijt van een weduwe kan in de ogen van God een groot offer zijn.

Offers zijn alleen effectief als ze door geloof worden gegeven. Geloof komt echter door horen en gehoorzaamheid. Toen God tegen het volk zei dat zij geen blinde of kreupele dieren mochten offeren, moest het volk dus vertrouwen hebben in Gods woord. Zij moesten weten dat God een doel had met deze instructies. Ze waren niet willekeurig. De instructies waren profetisch (zoals de hele wet). Ze profeteerden van Christus, zijn aard en zijn werk.

Het offeren van blinden en kreupelen zijn "nutteloze" daden van een vleselijke godsdienst zolang het geloof (geloof in Gods woord) ontbrak. Dit probleem begon niet plotseling in de tijd van Maleachi. Het probleem gaat terug tot het begin, zelfs onder Mozes zelf. Ook Jesaja spreekt over dit probleem in zijn tijd. **Jesaja 1:11-14** zegt,

[11] "Wat zijn uw menigvuldige offers aan Mij?" zegt de Heer. "Ik heb genoeg aan brandoffers van rammen, en het vet van gevoed vee. En Ik heb geen behagen in het bloed van stieren, lammeren of geiten. [12] Wanneer jullie voor Mij komen, wie verlangt dan van jullie deze vertrapping van Mijn hoven? [13] Breng uw waardeloze offers niet langer. Wierook is een gruwel voor Mij. Nieuwe maan en sabbat, het oproepen van vergaderingen - Ik kan geen ongerechtigheid en de plechtige vergadering verdragen. [14] Ik haat uw nieuwe maan feesten en uw aangewezen feesten. Zij zijn een last voor Mij geworden. Ik ben moe ze te dragen.

Het vroege kerkelijke geschrift dat bekend staat als de Brief van Barnabas, geschreven niet later dan het eerste deel van de eerste eeuw, interpreteert dit door te zeggen,

[9] Tenslotte zegt hij tot hen: Uw nieuwe manen en uw sabbatten kan ik niet verdragen. Bedenk wat hij daarmee bedoelt; de sabbatten, zegt hij, die gij nu houdt, zijn voor mij niet aanvaardbaar, maar die welke ik gemaakt heb; wanneer ik van alles rust, zal ik de achtste dag beginnen, dat wil zeggen het begin van de andere wereld [tijdperk]. [10] Om

welke reden wij de achtste dag met blijdschap vieren, waarop Jezus uit de dood is opgestaan... (Barnabas, XIII, 9, 10)

Met andere woorden, Barnabas ziet deze passage als een profetie van een verandering van de sabbat naar de achtste dag, of zondag. Hij handhaaft de zevendaagse cyclus, maar geeft er een nieuw referentiepunt aan, namelijk de opstanding van Christus.

Hosea herhaalt hetzelfde thema in zijn profetie aan het huis Israël. Hij zegt in **Hosea 2:11**,

11 Ik zal ook een einde maken aan al haar vrolijkheid, haar feesten, haar nieuwe manen, haar sabbatten en al haar feestelijke bijeenkomsten.

We zien dus dat minstens drie profeten na Mozes het erover eens zijn dat offers waardeloos zijn zonder geloof in Christus.

Het grotere offer

De dierenoffers moesten uiteindelijk wijken voor het grotere Offer dat eens voor altijd zou worden gebracht. De profeet vertelt het volk in **Maleachi 1:11**,

11 "Want van het opgaan van de zon tot haar ondergang zal Mijn naam groot zijn onder de volken, en in elke plaats zal wierook worden geofferd in Mijn naam, en een graanoffer dat zuiver is; want Mijn naam zal groot zijn onder de volken", zegt de Heer der heerscharen.

Door de vorm van offeren uit het Oude Verbond te verwijderen en te vervangen door iets "beters", wilde God zijn naam groot maken. Dit is geen kwestie van wishful thinking, maar een intentieverklaring. Als zodanig is het een gelofte van het Nieuwe Verbond, iets dat niet afhankelijk is van de wil van mensen, maar alleen van de wil van God en Zijn vermogen om het waar te maken.

Door de oude vorm van offeren en aanbidden te vervangen door die van het Nieuwe Verbond, zal Hij slagen waar Israël en Juda onder het Oude Verbond hadden gefaald. De oude vorm van aanbidding, gebaseerd op het Oude Verbond, kon alleen slagen als de mensen hun gelofte in **Exodus 19:8** konden houden. De nieuwe vorm van aanbidding, gebaseerd op het Nieuwe Verbond, is niet langer afhankelijk van mensen, maar van Gods vermogen om Zijn gelofte te houden.

De oude vorm niet langer aanvaardbaar

Maleachi geeft geen details die zouden kunnen onthullen hoe God dit doel wilde bereiken. Alleen door het Nieuwe Testament te bestuderen kunnen we begrijpen dat Jezus Christus het fundament heeft gelegd voor een nieuwe tempel, evenals voor nieuwe vormen van offeren en aanbidden.

Maleachi 1:12 gaat verder,

12 **Maar gij ontheiligt haar** [*othi*, "Mij"], **omdat gij zegt: "De tafel des Heren is verontreinigd, en wat haar vrucht betreft, haar spijs moet worden veracht."**

De priesters hadden God zelf ontheiligd, volgens de Hebreeuwse tekst. Dr. Bullinger's aantekeningen vertellen ons,

> *"**12**. Het = Ik. "Ik" was de lezing in de oorspronkelijke tekst; maar de Sopherim verklaren dat zij 'othi (Ik) hebben veranderd in 'otho (hij, of het) uit een (verkeerd) gevoel van eerbied."*

Met andere woorden, de *Sopherim* (Joodse geleerden) geloofden dat God zelf niet ontheiligd kon worden, en daarom maakten zij aantekeningen in de kantlijn om het anders te lezen. Maar zeggen dat de priesters God ontheiligden is helemaal niet godslasterlijk. Dat was gewoon de waarheid. De godslastering werd gedaan door de priesters die blinde offers brachten die een gebrekkige messias voorstelden. Vandaar dat de "Ik" in dit vers Jezus Christus zelf is. Dit profeteerde van een toekomstige tijd waarin de priesters Christus rechtstreeks zouden ontheiligen.

Ongetwijfeld verschilde de mening van de priesters van Gods visie op de waarheid. Het lijkt onwaarschijnlijk dat de priesters zelf de beschuldigingen geloofden die Maleachi aan hun voeten legde. Hun religieuze geest had hun ogen verblind voor de waarheid. Zij hadden de waarheid al weggedaan ten gunste van de tradities van mensen, en dus vertelt **Jesaja 29:13** ons dat zij God tevergeefs aanbaden.

Vanuit de priesterlijke positie, gedicteerd door de tradities van mensen, "*is de tafel van de Heer verontreinigd*." De

"tafel" verwijst hier naar het voedsel of de vruchten die erop lagen. Zij gaven er niet om dat het onrein was in Gods ogen.

Zelfs later, toen het Nieuwe Verbond een Tafel des Heren instelde, waren er mannen en priesters die die tafel verontreinigden. Paulus zegt in **1 Kor. 10:21**,

[21] Je kunt de beker van de Heer niet drinken en de beker van de demonen; je kunt niet deelnemen aan de tafel van de Heer en de tafel van de demonen.

Opnieuw zegt Paulus in **1 Kor. 11:27-29**,

[27] Daarom, wie het brood eet of de beker van de Heer onwaardig drinkt, zal schuldig zijn aan het lichaam en het bloed van de Heer. [28] Maar laat iemand zichzelf onderzoeken, en zo van het brood eten en van de beker drinken. [29] Want wie eet en drinkt, eet en drinkt het oordeel over zichzelf, als hij het lichaam niet juist beoordeelt.

Het volk mocht niet langer van offerdieren eten, maar moest het vlees van Christus eten en zijn bloed drinken (**Johannes 6:56**). Dit mocht niet lichtzinnig gebeuren, noch mochten de gelovigen het offer verachten of er onwaardig aan deelnemen. Dat zou de waarschuwingen van Maleachi evenzeer op hen van toepassing maken als op de priesters in zijn eigen tijd.

Hoofdstuk 4

Oplichter Priesters

In **Maleachi 1:13** klaagt God over de houding van de priesters ten opzichte van de offers, zeggende,

13 **"Jullie zeggen ook: 'Wat is het toch vermoeiend!' En jullie snuiven er minachtend naar** [d.w.z. "poeh-poeh"]**," zegt de Heer der heerscharen,**
"en jullie brengen wat door diefstal is meegenomen, en wat kreupel of ziek is; zo brengen jullie het offer! Moet ik dat uit uw hand aannemen?" zegt de Heer.

Niet alleen brachten de mensen offerdieren die kreupel of ziek waren, maar ook wat ze gestolen hadden. Als het volk zelf gebrekkige dieren had gebracht, zouden de priesters die ongetwijfeld hebben afgewezen, want deze dieren werden aan de priesters gegeven, hetzij om op te eten, hetzij om in hun kudden te stoppen. Zij zouden alleen de beste accepteren.

Het waren echter de priesters zelf die schuldig waren aan deze beschuldiging. Aangezien zij de controleurs van de dieren waren, was alleen God hun Opzichter, en alleen Hij wist wat zij deden. De priesters volgden religieuze rituelen, maar geloofden niet echt dat deze enig heilzaam effect hadden. Zij kenden God niet, noch waren zij zich bewust van Zijn dagelijkse aanwezigheid. Het was voor hen slechts een baan, een middel van bestaan en zelfs een mogelijkheid om rijk te worden.

"*Moet ik zulke offers accepteren*?" vraagt God. Blijkbaar niet. Velen hebben offers gebracht zonder dat God ze aanvaardde. Religieuze vormen worden misschien bevredigd, maar er wordt geen echte relatie met God tot stand gebracht of opgebouwd.

Oplichters

Maleachi 1:14 gaat verder,

14 "Maar vervloekt zij de bedrieger die een mannetje in zijn kudde heeft en er een gelofte voor doet, maar een onzuiver dier aan de Heer offert, want Ik ben een grote Koning," zegt de Heer der heerscharen, "en Mijn naam wordt gevreesd [of vereerd] **onder de volken."**

Een "bedrieger" die een dier steelt en het vervolgens aan God aanbiedt, biedt "*een onzuiver dier*" aan. Het probleem is niet het dier, maar degene die het aanbiedt. God geeft niet echt om onzuivere dieren, maar wel om onzuivere harten en verkeerde motieven.

Een studie van de kerkgeschiedenis laat zien hoe vaak priesters het volk hebben opgelicht onder het voorwendsel dat zij een offer aan God moesten brengen. De ruwe methoden van de afgelopen eeuwen zijn nu vervangen door meer verfijnde oplichtingsmethoden, maar steevast zijn deze methoden gebaseerd op angst of schuld, in plaats van op iemands liefde voor Christus.

Tegenwoordig huren de meeste grote gemeenten reclamebedrijven in om hun oproepen voor geld te schrijven.

Hun computers voegen zelfs de persoonlijke namen in die brieven in, en velen geloven werkelijk dat de dominee zelf is gaan zitten om hen een persoonlijke brief te schrijven. De oproepen voor geld zijn vaak schaamteloos, maar het is zo gewoon dat het een "normale" kerkelijke praktijk is geworden. En zo hebben we hetzelfde niveau van corruptie bereikt als Maleachi in zijn tijd zag.

God spreekt een vloek uit over zulke oplichters en hun bedieningen in **Mal. 1:14**. Dit betekent niet dat zij zonder geld komen te zitten. Het betekent dat zij op weg zijn naar een goddelijk oordeel, tenzij zij zich bekeren en hun ethische normen verhogen in overeenstemming met de offerwetten.

Gods vloek

Maleachi 2:1, **2** zegt,

1 "En nu is dit gebod voor u, o priesters. 2 Als u niet luistert, en als u het niet ter harte neemt om Mijn naam te eren," zegt de Heer der heerscharen, "dan zal Ik de vloek over u zenden, en Ik zal uw zegeningen vervloeken; en inderdaad, Ik heb ze al vervloekt, omdat u het niet ter harte neemt."

Men kan zich alleen maar de donkere blikken voorstellen die Maleachi moet hebben ontvangen van de priesters van zijn tijd, toen hij de vloek van God over hen uitsprak. Waren zij immers niet Gods agenten en afgezanten op aarde, door God aangesteld in de dagen van Mozes en Aäron? Hadden zij geen volledige werkzekerheid?

Er is geen bewijs dat zij zich bekeerden op de prediking van de profeet.
Deze priesters van Levi hadden dringend reiniging nodig, en inderdaad,
God beloofde op enig moment in te grijpen, want **Mal. 3:3** zegt,

3 En Hij zal zitten als een smelter en zuiveraar van zilver, en Hij zal de zonen van Levi zuiveren en hen verfijnen als goud en zilver, zodat zij de Heer offers in gerechtigheid kunnen brengen.

Wie moest dit doen? Vers 1 identificeert Hem als "*de boodschapper van het verbond*", de vierde boodschapper in het boek Maleachi, die komt "*als een zuiverend vuur*" (vs. 2). Dit is een verwijzing naar Jezus zelf, die plotseling (onverwacht) naar zijn tempel zou komen. Jezus vervulde dit in **Johannes 7:14** midden op het Loofhuttenfeest.

Johannes de Doper identificeerde Hem in **Matt. 3:11**, met de woorden: "*Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur*." Deze belofte moest niet vervuld worden in Levi op zich, maar in de nieuwe priesters van de Melchizedek-orde, met Jezus als hun Hogepriester. Natuurlijk waren er Levieten en priesters van de oude orde die acht sloegen op de woorden van Johannes en zich bekeerden. Ook later, na de Pinksterdag, "*werden velen van de priesters gehoorzaam aan het geloof*" (**Handelingen 6:7**).

Deze priesters van Levi verloren uiteindelijk hun positie in de oude tempelorde in Jeruzalem, maar zij kregen een nieuwe

gezagspositie als priesters van Christus in de Melchizedek-orde. Natuurlijk voegden zich bij hen vele anderen die niet van Levi waren, omdat deze nieuwe orde niet dezelfde genealogische vereisten had. Men hoefde niet van Levi te zijn om een Melchizedek-priester te zijn.

Het punt is dat **Mal. 2:2** profeteert over een vloek die zou worden gelegd op de priesters van de oude orde. Als gevolg van die vloek werden de Levitische priesters vervangen door de nieuwe orde van priesters die van de Melchizedek-orde waren.

Maleachi 2:3 zegt beeldend,

3 **Zie, Ik zal uw nageslacht berispen, en Ik zal afval** [*peresh,* "mest, ingewanden"] **over uw aangezicht uitstrooien, het afval van uw feesten; en u zult ermee weggenomen worden.**

Bij het brengen van offers op de feesten moesten de priesters zich ontdoen van de ingewanden van het dier, of *peresj*. Dit woord komt van het grondwoord *parash*, dat "scheiden, onderscheiden" betekent. Vandaar dat het woordbeeld in dit vers voorstelt dat God de gezichten van de priesters insmeert met ingewanden - in wezen hen identificerend met de ingewanden, in plaats van met het offer zelf. Dus zegt Hij: "*Jullie zullen ermee weggenomen worden*," dat wil zeggen met de ingewanden.

Dit was de vloek die in het vorige vers over de priesters van Levi werd uitgesproken.

De verandering van priesterschap

Mal. 2:4 gaat verder,

4 "Dan zult u weten dat Ik u dit gebod heb gezonden, opdat Mijn verbond met Levi blijft bestaan," zegt de Heer der heerscharen.

De belofte van het priesterschap werd door het gebod van God aan Levi gegeven (**Lev. 8:5**). Meer specifiek werd het hogepriesterschap gegeven aan Phinehas, de kleinzoon van Aäron als "een verbond van een eeuwigdurend [*olam*, "onbepaald; onbekend"] priesterschap" (**Num. 25:13**). Maar zelfs dit was geen onvoorwaardelijke belofte. Zijn hogepriesterlijke dynastie eindigde in de eerste jaren van Salomo's regering, toen zijn nakomeling, Abiathar, werd vervangen door Zadok (**1 Koningen 2:35**). De priesters in Maleachi's tijd, hoewel zij van Zadok zelf afstamden, hadden uit hun eigen geschiedenis moeten weten dat hun positie als priester verloren kon gaan.

In feite voorspelde de verandering van priesterschap, toen Abiathar Zadok verving, een andere verandering van priesterschap die later zou plaatsvinden bij de komst van de Messias. De Melchizedek Orde verving die van Levi. Jezus, die uit de stam van Juda kwam, werd de nieuwe Hogepriester van een heel ander soort dynastie, één die niet langer gebaseerd was op enige genealogie van Levi. Zo zegt **Heb 7:11**, **12**,

[11] Welnu, als de volmaaktheid door het Levitische priesterschap was (want op grond daarvan ontving het volk de wet), wat was er dan nog meer nodig dat er een andere priester zou opstaan volgens de orde van Melchizedek, en niet zou worden aangewezen volgens de orde van Aäron? [12] Want wanneer het priesterschap wordt veranderd, vindt er noodzakelijkerwijs ook een verandering van wet plaats.

De priesters in de tijd van Maleachi namen blijkbaar niet ter harte dat zij vervangen konden worden. Zij dachten dat hun positie veilig was, hoe onwelgevallig zij God ook waren. Maar het "*eeuwigdurende verbond*" dat God in de dagen van Mozes met Phinehas sloot, was helemaal niet eeuwigdurend. Evenmin was het een "*eeuwigdurend verbond*" zoals in de KJV staat. Het Hebreeuwse woord *olam* betekent niet eeuwig of altijd, maar "een verborgen, onbepaalde of onbekende periode". De dynastie van Phinehas duurde ongeveer 300 jaar, maar toen dit verbond tot hem werd uitgesproken, wist niemand hoe lang het zou duren.

Zelfs de nieuwe lijn van Zadok was slechts een type en schaduw van de Melchizedek Orde die nog moest komen. Zadok zelf was van het geslacht van Aäron, maar niet van Phinehas. De priesters in de tijd van Maleachi waren ongetwijfeld van Zadok, maar tegen die tijd waren ook zij ongehoorzaam geworden aan God en brachten bedorven offers. Zij hadden er niet van uit moeten gaan dat God hun ongehoorzaamheid door de vingers zou zien. Zij hadden zich

moeten herinneren wat er met hun voorgangers was gebeurd.

Deze waarschuwingen werden 400 jaar voor de komst van Christus gegeven. De profetieën van Maleachi gaven de priesters dus een ruime waarschuwing dat de "vloek" over hen zou leiden tot hun vervanging op enig moment in de geschiedenis. Als zij de geschriften van Daniël hadden bestudeerd, hadden zij kunnen weten dat hun vervanging zou plaatsvinden aan het einde van "zeventig weken" van jaren (d.w.z. 490 jaar) vanaf het decreet van Artaxerxes. Dat decreet was slechts enkele jaren voor de profetie van Maleachi uitgevaardigd.

Hoofdstuk 5

Een model priesterlijke boodschapper

Maleachi presenteert het model van een echte priester. Niemand wordt direct genoemd, maar op het eerste gezicht lijkt het model Aaron of Phinehas te zijn. Uiteindelijk profeteert dit natuurlijk van Jezus Christus, de Hogepriester naar de orde van Melchizedek.

De profeet zegt in **Mal. 2:5-7**,

5 **Mijn verbond met hem was er een van leven en vrede,
en Ik gaf ze hem als een voorwerp van eerbied; zo
eerbiedigde hij Mij, en had ontzag voor Mijn naam.** 6
**Waarachtig onderwijs was in zijn mond, en
ongerechtigheid werd niet gevonden op zijn lippen; hij
wandelde met Mij in vrede en oprechtheid, en hij
keerde velen terug van ongerechtigheid.** 7 **Want de
lippen van een priester moeten kennis bewaren, en de
mensen moeten uit zijn mond onderricht zoeken; want
hij is de boodschapper van de Here der heerscharen.**

De ware hogepriester is de tweede "boodschapper" in het boek Maleachi. Elke godvruchtige hogepriester is natuurlijk een type van Christus en kan dus ook voldoen aan de algemene beschrijving van deze "*boodschapper van de Heer der heerscharen*". Hij is iemand die in vrede leeft met God, iemand tegen wie geen arrestatiebevel is uitgevaardigd door de goddelijke rechtbank.

Zo'n hogepriester bewaart de kennis van God, zodat de mensen "*uit zijn mond onderricht kunnen zoeken*". **Hosea 4:1** hekelt het huis van Israël,

"*want er is geen trouw of vriendelijkheid of kennis van God in het land*." Het was de verantwoordelijkheid van de priesters om het voorbeeld van rechtvaardigheid te geven en de wet toe te passen in een perfect evenwicht van rechtvaardigheid en barmhartigheid.

Zulke priesters vervulden deze grote verantwoordelijkheid niet vaak. De profeet gaat verder met het veroordelen van de priesters in **Hosea 4:6**,

6 Mijn volk is vernietigd door gebrek aan kennis. Omdat jullie kennis hebben verworpen, zal Ik ook jullie verwerpen als Mijn priester. Omdat jullie de wet van jullie God vergeten zijn, zal ik ook jullie kinderen vergeten.

We zien dus dat valse priesters de kennis van God verwerpen en de goddelijke wet vergeten. De wet openbaart de kennis van Gods geest en plan. De priesters werden geacht als rechters in het land te fungeren, om zaken te beslissen en geschillen op te lossen volgens de gedachten van God. Maar de priesters in de tijd van Maleachi overtraden de wet en diskwalificeerden zichzelf als Gods ware priesters.

Misschien dacht Hosea aan Eli toen hij zei: "*Ik zal ook jou afwijzen als Mijn priester*." Eli had zijn zonen toegestaan de offers te stelen (**1 Sam. 2:14**) en de vrouwen te verleiden (2:22). Hij had er waarschijnlijk geen moeite mee om andere mensen voor soortgelijke zonden te veroordelen, maar hij toonde partijdigheid ten opzichte van zijn eigen zonen. Vanwege Eli's wetteloosheid zei Hosea: "*Ik zal ook uw*

kinderen vergeten." Met andere woorden, Eli's nakomelingen zouden van het priesterschap worden ontdaan.

Uiteindelijk was er een grotere Hogepriester nodig, Iemand die de wet en de bedoeling ervan zou kennen, zodat hij zich zou kunnen kwalificeren om de wereld te oordelen als de hoogste rechter. Wanneer zo iemand het ambt van Hogepriester bekleedt om de volken te oordelen, zullen zij zich verheugen. **Psalm 67:4** zegt,

4 Laat de volken blij zijn en zingen van vreugde, want Gij richt het volk met recht en leidt de volken op aarde.

Partijdigheid tonen

Maleachi berispt vervolgens de priesters in zijn tijd omdat zij niet het model volgen dat God voor hen had opgesteld.

8 "Maar wat u betreft, u bent van de weg afgeweken; u hebt velen doen struikelen door het onderricht, u hebt het verbond van Levi bedorven," zegt de Heer der heerscharen. 9 Zo heb Ik ook u veracht en vernederd voor het ganse volk, omdat gij Mijn wegen niet bewaart, maar partijdigheid betoont in het onderricht.

Onrechtvaardigheid ontstaat wanneer de rechters (priesters) zich niet houden aan de goddelijke norm van goed en kwaad wanneer zij geschillen tussen het volk beslechten. De priesters in de tijd van Maleachi hadden zich afgekeerd van Gods wegen. Zij hadden "*het verbond van Levi bedorven*." God had een verbond gesloten met Levi om Zijn wetten toe

te passen, zodat gerechtigheid (en genade) vrede en voorspoed in het land konden brengen.

Maar de priesters hadden nagelaten om echte gerechtigheid toe te passen, en als gevolg daarvan werden de priesters "*veracht en vernederd voor het hele volk*." Als er geen recht wordt gedaan, verliest het volk het respect voor de rechters. Wanneer de rechters geen goede voorbeelden blijven voor het volk, verliest het volk spoedig de kennis van God en vergeet het zijn wet.

Onrechtvaardigheid bestaat vaak uit partijdigheid of bevoordeling bij de toepassing van de wet. De rijken worden vaak bevoordeeld boven de armen; maar soms worden de armen bevoordeeld boven de rijken, wanneer regeringen besluiten de rijken te beroven om de armen te steunen. De wet stelt dit aan *de* orde in **Exodus 23:3**, "*gij zult een arme niet partijdig zijn in zijn geschil*".

Het andere grote probleem dat de wet aanpakt is de partijdigheid van mannen ten opzichte van andere stammen of etniciteiten. **Exodus 23:9** zegt,

9 **En gij zult een vreemdeling** [*ger*, "gast, inwoner, vreemdeling"] **niet onderdrukken, daar gij zelf de gevoelens van een vreemdeling kent, want ook gij waart vreemdelingen in het land Egypte.**

Zoals de Israëlieten vreemdelingen waren in het land Egypte - waar zij onderdrukt werden - zo waren er ook vreemdelingen in Israël die NIET onderdrukt werden.

Deze wet wordt verder uitgelegd in **Lev. 19:33**, **34**,

[33] **Wanneer een vreemdeling bij u in uw land verblijft, zult gij hem geen onrecht aandoen.** [34] **De vreemdeling, die bij u woont, zal voor u zijn als de inwoner onder u, en gij zult hem liefhebben als uzelf; want gij waart vreemdelingen in het land Egypte; Ik ben de Here, uw God.**

Dit is de wet waarop het tweede grote gebod is gebaseerd: "*Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf*" (**Lev. 19:18**). Vers 34 laat zien dat vreemdelingen ook naasten waren die onder dit gebod vielen. Dit wordt versterkt in **Deut. 10:19**, dat zegt,

[19] **Toon dus uw liefde voor de vreemdeling, want u was vreemdeling in het land Egypte.**

God maakt duidelijk dat Israël zou moeten weten dat partijdigheid een zonde tegen God is, omdat ook zij kort daarvoor vreemdelingen in het land Egypte waren geweest. De Egyptenaren mishandelden hen, dus zou Israël beter moeten weten dan niet-Israëlieten te mishandelen.

De wet tegen partijdigheid is samengevat in **Num. 15:15**, **16**,

[15] **Wat de vergadering** [*kahal*, "kerk, vergadering"] betreft**, er zal één wet zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft, een eeuwigdurende wet in uw geslachten; zoals u bent, zo zal de vreemdeling zijn voor de Here.** [16] **Er zal één wet en één verordening zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft.**

Gods wet onthult Zijn norm voor rechtvaardig gedrag. Wat goed is voor een Israëliet is goed voor alle etnische groepen. Goed is goed, en fout is fout, ongeacht wie het doet. Dat is de gezindheid van God, zoals geopenbaard in Christus. Omgekeerd betekent dit ook dat vreemdelingen in het land de wetten van het land moeten gehoorzamen en zich moeten onderwerpen aan de Koning (Jezus). Ze mogen geen afgoden meenemen om te aanbidden, noch mogen ze buitenlandse wetten volgen die in strijd zijn met de wetten van het land. Als zij onder Gods verbond met Israël willen komen, zijn zij welkom (**Jesaja 56:6-8**), maar zij mogen niet komen met de bedoeling de wetten van het Koninkrijk te vervangen door de wetten van andere goden.

Dubbele normen

Veel Joodse rabbijnen propageren tegenwoordig het idee dat niet-Joden de zogenaamde "Noachide-wetten" moeten volgen, terwijl de Joden de wetten van Mozes moeten volgen. Deze dubbele standaard is geworteld in het racistische idee dat niet-joden "satanische zielen" hebben en dus niet in staat zijn het grootste deel van de Mozaïsche wet te begrijpen of na te leven.

De leer van de Joodse superioriteit wordt uitvoeriger besproken door Dr. Israel Shahak in zijn boek, Jewish Fundamentalism in Israel. Dr. Shahak citeert Rabbi Menachem Schneerson:

"Er bestaan twee tegengestelde soorten zielen, een niet-joodse ziel komt voort uit drie satanische sferen, terwijl de joodse ziel voortkomt uit heiligheid." (p. 60)

Dus, omdat niet-joden "satanische zielen" hebben, staan zij op het niveau van "beesten" en "vee", en als zodanig zijn zij niet in staat om serieuze morele waarden te hebben. Daarom ontwikkelden zij het idee van twee wetten, één voor Joden en één voor niet-Joden.

Dat is in strijd met **Num. 15:14-16**, dat zegt,

14 En indien een vreemdeling bij u verblijft, of iemand, die in uw geslacht onder u kan zijn, en hij wil een vuuroffer brengen, als een verzachtend aroma voor den Heer, gelijk gij doet, zo zal hij doen. 15 Wat de vergadering betreft, er zal één wet zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft, een eeuwigdurend wetboek gedurende uw geslachten; zoals u bent, zo zal de vreemdeling zijn voor de Here. 16 Er zal één wet en één verordening zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft.

Het probleem was dat de priesters in Maleachi's tijd de wet overtraden door hun partijdigheid bij het toepassen van de wet. Hoewel de profeet geen verdere uitleg geeft, weten we dat hij profeteerde over het probleem zoals dat zich ontwikkelde, een probleem dat duidelijk zichtbaar was in Jezus' tijd en dat tot op de dag van vandaag voortduurt.

Partijdigheid in Jezus' tijd

Jezus hekelde de priesters om hun partijdigheid. **Matt. 5:43-45** zegt,

43 U hebt gehoord dat er gezegd is: "Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand haten." 44 Maar ik zeg u: "Hebt uw vijanden lief en bidt voor hen die u vervolgen,45 opdat u zonen wordt van uw Vader die in de hemel is; want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en zendt regen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen."

Tegen die tijd was de Joodse cultuur geworteld in het idee dat zij hun "vijanden" moesten haten, waarmee vrijwel alle buitenlanders werden bedoeld. Zij verachtten de Samaritanen, en daarom was de Samaritaanse vrouw bij de put zeer verbaasd toen Jezus tot haar sprak (**Johannes 4:9**).

Zelfs Petrus vond het wat moeilijk om Gods onpartijdigheid te verklaren door Romeinse soldaten de Heilige Geest te geven. **Handelingen 10:34**, **35** zegt,

34 En toen hij zijn mond opendeed, zei Petrus: "Ik begrijp nu zeer zeker dat God niet iemand is die partijdigheid toont,35 maar in elk volk is de man die Hem vreest en doet wat juist is bij Hem welkom.

Met andere woorden, christenen werden geacht zich los te maken van het culturele idee van Judea en zijn priesters, dat Joden opdroeg hun vermeende vijanden te haten en niet-joden waar mogelijk onrechtvaardig te behandelen. De wet zei de vreemdelingen lief te hebben, terwijl Joodse tradities Joden toestonden vreemdelingen te mishandelen.

Onpartijdigheid bij het houden van feestdagen

De wet van God gebiedt alle mensen de feesten van de Heer te houden. Pesach moest zowel door Israëlieten als door vreemdelingen worden gehouden (**Exodus 12:48**, **49**). Ook Pinksteren moest door alle mensen worden gehouden (**Deut. 16:11**), evenals Loofhutten (**Deut. 16:14**).

In het boek Handelingen was zelfs Petrus verbaasd toen de Heilige Geest over Romeinse soldaten kwam, maar hij leerde snel de wet van onpartijdigheid. Als hij had begrepen dat Pinksteren zowel door vreemdelingen als door Israëlieten in acht moest worden genomen (**Deut. 16:11**), zou dit geen probleem zijn geweest, en had Petrus deze waardevolle les niet hoeven te leren.

In onze tijd ontkennen sommigen dat niet-Israëlieten het Loofhuttenfeest kunnen vervullen als overwinnaars. Zij denken dat iemand van een bepaald geslacht moet zijn om een overwinnaar te zijn. Hoewel de kwestie van de toegang van vreemdelingen tot de Pinksterervaring in de tijd van Petrus was opgelost, moeten sommigen nu dezelfde les leren over Loofhutten. Opnieuw is het antwoord te vinden in de wet, die ons vertelt in **Deut. 16:13**, **14**,

13 **Gij zult het** Loofhuttenfeest **zeven dagen vieren, nadat gij van uw dorsvloer en uw wijnvat zult hebben verzameld;** 14 **en gij zult u in uw feest verheugen, gij en uw zoon en uw dochter en uw mannelijke en**

vrouwelijke dienaren en de Leviet en de vreemdeling **en de wees en de weduwe, die in uw steden zijn.**

De wet toont geen partijdigheid met betrekking tot een van de feesten. Allen *mogen* de feesten niet alleen houden, maar *moeten* dat ook doen. Deze zelfde wet laat zien dat het niet uitmaakt wie je bent, man, vrouw, weduwe, wees, Leviet of vreemdeling - allen zijn geboden om overwinnaars te worden door het Loofhuttenfeest. Natuurlijk zullen slechts weinigen deze wet daadwerkelijk vervullen tijdens hun leven voorafgaand aan het Koninkrijk, maar het is belangrijk te weten dat God in dit opzicht onpartijdig is.

Hoofdstuk 6

Eén Vader

De tweede "boodschapper" in het boek Maleachi is de modelpriester die zich aan het verbond houdt, rechtschapen wandelt en de kennis van God bewaart, zodat hij die aan het volk kan onderwijzen.

Een belangrijke kritiek van God op de priesters in de dagen van Maleachi was dat zij partijdigheid toonden in hun oordelen, hun denken en hun houding tegenover anderen. Daardoor waren zij "*van de weg afgeweken*" (2:8) en hadden zij velen doen struikelen door hun onderricht/onderricht.

We lezen dan Maleachi's argument vanuit Gods standpunt in **Mal. 2:10**,

10 Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen? Waarom handelen wij verraderlijk, ieder tegen zijn broeder, om het verbond van onze vaderen te ontheiligen?

Het tonen van partijdigheid ontheiligt het verbond dat God sloot met "onze vaderen". Niet alleen schendt het de voorwaarden van het Oude Verbond, dat Israël opdroeg slechts één wet te hebben voor zowel Israëlieten als vreemdelingen (**Num. 15:16**), maar hun partijdigheid schond ook het Abrahamitische verbond, dat ontworpen was om een zegen te zijn voor *alle families op aarde* (**Gen. 12:3**). Maleachi's boodschap brengt correctie door de priesters in zijn tijd te instrueren, want hij herinnert hen eraan dat wij

allen één Vader hebben, die de Schepper is van alle mensen. Hoewel God een enorme verscheidenheid heeft geschapen met alle denkbare verschillen, zijn alle dingen geschapen door dezelfde Schepper en "Vader".

Dit religieuze probleem van partijdigheid was nog in ontwikkeling in de tijd van Maleachi, maar we zien het veel duidelijker vier eeuwen later in de tijd van Jezus. In feite wees Lucas op vele subtiele manieren op het probleem, want hij schreef bewust een evenwichtig evangelie. Als Griekse gelovige gaf hij gelijke aandacht aan mannen en vrouwen, aan Joden en Grieken, aan rijken en armen, om te laten zien dat allen belangrijk waren voor God.

Schending van het convenant

Maleachi 2:11 gaat verder,

11 Juda heeft verraderlijk gehandeld, en er is een gruwel begaan in Israël en in Jeruzalem; want Juda heeft het heiligdom des Heren, dat Hij liefheeft, ontheiligd, en de dochter van een vreemde god getrouwd.

De profeet richtte zich nog steeds tot de priesters en hun goddeloze "tradities van mensen" die de wet en het verbond schonden. Aangezien het verbond werd gezien als een huwelijksverbond, was de schending ervan een kwestie van geestelijk overspel.

In dit geval zegt Maleachi dat zij "*de dochter van een vreemde god hadden getrouwd*". Zij volgden de onrechtvaardige

wetten van een vreemde god die partijdigheid toestond en zelfs *eiste*.

Gods oordeel

Het oordeel van God staat in het volgende vers:

[12] Wat betreft de man die dit doet, moge de Heer uit de tenten van Jakob iedereen afsnijden die opstaat en antwoordt, of die de Heer der heerscharen een offer brengt.

De zinsnede "*iedereen die ontwaakt en antwoordt*" is een verwijzing naar de tempelwachters die geroepen waren alarm te slaan en het volk te wekken als er gevaar naderde. Dit gold ook voor de profeten en leraren. In de KJV staat: "*de meester en de geleerde*" om aan te geven dat de profeet verwees naar de priesters en leraren in de tempel die geroepen waren het volk te wekken voor gevaar. (Zij die ontwaken zijn zij die "antwoorden").

Het probleem was dat de priesters hun plicht als wachters niet deden. Zij zagen geen gevaar in hun valse leer of in hun tradities van mensen met betrekking tot hun partijdigheid. Daarom legt Maleachi de vloek van God op hen, en zegt: "*Moge de Heer* hen die schuldig zijn aan deze schending van de wet en het verbond, uit *de tenten van Jakob wegsnijden*".

Dit is een Hebreeuws gezegde voor het in ballingschap sturen van iemand en het wegnemen van zijn rechten als familielid of de rechten van burgerschap in de stam of natie. Het is een

andere manier om te zeggen "*die man zal worden afgesneden van zijn volk*" (Lev. 17:4).

Israëliet zijn door genealogie garandeerde niet dat een man Israëliet zou blijven door nationaliteit. De wet gaat boven genealogie.
Genealogische Israëlieten konden worden verbannen naar wat Jezus "buitenste duisternis" noemde, als zij de offerwet overtraden (Lev. 17:4). Als dit zou gebeuren, dan zouden die Israëlieten niet-Israëlieten worden (naar nationaliteit). Ook niet-Israëlieten zouden zich bij de natie Israël kunnen aansluiten en Israëlitische burgers worden met gelijke rechten.

Met andere woorden, "uitverkoren" zijn (d.w.z. een Israëliet) is niet echt gebaseerd op genealogische afstamming van Abraham, Izaäk en Jakob, maar op geloof in de Verbondsbehoudende God. De apostel Paulus begreep dit toen hij in Gal. 3:7-9 schreef,

[7] **Wees er daarom zeker van dat zij die van het geloof zijn, zonen van Abraham zijn.** [8] **En de Schrift, voorziende dat God de heidenen** [*ethnos*, "naties"] **zou rechtvaardigen door het geloof, predikte het evangelie vooraf aan Abraham, zeggende: "Alle volken zullen in u gezegend worden."** [9] **Dus zij die van geloof zijn, zijn gezegend met Abraham, de gelovige.**

Dit was geen leer die met Paulus begon. Paulus zegt dat dit "evangelie" aan Abraham zelf werd gegeven. Abrahams gezin,

dat 318 in zijn huis geboren krijgslieden omvatte (Gen. 14:14), werden allen gezegend door het Abrahamitische verbond en werden later opgenomen in de stammen van Israël. Geen van die 318 mannen waren Abrahams kinderen in genealogische zin, maar zij dienden als profetische typen van het "*huishouden van het geloof*" (Gal. 6:10).

Het probleem is dat veel van Abrahams nakomelingen het woord van de Heer verkeerd begrepen en dachten dat zij op grond van hun genealogie waren uitverkoren, ongeacht hun gebrek aan geloof. Dit probleem blijft tot op de dag van vandaag bestaan. Paulus erkent alleen het overblijfsel van de genade als zijnde "uitgekozen" of "uitverkoren" (Rom. 11:4-7).

Religieuze Emotie

Maleachi 2:13 gaat verder,

13 En dit is nog iets wat jullie doen: jullie bedekken het altaar van de Heer met tranen, met geween en gekerm, omdat Hij het offer niet langer in acht neemt en het niet langer met welwillendheid van jullie hand aanneemt.

Velen verlangden er zeer naar dat God hen zou aannemen en hen Zijn aanraking zou geven. Zij zochten het met tranen, maar zij kregen Zijn oor niet. Zij doorliepen alle religieuze rituelen die van hen werden verwacht, maar God aanvaardde of beschouwde hun offers niet.

Velen van het volk - misschien zelfs de meerderheid - wilden God behagen en zochten Gods gunst in de tempel. Waarom had God dan geen oog voor hun offers? Waarom was Hij niet geroerd door hun tranen?

Vrouwen als slaven behandelen

Maleachi 2:14 zegt,

14 Toch zegt u: "Waarom?" Omdat de Heer een getuige is geweest tussen u en de vrouw van uw jeugd, tegen wie u verraderlijk gehandeld hebt, hoewel zij uw gezellin en uw vrouw is door het verbond.

Hier geeft de profeet een specifieke manifestatie van hun verraad in het tonen van partijdigheid. In het bijzonder werd de mannen geleerd dat hun vrouwen hun slaven waren en dat zij minder rechten hadden dan hun mannen. Een dergelijke ongelijke behandeling van vrouwen is terug te voeren op het Oude Verbond, dat de mensen een slavenmentaliteit gaf.

Paulus bespreekt dit onderwerp uitvoeriger in **Gal. 4:22-31**. We zien daar dat Abraham twee vrouwen had. Hagar was de slavin; Sara was de vrije vrouw. Deze vrouwen vertegenwoordigen de twee verbonden en de twee steden die bij elk verbond horen. Belangrijker nog, deze twee vertegenwoordigen twee verschillende huwelijksrelaties.

Een slavin heeft weinig rechten. Van een slavin kan niet worden verwacht dat zij dezelfde rechten geniet als iemand die vrij is. Het probleem was dat zelfs vrije vrouwen

(echtgenotes) als slavinnen werden behandeld. *Het volk dacht dat het Oude Verbond het model was voor een goddelijk huwelijk*. Aangezien Israël gehoorzaamheid had gezworen als Gods vrouw (**Exodus 19:8**), namen zij aan dat dit voor God ook aanvaardbaar was in hun eigen huwelijken.

En toch werd het nieuwe verbond geopenbaard lang voordat het oude verbond met Israël werd gesloten. Onder het nieuwe verbond is het God die geloften aflegt, terwijl het onder het oude verbond de mens is die geloften aflegt. Het oude verbond plaatst de mens dus "onder de wet", dat wil zeggen onder de verplichting zijn gelofte na te komen. Het nieuwe verbond plaatst God "onder de wet" totdat Hij zijn beloften vervult. Zie mijn boek **De twee verbonden**.

Het eerste huwelijk

De profeet toont een groot begrip van het Nieuwe Verbond door het volk te vermanen niet verraderlijk met hun vrouwen om te gaan. In het volgende vers brengt hij ons terug naar het eerste huwelijk - dat van Adam en Eva - dat het patroon is voor ons allen. Dit vers (**Mal. 2:15**) is echter moeilijk te vertalen, en de meeste versies lijken de stroom van de boodschap van de profeet niet te begrijpen. Daarom missen ze het punt. De KJV luidt,

15 En heeft Hij er geen gemaakt? Toch had Hij het restant van de geest. En waarom één? Opdat Hij een goddelijk zaad zou zoeken. Daarom let op uw geest, en laat niemand verraderlijk handelen tegen de vrouw van zijn jeugd.

Met betrekking tot de eerste zin in vers 15 zegt Dr. Bullinger,

één maken*? = één vlees maken? Ref. naar Pent. (*[*Gen. 2:24*]*).*

Bullinger zegt dat dit verwijst naar **Gen. 2:24**, waar God het huwelijk tussen Adam en Eva regelde en hen "één vlees" verklaarde. God maakte er geen twee, maar slechts één, dat wil zeggen één paar. Vandaar dat in **Mal. 2:15** zou moeten luiden: "*En heeft Hij de twee niet tot één vlees gemaakt? Toch had Hij het restant* [she'ar, "rest, rest, overblijfsel"] *van de geest.*"

Met andere woorden, God had "geest" over nadat Hij Adam en Eva tot één vlees had gemaakt. Hij gebruikte daarbij niet al zijn kracht.

"*En waarom één*?" Dat wil zeggen, waarom heeft God hen tot één vlees gemaakt? Antwoord: "*Opdat Hij een goddelijk zaad zou zoeken*." Met andere woorden, "*een goddelijk zaad*" komt door eenheid tussen man en vrouw.
Het is bekend hoe belangrijk het is dat ouders door liefde verenigd zijn. Dit is de sfeer waarin een "goddelijk zaad" kan worden gevoed.

Maleachi wijst er dus op dat de mensen in zijn tijd familieproblemen hadden, waarbij echtgenoten hun vrouwen mishandelden. Dit onderwerp komt voort uit zijn eerdere uitspraken in vers 10: "*Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen*?" Die "ene God" maakte ook de eerste man en vrouw tot "één vlees".

En aangezien het belangrijkste punt van deze hele passage was om de priesters te berispen omdat ze partijdig waren en een ongelijk oordeel uitspraken, vertelde de profeet het volk om het familiemodel van onpartijdigheid te volgen dat God in het begin had ingesteld.

Nadat Adam en Eva gezondigd hadden, werd het gezinsmodel veranderd, waardoor Adam het gezag over Eva kreeg. In **Gen. 3:16** zegt God tegen Eva: "*Uw verlangen zal uitgaan naar uw man, en hij zal over u heersen*." Voor de zonde was een gezagsstructuur niet nodig, want beiden waren in volmaakte eenheid onder God. Maar nadat de zonde in de wereld kwam, wist God dat de eenheid verbroken was en dat de gezinnen daarna van mening zouden verschillen. Daarom moest iemand de uiteindelijke beslissingen nemen bij die meningsverschillen. Daarom was er behoefte aan gezag om chaos en verlamming in de besluitvorming te voorkomen.

Wat de meesten zich echter niet realiseren is dat het oorspronkelijke ideale huwelijk er een was waarin man en vrouw in eenheid waren en daarom in de praktijk geen behoefte hadden aan een gezagsstructuur. Wanneer man en vrouw Gods stem horen en zich onderwerpen aan het gezag van Christus, hoeft geen van beiden de ander te bevelen "dit" of "dat" te doen. Waar geen onenigheid is, is geen gezag nodig.

Met andere woorden, het oorspronkelijke gezinsontwerp was gebaseerd op eenheid, liefde en gelijkheid onder Christus. Dit is het nieuwe verbondsideaal dat ook is wat God zoekt in een

Bruid. Bij het oude verbond trouwde Hij een slavin bij de Sinaï, die toen model stond voor het aardse Jeruzalem. Die relatie kon alleen kinderen van de slavin voortbrengen, die nooit in aanmerking konden komen als erfgenamen van de belofte (**Gal. 4:30**).

Alleen door het Nieuwe Verbond wordt het "*goddelijke zaad*" verwekt door het evangelie en later tot volle geboorte gebracht als de zonen van God zich openbaren. Maleachi zegt ons dus dat de mannen het oorspronkelijke gezinsmodel, dat de gezinsrelatie van het Nieuwe Verbond is, moeten overnemen en hun vrouwen zonder partijdigheid moeten behandelen.

Het probleem is dat er op dit gebied heel weinig onderwijs wordt gegeven. Het is twijfelachtig of de woorden van Maleachi werden begrepen, laat staan gehoorzaamd. Mijn poging om dit te onderwijzen staat in mijn boek, **Het Oude en Nieuwe Verbondshuwelijk**.

Het echtscheidingsprobleem

Het huwelijksmodel van het Nieuwe Verbond maakt echtscheiding niet alleen overbodig maar ook irrelevant. Wanneer man en vrouw in eenheid zijn en hun relatie gebaseerd is op goddelijke liefde en het vermogen om Gods stem te horen, vinden zij altijd een manier om het eens te worden. Zelfs als zij van mening verschillen, hebben zij het vermogen om het aangezicht van God te zoeken totdat Zijn wil bekend is.

Daarom is er geen echtscheiding in een huwelijk van het Nieuwe Verbond. De huwelijken van het Oude Verbond kennen echter niet dezelfde eenheid en liefdesrelatie. Meningsverschillen worden niet opgelost doordat beide partijen Gods stem horen, maar doordat de gezaghebbende een bevel geeft en de ander gehoorzaamt.

Er zijn echter momenten waarop onvermijdelijk conflicten ontstaan, of wanneer er sprake is van misbruik, of wanneer de zonde de relatie verwoest. Wanneer dit gebeurt, staat Gods wet echtscheiding toe, zolang men de wettige procedure volgt die de gescheiden vrouw beschermt tegen het onrecht dat in die dagen gebruikelijk was. Lezing [Deut. 24:1](), [2]() uit Rotherham's *The Emphasized Bible*,

1 Wanneer een man een vrouw neemt en met haar trouwt, zo zal het zijn, indien zij in zijn ogen geen gunst vindt, omdat hij in haar iets schandelijks gevonden heeft, dat hij haar een scheidingsrol zal schrijven en die in haar hand zal leggen, en hij zal haar uit zijn huis zenden. 2 En als zij uit zijn huis komt, dan mag zij haar weg gaan en van een ander worden.

De wet houdt zich hier niet bezig met huwelijksadviezen, maar beperkt haar opmerkingen tot de juiste echtscheidingsprocedure. Wanneer we Gods wet vergelijken met de wetten van Hammurabi, die de gewone wet in dat deel van de wereld vormden, is het duidelijk dat Gods wet zich vooral bezighield met het corrigeren van onrechtvaardigheid jegens vrouwen. Hammurabi stond mondelinge scheidingen toe, met als enige voorwaarde dat

een echtgenoot drie keer tot haar moest spreken en zeggen: "Ik scheid van je". Dit maakte de scheiding legaal, maar gaf de vrouw geen schriftelijk bewijs van de scheiding.

De man moest zijn vrouw een schriftelijke scheidingsakte overhandigen, zodat zij kon bewijzen dat hij afstand had gedaan van alle familiale rechten op haar. Deze scheidingsakte gaf haar dan het recht te hertrouwen zonder de vrees dat haar ex-man later van gedachten zou veranderen en haar als de zijne zou opeisen. Zonder dat bewijs zou hij haar van overspel kunnen beschuldigen en zouden zowel zij als haar volgende echtgenoot ten onrechte gestenigd kunnen worden.

God corrigeert dus dit probleem door te eisen dat de man zijn vrouw het bewijs van de scheiding geeft voordat hij haar wegstuurt (uit huis zendt). Toen God Israël uit huis stuurde naar het land Assyrië, gaf Hij haar dus eerst een bewijs van echtscheiding. Jer. 3:8 zegt,

8 En ik zag, dat ik haar voor al de overspeligheden van het trouweloze Israël had weggezonden en haar een scheidbrief had gegeven, doch haar verraderlijke zuster Juda vreesde niet; maar zij ging heen en was ook een hoer.

Daarom volgde God Zijn eigen wet, want de wet openbaart Zijn wil in alle gerechtelijke aangelegenheden. Gods Oude Verbondshuwelijk met Israël eindigde in een mislukking en scheiding vanwege Israëls hardnekkige verlangen om geestelijk overspel te plegen met andere goden. Hij bereidt

nu een bruid van het Nieuwe Verbond voor, het Nieuwe Jeruzalem, en deze relatie zal eeuwig duren.

De tempelpriesters begrepen deze wet vrij goed, maar zij vonden manieren om haar te misbruiken om hun vleselijke verlangens te bevredigen. Sommige mannen "trouwden" de ene dag met vrouwen en "scheidden" de volgende dag, een praktijk die leek op legale prostitutie. Op andere momenten liet een man zijn vrouw weggaan zonder haar de juiste scheidingspapieren te geven, een praktijk die een eventuele toekomstige echtgenoot in gevaar kon brengen.

Natuurlijk, ook al was het noodzakelijk (vanwege de zonde) om mensen het recht op echtscheiding te geven, dit moet niet zo worden uitgelegd dat paren een echtscheiding moeten aanvragen zonder alles te doen wat in hun macht ligt om hun probleem op te lossen. Velen geven tegenwoordig te gemakkelijk op, alleen omdat de rechtbanken het voor echtparen gemakkelijker hebben gemaakt om te scheiden. Christenen moeten hun recht op echtscheiding niet misbruiken, maar Gods voorbeeld van geduld met Israël volgen. God scheidde Israël niet gedurende meer dan 700 jaar, maar stuurde vele profeten om op te treden als huwelijksadviseurs.

God haat wegdoen

Nadat de profeet het gezinsmodel van Genesis heeft gepresenteerd en de priesters heeft berispt voor het

onrechtvaardig omgaan met hun vrouwen, zegt **Mal. 2:16** zegt,

16 **"Want ik haat echtscheiding,"** [*shalach*, "wegzenden, wegdoen, loslaten"] **zegt de Heer, de God van Israël, "en wie zijn kleed met onrecht bedekt," zegt de Heer der heerscharen. "Dus let op uw geest, dat u niet verraderlijk handelt.**

De NASB vertaling hierboven is onjuist, omdat het veronderstelt dat de handeling van het wegdoen hetzelfde is als de schriftelijke scheidingsbrief. De wet zegt ons echter dat de scheidingsbrief (*kerethuth*) moet worden gegeven vóór het tijdstip waarop zij wordt weggezonden (*shalach*).

De KJV is nauwkeuriger in zijn vertaling en zegt: "*Hij haat het wegdoen*." Deze uitspraak wordt gedaan in de context van mannen die verraderlijk met hun vrouwen omgaan. Het impliceert dat mannen hun vrouwen *wegdoen* zonder hen een behoorlijke scheidingsbrief te geven zoals de wet voorschrijft.

Echtscheiding is meestal geen goede zaak, maar vaak wel noodzakelijk. Oude verbondshuwelijken zijn onvolmaakt, en daarom moest de wet een uitweg bieden. In feite, als echtscheiding niet was toegestaan in de wet, zou God Israël niet hebben kunnen scheiden, en zou het Nieuwe Verbond er nooit voor in de plaats zijn gekomen. Wij zouden vastzitten aan een relatie met God in het Oude Verbond.

God wist dit van tevoren, en daarom voorzag Hij in een juiste manier om van je vrouw (of man) te scheiden. Maar de

mensen in de tijd van Maleachi overtraden de wet. De profeet geeft niet specifiek aan wat de mannen deden. Het kan zijn dat ze van hun vrouwen scheidden om triviale zaken. Misschien trouwden ze wel voor een dag met vrouwen om zich bezig te houden met gelegaliseerde prostitutie. We weten niet wat Maleachi in gedachten had. We weten alleen dat scheiden op zich geen zonde is, *zolang het volgens de wet (en de wil) van God gebeurt*.

Het probleem dat in **Deut. 24:1-4** aan de orde wordt gesteld, toont, wanneer het in zijn historische context wordt gezien, samen met de terminologie van Maleachi, aan dat God het "wegdoen" (*shalach*) haat, wat impliceert dat het gebeurde zonder een schriftelijke scheidingsakte. Ongetwijfeld haat God echtscheiding ook, maar toch scheidde Hij van Israël en bleef zondeloos. Het feit dat God het idee van een scheiding van Israël haatte, betekent niet dat Hij niet in staat was haar uiteindelijk een scheidingsbrief te geven.

Dezelfde implicatie wordt gezien in Jezus' uitspraak in **Matt. 5:31**, **32**. Dit geeft commentaar op de wet in **Deut. 24:1-4**, maar de NASB vertaalt het verkeerd: "*ieder die van zijn vrouw scheidt... doet haar overspel plegen; en ieder die een gescheiden vrouw trouwt, pleegt overspel*." De KJV is nauwkeuriger en zegt: "*wie zijn vrouw wegdoet... doet haar overspel plegen*."

Vers 31 spreekt van een *scheidbrief*, "echtscheiding", in verwijzing naar de echtscheidingswet in **Deut. 24**. **Matt. 5:31** (The Emphatic Diaglott) stelt de vraag,

31 **En er werd gezegd: "Wie zijn vrouw zal ontslaan** [*apoluon*, "vrijlaten"]**, laat hij haar een bewijs van ontslag** [*apostasion*, "echtscheiding"] **geven."**

Met andere woorden, als een man zijn vrouw wil "ontslaan" (d.w.z.
apoluon, wegsturen), moet hij haar eerst een schriftelijke "scheidingsakte" (*apostasion*) geven. Dit is de wettelijke procedure, en als iemands vrouw wordt weggestuurd zonder deze scheidingsakte, dan heeft hij de wet overtreden en haar rechten met voeten getreden.

Het volgende vers, waarin Jezus dit verder uitlegt, richt zich op de gevolgen van het wegdoen (*apoluo*) zonder een schriftelijke akte van echtscheiding (*apostasion*). In Zijn Bergrede gaf Jezus commentaar op de wet. Toen Hij commentaar gaf op de echtscheidingswet, sprak Jezus de wet in **Deut. 24:1-4** niet tegen, maar verduidelijkte deze.

Hij zei dat als mannen hun vrouwen wegdoen zonder echtscheiding, zij hun vrouwen tot overspel kunnen aanzetten. Hoe? Als zij met een andere man zouden trouwen zonder dat er een echtscheiding heeft plaatsgevonden, zouden zij als overspeligen kunnen worden vervolgd. Daarom werd de echtscheidingswet in de eerste plaats geschreven. Het was om vrouwen te beschermen tegen onterechte beschuldigingen, want als de wet was gevolgd, had ze bewijs

dat ze echt gescheiden was. Haar ex-man had geen aanspraak meer op haar, en dus had ze het recht om te hertrouwen.

Zolang er huwelijken uit het Oude Verbond bestaan, moeten er scheidingswetten bestaan. Anders had God niet van Israël kunnen scheiden. Maar echtscheiding is bij wet geregeld om te voorkomen dat vrouwen onrecht wordt aangedaan en om hun recht op hertrouwen te beschermen.

Maleachi gebruikt het voorbeeld van het huwelijk en de wetten die de echtscheiding regelen als zijn belangrijkste illustratie om aan te tonen dat wij allen "één Vader" hebben. Zijn punt was te benadrukken dat, omdat wij allen één hemelse Vader hebben en vanuit scheppingsoogpunt allemaal Gods kinderen zijn, wij elkaar met respect en rechtvaardigheid moeten behandelen.

De wet geeft enkele fundamentele parameters voor het liefhebben van onze naasten als onszelf, en hoewel zij niet elk soort situatie dekt, moeten wij toch de geest van de wet begrijpen in onze omgang met anderen. **Mal. 2:13** zegt dat God geweigerd had de offers van de mensen in de tempel te erkennen, omdat hun hart niet goed was. Het belangrijkste bewijs hiervan was dat de mensen hun vrouwen mishandelden in deze kwestie van echtscheiding.

Maleachi zei niet dat echtscheiding onwettig was; hij zei dat de mannen hun vrouwen vaak hadden weggedaan zonder hun een scheidingsbrief te geven. Deze schending van de rechten van de vrouw toonde de wetteloze toestand van hun

hart. God heeft een slecht oog voor hen die "verraderlijk handelen" met hun vrouwen en vervolgens hun zonde bedekken met uitvluchten (**Maleachi 2:17**).

Blijkbaar bleven het volk en de priesters het woord van Maleachi van de Heer negeren, want meer dan vierhonderd jaar later vond Jezus het nodig om hun praktijken te corrigeren, wat opnieuw impliceert dat God niet onder de indruk bleef van hun offers en offerandes.

De wet verkeerd toepassen

Na kritiek op de priesters vanwege hun partijdigheid en hun onrechtvaardige huwelijksbeleid, zegt de profeet in **Mal. 2:17**,

17 Je hebt de Heer vermoeid met je woorden. En jullie zeggen: "Hoe hebben wij Hem vermoeid?" Daarin zeggen jullie: "Iedereen die kwaad doet is goed in de ogen van de Heer, en Hij heeft er behagen in," of: "Waar is de God van de gerechtigheid?"

De profeet impliceert dat de priesters het niet eens waren met zijn oordeel. In plaats daarvan twistten ze met hem en met God zelf, omdat ze dachten dat ze rechtvaardig waren in hun religieuze praktijk en in het uitdelen van "gerechtigheid" aan het volk.

Het is niet waarschijnlijk dat Maleachi een rechtstreeks citaat van een van de priesters opnam. Geen van hen zou de uitspraak hebben durven doen: "*Iedereen die kwaad doet is goed in de ogen van de Heer*." De profeet maakte duidelijk dat

de priesters degenen die kwaad deden rechtvaardigden, in plaats van dergelijke daden te veroordelen.

Welke handelingen waren slecht? De profeet had het over het verraderlijk omgaan met iemands vrouw (2:14), wat weer deel uitmaakte van hun overtreding van de wet van onpartijdigheid. Met andere woorden, de priesters rechtvaardigden degenen die hun vrouwen mishandelden door hen hun door God gegeven rechten te ontzeggen. De wortel van dit probleem was dat hun opvatting van een ideaal huwelijk gebaseerd was op het Oude Verbond en niet op het Nieuwe, en dus waren hun vrouwen slaven zoals Hagar, zonder rechten als vrije vrouwen. God was tegen dit idee.

Het niet eens zijn met de wet

Het andere bezwaar tegen Maleachi's kritiek wordt uitgedrukt in de tweede uitspraak in **Mal. 2:17**, "*Waar is de God der gerechtigheid*?". Terwijl het eerste bezwaar verklaart dat wat kwaad is, goed is in de ogen van God, is het tweede bezwaar cynisch en impliceert dat God niet echt een goede God is, noch rechtvaardig in zijn wegen.

Het is jammer dat wanneer de priesters de wet van God verkeerd begrepen en deze op onrechtvaardige wijze toepasten, er altijd mensen waren die wisten dat er onrecht plaatsvond, maar zij dachten dat de fout in de wet zelf lag, in plaats van in de toepassing ervan door de mensen. Deze mensen waren evenmin op de hoogte van de geest van God, maar zij namen aan dat de priesters de wet juist begrepen. Zij

zagen de wet zelf als het probleem, en niet het begrip van de mensen. Dus toen de mensen onrecht zagen gebeuren en de priesters hun onrechtvaardige praktijken rechtvaardigden door de wet verkeerd uit te leggen, trokken zij de inspiratie van de wet in twijfel en niet het begrip van de mensen.

Dus pasten sommige priesters de wet op een onrechtvaardige manier toe, terwijl anderen - die wisten dat er onrecht plaatsvond - beweerden dat God zelf onrechtvaardig was, of een tiran. In beide gevallen begrepen de priesters de wet niet, zegt Maleachi, en dit verklaarde waarom God weigerde hun offers te erkennen.

Hoofdstuk 7

De derde boodschapper

Zowel de derde als de vierde boodschappers worden genoemd in **Mal. 3:1**. De eerste profeteert van Johannes de Doper, de tweede van Jezus zelf.

> [1] **"Zie, Ik ga Mijn bode** [Johannes] **zenden, en hij zal de weg voor Mijn aangezicht vrijmaken. En de Heer** [*ha Adon*], **die jullie zoeken, zal plotseling naar zijn tempel komen; en de boodschapper van het verbond** [Jezus], **in wie jullie je verheugen, zie, Hij komt", zegt de Heer der heerscharen.**

Dit vers staat bol van de profetie, zowel over Johannes als over Jezus. Laten we eerst de derde boodschapper behandelen, Johannes.

Het eerste deel van dit vers wordt geciteerd in **Matt. 11:10**, waar Jezus over Johannes zegt,

> [10] **Dit is degene over wie geschreven staat: "Zie, Ik stuur Mijn boodschapper voor Uw aangezicht, die Uw weg voor U zal bereiden."** [11] **Waarlijk, ik zeg u, onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand groter dan Johannes de Doper...**

Marcus 1:2, **3** en **Lucas 1:76**; **7:27** en andere passages bevestigen dat Johannes dit deel van Maleachi's profetie vervulde. Zijn roeping was het verwijderen van obstakels op

de weg. **Marcus 1:2** en **Matt. 3:3** citeren beide **Jesaja 40:3**, **4**,

[3] **Een stem roept: "Maak de weg vrij voor de Heer in de woestijn; maak in de woestijn een weg vrij voor onze God."** [4] **Laat elk dal** [sleur in de weg] **worden opgeheven, en elke berg en heuvel** [hobbel in de weg] **worden verlaagd; en laat het ruwe terrein een vlakte worden, en het ruige terrein een breed dal.**

Johannes bereidde de weg door een oproep tot bekering te doen (**Matt. 3:2**). De zonde was dus het obstakel op de weg. De metafoor was die van een weg vol stenen, hobbels en sporen die moesten worden opgeruimd, zodat de koning in een koets kon rijden zonder rond te stuiteren op een hobbelige weg op "ruig terrein".

Zoals gewoonlijk de weg werd bereid voor de aardse koningen die over de wegen reisden, zo moest ook de weg worden bereid voor de komst van Christus.

De Elia-factor

Aan het einde van Maleachi's boek profeteert hij in **Mal. 4:5**,

[5] **Zie, ik zal u de profeet Elia zenden voor de komst van de grote en verschrikkelijke dag des Heren.**

Jezus vertelt ons in **Matt. 11:13**, **14** dat Johannes de Doper "Elia" was. Wij moeten dus de derde boodschapper van **Mal. 3:1** koppelen aan het uitzenden van "Elia" in **Mal. 4:5**. **Mal. 3:1** vertelt ons dat zijn missie was "*de weg voor Mij vrij te maken*", terwijl **Mal. 4**:**5** ons de timing geeft, "*voor de grote en verschrikkelijke dag des Heren*". De naamloze

"boodschapper" in 3:1 wordt dus geïdentificeerd met Elia in 4:5.

De vierde boodschapper (Jezus)

Johannes zelf getuigde dat hij niet de Christus was, maar dat zij moesten kijken naar Iemand die groter was dan hij (**Johannes 1:27**). De volgende dag zag hij Jezus naar hem toe lopen en herkende hij Hem als zijn Meester. **Johannes 1:29**, **30** zegt,

29 De volgende dag zag hij Jezus tot zich komen en zei: "Zie, het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt! 30 Dit is Hij namens wie ik zei: "Na mij komt een Mens die een hogere rang heeft dan ik, want Hij bestond vóór mij."

Jezus werd dus geprofeteerd in de laatste helft van **Mal. 3:1**, waar wordt gezegd dat Hij "*de boodschapper van het verbond*" is. Maleachi specificeert geen specifiek verbond in zijn profetie, maar wij weten uit **Hebr. 12:24** dat Hij "*de bemiddelaar van een nieuw verbond*" was, zoals Mozes het oude verbond bemiddelde (**Gal. 3:19**).

Zoals de derde boodschapper later werd geïdentificeerd als Elia, zo identificeert ook **Mal. 4:4** de vierde boodschapper geïdentificeerd met Mozes:

4 Gedenk de wet van Mozes, Mijn dienaar, de inzettingen en verordeningen die Ik hem in Horeb geboden heb voor geheel Israël.

Zo maakt ook **Handelingen 3:22**, **23** dezelfde identificatie.

[22] Mozes zei: "De Here God zal voor u een profeet als ik uit uw broeders doen opstaan; op hem zult u acht slaan bij alles wat hij tot u zegt. [23] En het zal zijn dat iedere ziel die geen acht slaat op die profeet, volledig zal worden vernietigd onder het volk."

Dit is een citaat uit **Deut. 18:18**, **19**. Vele eeuwen later voegde Ezra, die de canon van het Oude Testament samenstelde, aan het boek
Deuteronomium een addendum van drie verzen toe, waarin hij in 34:10 zegt: "*Sindsdien is er in Israël geen profeet opgestaan zoals Mozes*."

Met andere woorden, in Ezra's tijd was Babylon weliswaar gevallen door Cyrus, de "messias", maar de profetie van Mozes was nog niet vervuld. Ezra verwachtte dat deze profeet getransfigureerd zou worden - d.w.z. dat hij de Heer van aangezicht tot aangezicht zou kennen (**Deut. 34:10**) - en dat hij tekenen en wonderen zou verrichten zoals Mozes in Egypte deed toen hij Israël uit het slavenhuis leidde.

Matth. 17:1, **2** vertelt ons dat Jezus de verwachtingen van Ezra vervulde toen Hij, net als Mozes, de berg opging, met de Heer sprak van aangezicht tot aangezicht en op glorieuze wijze werd getransfigureerd. Vervolgens zien we zowel Mozes als Elia aan Jezus verschijnen, wat een verband suggereert met de profetie in **Mal. 4:4**, **5**. De discipelen vroegen Jezus later naar de profetie van Elia. Jezus vertelde hen dat in **Matt. 17:11**, **12**,

[11] En Hij antwoordde en zei: "Elia komt en zal alles herstellen;[12] maar Ik zeg u, dat Elia reeds gekomen is, en zij hebben hem niet erkend, maar met hem gedaan wat zij wilden. Zo zal ook de Mensenzoon door hun handen lijden."

De discipelen vroegen niets over Mozes, althans daarover is niets opgetekend. Hun vraag richtte zich op Elia. Jezus identificeerde Johannes de Doper opnieuw als Elia en zei: "*Elia is al gekomen*." Maar tegelijkertijd sprak Jezus over toekomstige dingen door te zeggen: "*Elia komt en zal alle dingen herstellen*". Er zijn dus twee verschijningsvormen van Elia, die elk de weg bereiden voor een andere komst van Christus.

Maleachi profeteert gedeeltelijk, en het verhaal van Jezus blijft onvolledig wat de vervulling ervan betreft. Pas als we een stap terug doen en het grote geheel zien, ontdekken we dat Elia en Mozes patronen waren van Johannes en Jezus. Zoals Jezus de profeet was als Mozes, zo was ook Johannes de profeet als Elia.

Dit zijn de derde en vierde boodschappers van Maleachi.

Het Tweede Komst Patroon

Omdat er twee komsten van Christus (d.w.z. "Mozes") zijn, zijn er ook twee komsten van Johannes (d.w.z. "Elia"). Het belangrijkste verschil ligt in de verschillende doelen voor elke komst van Christus.

Bij de eerste komst van Christus was het Zijn doel aan het kruis te sterven als de Leeuw van de stam Juda, om aanspraak te maken op de troon of scepter van Juda. En dus moest, in overeenstemming met dit doel, Johannes worden gedood, en zijn boodschap van berouw worden verworpen, omdat de heersers van het volk ook Jezus moesten verwerpen en doden. **Matt. 17:12** (hierboven) verbindt deze twee gebeurtenissen met elkaar.

Bij de tweede komst van Christus hoeft Hij niet opnieuw te sterven, maar komt Hij in heerlijkheid. Zijn doel is "*alle dingen te herstellen*", wat betekent dat de moderne Elia (gezelschap) succesvol zal zijn in het oproepen van de mensen tot bekering. Dit kan alleen worden bereikt door een uitstorting van de Heilige Geest die de weg zal bereiden voor Christus in zijn tweede komst. Het werk van Elia moet slagen opdat Christus kan terugkeren.

Dit betekent echter niet dat Elia's bediening probleemloos zal verlopen. **Openb. 11:5** zegt: "*en indien iemand hen zou willen schaden, zo moet hij gedood worden*." Dit impliceert tegenstand en complotten tegen hun leven. **Openb. 11:7** geeft aan dat de twee getuigen gedood zullen worden. Het volgende vers zegt,

8 En hun dode lichamen zullen liggen in de straat van de grote stad die mystiek Sodom en Egypte wordt genoemd, waar ook hun Heer werd gekruisigd.

Deze twee getuigen worden beschreven in termen van Mozes en Elia in vers 6,

6 Deze hebben de macht om de hemel te sluiten, zodat er geen regen valt tijdens de dagen van hun profeteren...

Dit is vergelijkbaar met de profetie van Elia in **1 Koningen 17:1**, waar hij zei: "*in deze jaren zal er zeker geen dauw of regen zijn, behalve door mijn woord*." De laatste helft van het vers toont een oproep van Mozes:

6 ... en zij hebben macht over de wateren om ze in bloed te veranderen, en om de aarde te treffen met elke plaag, zo vaak als zij willen.

Exodus 7:20 zegt,

20 Mozes en Aäron deden dus wat de Heer geboden had. En hij hief de staf op en sloeg op het water in de Nijl, voor de ogen van Farao en zijn dienaren, en al het water in de Nijl veranderde in bloed.

Dit was slechts de eerste van tien plagen over Egypte. Van de twee getuigen in Openbaring 11 wordt gezegd dat zij soortgelijke oordelen uitvoeren, maar deze keer op grotere schaal, waarbij "de aarde" betrokken is. Of hiermee de hele planeet of een specifiek deel van de aarde wordt bedoeld, wordt niet gespecificeerd.

Deze twee getuigen zijn dus ongetwijfeld de vervulling van de tweede komst van Christus. Het lijkt erop dat zij opnieuw gedood zullen worden, en het zal opnieuw lijken alsof hun missie mislukt is. Maar dan zullen ze worden opgewekt uit de dood om hun missie te doen slagen.

Natuurlijk lijkt er hier een tegenstrijdigheid te zijn. Hoe kunnen beide getuigen gedood zijn, als Jezus de rol van

Mozes speelt? Dit kan niet het geval zijn. Maar als de twee getuigen groepen mensen zijn, in plaats van individuen, dan is het duidelijk dat we deze passage vanuit een ander perspectief moeten interpreteren.

Hoewel elk lichaam van mensen leiders heeft die het geheel vertegenwoordigen, geloof ik dat de twee getuigen lichamen van mensen zijn, in plaats van individuen op zichzelf. Ook hoeven deze mensen niet letterlijk in Jeruzalem gedood te worden om de profetie te vervullen. Er is meer dan één manier om te sterven.

Zelfs de plaats van hun martelaarschap wordt in geestelijke (of "mystieke") termen gegeven. Het is Sodom, Egypte en Jeruzalem. Als we één fysieke locatie moeten zoeken, welke zullen we dan kiezen? De formulering geeft enige ruimte voor interpretatie. Het is duidelijk dat drie afzonderlijke bijbelse verhalen moeten worden samengevoegd en over elkaar heen gelegd om het volledige beeld te krijgen dat ons wordt gepresenteerd.

De eerste is Sodom, waar het vuur van God uit de hemel neerdaalde. Dit suggereert een verband met Elia, die vuur uit de hemel liet neerdalen om het offer te verteren tijdens de confrontatie met de profeten van Baäl (**1 Koningen 18:38**). Dit vuur daalde neer als antwoord op Elia's gebed over het herstel van alle dingen. Zijn gebed staat in vers 37,

37 Antwoord mij, o Heer, antwoord mij, opdat zijn volk weet dat Gij, o Heer, God zijt en dat Gij hun hart weer hebt gekeerd.

Het feit dat dit een terugkeer naar Jahweh uit de aanbidding van Baäl teweegbracht, toont aan dat dit een verhaal van bekering was. Dit was de taak van Elia die geprofeteerd werd in **Mal. 4:6**,

6 En Hij zal het hart der vaderen teruggeven aan hun kinderen, en het hart der kinderen aan hun vaderen, opdat Ik niet kom en het land met een vloek sla.

Dit omschrijft ook Jezus' woorden toen hij zei dat Elia "*alle dingen* zou *herstellen*" (**Matt. 17:11**). Toen Johannes als "Elia" werd gezonden om de weg te bereiden voor Jezus' komst, *herstelde* hij niet "*alle dingen*". In plaats daarvan werd hij gedood, alsof hij een andere uitkomst van de confrontatie met Elia wilde suggereren. De tweede komst van Elia zal echter de profetie voltooien.

"Elia" wordt opnieuw vergezeld door "Mozes". Maar omdat Jezus zelf geen tweede keer kan sterven, moet de tweede getuige gewoon Jezus vertegenwoordigen. Een deel van het lichaam van Christus zou die functie kunnen vervullen. In feite kan dit zich uitstrekken tot de hele kerkgeschiedenis, toen de "*zielen onder het altaar*" gemarteld werden (**Openb. 6:9-11**). Of het kan specifiek verwijzen naar een latere periode.

Hoe dan ook, de martelaren worden behandeld als offerlammeren (*arnion*), alsof hun bloed/ziel onder het altaar werd uitgestort.

Ten tweede komt dit martelaarschap niet alleen in Sodom maar ook in Egypte om de verbondenheid van Mozes te laten

zien. Hier werd Mozes niet gedood, maar zien we wel een plaatsvervangende dood van het
Pesachlam vóór de doortocht door de Rode Zee (doop en opstanding).

Ten derde is er het verband met Jeruzalem, "*waar ook hun Heer is gekruisigd*." Zoals Ismaël Isaak vervolgde, zo vervolgt ook de zoon van de slavin (Jeruzalem) de zoon van de vrije vrouw (**Gal. 4:29**). Jeruzalem koppelen aan de verhalen van Mozes en Elia brengt alles in beeld. **Lucas 13:33** zegt,

33 Toch moet ik vandaag en morgen en overmorgen verder reizen, want het kan niet zo zijn dat een profeet buiten Jeruzalem omkomt.

Jeruzalem is zowel een stad als de "moeder" van de kinderen van het vlees, die net als zij in slavernij zijn (**Gal. 4:25**). Hagar was een Egyptische slavin. Jeruzalem is Hagar, zegt Paulus. Dit verbindt Egypte met Jeruzalem als we spreken over geestelijke dingen. Alleen de kinderen van Sara, het hemelse Jeruzalem, zijn erfgenamen van de belofte. Daarom vervolgen de kinderen van het vlees de kinderen van de belofte.

Jozua en Elisa

Zowel Mozes als Elia hadden opvolgers die hun roeping voltooiden. Omdat Mozes op de rots sloeg in plaats van ertegen te spreken, werd het Mozes verboden Israël het Beloofde Land binnen te leiden (**Num. 20:12**). Dus voltooide Jozua de oproep om Israël in het beloofde land te brengen.

Evenzo was Elia niet in staat zijn roeping te voltooien. Nadat hij van Jezebel was weggelopen, werd hem gezegd Elisa te zalven om het werk te voltooien (**1 Koningen 19:16**).

Dit patroon laat zien dat elk een tweeledige roeping is die betrekking heeft op de twee komst van Christus. Eerst was Johannes de Doper "Elia" die als "Mozes" de weg bereidde voor Christus. Maar vandaag zoeken we "Elisa" om de weg te bereiden voor Christus als "Jozua".

De eerste was een combinatie van Elia en Mozes, terwijl de tweede de dubbele portie bediening van Elisa vereist om de geboorterechtbediening van Jozua, de Efraïmiet, tot stand te brengen.

Ook al werd Jezus, of Jesjoea, genoemd naar de Jozua in het Oude Testament, toch was Jezus bij Zijn eerste komst van de stam Juda. Pas als Hij komt als de Efraïmiet (zoon van Jozef, de geboorterechthouder van **1 Kron. 5:2**) kan Hij ons binnenleiden in het Koninkrijk.

Het enkele deel van Johannes-Elia was dus voldoende om de weg te bereiden voor de bediening van Christus op aarde, maar het dubbele deel van het gezelschap van Elisa is nodig om het Koninkrijk te vestigen. Daarom is het werkelijk Elisa, en niet Elia, die alle dingen kan herstellen, net zoals het werkelijk Jozua is, en niet Mozes, die ons in het Koninkrijk kan brengen. De eerste helft van het werk is natuurlijk vereist, maar het blijft onvoltooid totdat de tweede helft (het dubbele deel) is volbracht.

Hoofdstuk 8

Het zuiverende vuur

Maleachi verbindt de derde en de vierde boodschapper in een speciale relatie. De derde bereidt de weg voor de vierde. De vierde is de Messias zelf en de middelaar van het Nieuwe Verbond.

Het laatste deel van **Mal. 3:1** zegt: "*de boodschapper van het verbond, in wie gij u verheugt, zie Hij komt*." Zowel het volk als de priesters verlangden naar de komst van de Messias. De gedachte was verrukkelijk, maar alleen omdat ze Zijn missie niet echt begrepen. De profeet voorspelt dan de missie van zowel de derde als de vierde boodschapper.

Hun behoefte aan verfijning

Toen Elia naar Zarephath ging tijdens de droogte (**1 Koningen 17:9**), manifesteerde hij de bediening van verfijning. Zarephath betekent "raffinaderij". **Mal. 3:2**, **3** zegt,

2 Maar wie kan de dag van Zijn komst verdragen? En wie kan standhouden als Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een smelter en als de zeep van een voller.
3 En Hij zal zitten als een smelter en zuiveraar van zilver, en Hij zal de zonen van Levi zuiveren en hen

verfijnen als goud en zilver, zodat zij de Heer offers in gerechtigheid kunnen brengen.

De implicatie is dat de meerderheid Zijn komst niet kan verdragen en niet kan "*staan wanneer Hij verschijnt*". Met andere woorden, ze zullen het niet leuk vinden wat ze zien en horen. Zij zullen het niet met Hem eens zijn en zich tegen Hem verzetten. Waarom? Omdat Hij zal komen "*als een smelter*." Hij zal "hitte" op hen toepassen, want zo worden goud en zilver geraffineerd.

De priesters dachten natuurlijk niet dat er iets mis was met hun leer of hun praktijken. Maar de profeet had hun al verteld dat God geen genoegen met hen nam (1:10). Hij had de priesters al bekritiseerd voor het ontheiligen en verontreinigen van het altaar (1:12). Hij had hen meegedeeld dat hun offers voor God onaanvaardbaar waren (1:13). Hij had de priesters al verteld dat ze de wegen van God niet hielden (2:9).

Het resultaat was dat "*Hij het offer niet langer beschouwt of met gunst van uw hand aanneemt*" (2:13).

Dus de goddelijke oplossing, zegt Maleachi, is dat de boodschappers van God hen verfijnen zoals men zilver en goud zou zuiveren, zodat hun offers weer aanvaardbaar worden.

Zonder hun verfijning zouden die priesters ongeschikt blijven om God te dienen, en hun offers zouden onaanvaardbaar blijven.

Toch impliceert Maleachi dat de meeste van deze priesters deze boodschappers zullen verwerpen en daardoor gediskwalificeerd blijven als priesters van God. Hoewel God de stam van Levi had geroepen om de priesters te leveren onder het Oude Verbond, was het niet hun genealogie die hen diskwalificeerde samen met hun offers. Het was hun karakter en hun wetteloos gedrag dat hun genealogische portefeuille overstemde.

De betekenis van Levi

Om Maleachi's discussie over de zonen van Levi en het priesterschap te begrijpen, moeten we dieper ingaan op zijn naam en roeping. De naam *Levi* betekent "verbinder". Het komt van het grondwoord *lava*, "aanhechten, verstrengelen, verbinden". Hij werd genoemd door zijn moeder Lea, die zei: "*Nu zal mijn man zich aan mij hechten* [lava], *want ik heb hem drie zonen gebaard*" (**Gen. 29:34**).

De roeping van Levi was om God en mens samen te brengen. Zij moesten Israëls bemiddelaars zijn tussen God en het volk. Maar in plaats daarvan faalden zij vaak in hun bediening en roeping door het volk te verbinden met valse goden of, door de tradities van mensen, met de religieuze leiders zelf.

De vleselijk ingestelde Levieten in Maleachi's tijd probeerden de mensen trouw te maken aan zichzelf in plaats van aan God. Dit is een typisch probleem van de religieuze geest van het denominationalisme, die de mensen een relatie met de kerk (of tempel) wil geven in plaats van met God. Hierdoor dwingen zij de mensen een indirecte relatie met God te hebben, waarbij zij alleen toegang tot God hebben door de instemming en goedkeuring van de kerk.

Levi "verbond" dus mensen met mensen, in plaats van met God, en schond daarmee de voorwaarden van hun roeping. Maleachi ontdekte het probleem en sprak zich ertegen uit door de inspiratie van de Heilige Geest.

Het getal 46 en 276

Het probleem wordt ook op een andere manier gezien door de openbaring van bijbelse getallen. De numerieke waarde van Levi is 46. De numerieke waarde van Adam (in het Grieks) is ook 46. Het getal 46 is het bijbelse getal dat geassocieerd wordt met de tempel van God, of die nu aards of hemels is. In het Nieuwe Testament komt het Griekse woord *naos*, "tempel" 46 keer voor.

Verder lezen we in **Johannes 2:19-21**,

19 Jezus antwoordde en zei tot hen: "Vernietig deze tempel, en in drie dagen zal Ik hem oprichten." 20 De Joden zeiden daarom: "<u>Het heeft</u> <u>zesenveertig jaar geduurd om deze tempel te bouwen</u>, en zult U hem in

drie dagen oprichten?" 21 Maar Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam.

Niet alleen wordt het getal 46 in Jezus' uitspraak in verband gebracht met de tempel, maar de hele zin (onderstreept) heeft een numerieke waarde van 3588 (of 78 x 46). We zien dus dat naast de 46 aan de oppervlakte van de tekst, in de tekst zelf een verborgen nadruk ligt op het getal 46 met zijn verband met Levi en Adam.

De betekenis hiervan wordt versterkt door het feit dat het getal 3588 ook 276 x 13 is.

Het getal 276 is gebaseerd op 46 x 6. Zes is het getal van de mens. (Zie mijn boek **The Biblical Meaning of Numbers from one to Forty**).

Dus 276 (46 x 6) drukt de tempel uit in termen van Adam en de mens in het algemeen. Dit impliceert problemen van het vlees en zijn vleselijk denken, dat de religie als geheel beheerst. Vandaar dat de uitdrukking "*de boze*" in **1 Johannes 5:19** de numerieke waarde heeft van 276 x 8.

Ook zegt **Marcus 4:15** in de gelijkenis van de zaaier dat wanneer het zaad langs de weg wordt gezaaid, "*onmiddellijk de satan komt en het woord wegneemt*". Deze zin heeft een numerieke waarde van 3588 (276 x 13), hetzelfde als in de zin: "*Het duurde zesenveertig jaar om deze tempel te bouwen*".

Opvallend is dat het parallelle vers in **Lucas 8:12**, "*de duivel komt en neemt het woord weg*" een getalswaarde heeft van

276 x 8. Hoewel Lucas in het verhaal een andere formulering gebruikt, hebben beide versies getalswaarden die deelbaar zijn door 276.

Dit suggereert dat de tempelpriesters, die geacht werden het woord van God in hun onderricht te zaaien, in werkelijkheid in een staat van rebellie verkeerden (13), waardoor Satan het woord kon wegnemen voordat het de tijd had om in de harten van het volk te ontkiemen.

Wanneer Paulus de Korinthische gemeente waarschuwt voor misleiding, vergelijkt hij die met de misleiding door de slang in de hof. Hij zegt in **2 Kor. 11:3**: "*Ik ben bang, opdat niet zoals de slang Eva misleidde,*" wat 276 x 19 is. Uit deze voorbeelden blijkt dat het getal 276 dat in de tekst verborgen ligt, de tekst zelf ondersteunt en nieuwe dimensies toevoegt aan de interpretatie ervan.

Het getal 276 is breder dan 46 zelf. Het getal 46 spreekt specifiek over de tempel, terwijl 276 laat zien hoe de leugens van Satan en de vleselijke tradities van mensen mensen misleiden en het ware begrip van het woord en de openbaring van God wegnemen.

De belangrijkste passage is misschien wel het verhaal van Paulus' reis naar Rome. Het schip kwam in een storm terecht die het schip uiteindelijk op Melita deed vergaan. **Handelingen 27:37** zegt,

37 En wij allen in het schip waren <u>tweehonderd en zesenzeventig personen</u>.

Dit verhaal is een historische allegorie van de verdrukking van het kruis
(Jeruzalem) naar het Koninkrijk (Melita = "honingeiland").
Handelingen 27:37 heeft een numerieke waarde van 276 x 11. Het getal 276 verschijnt niet alleen aan de oppervlakte van de tekst, maar zit ook verborgen in de wiskunde van de Griekse tekst zelf.

De 276 zielen aan boord van het schip vertegenwoordigen "alle vlees", want we zien dit in **Gen. 6:12**, waar "*alle vlees*" een numerieke waarde heeft van 276 x 2. Eerder lezen we in **Handelingen 27:30** over "*de zeelieden*", wat 276 x 10 is.

Elders spreekt **Heb 12:9** over "*het vlees*", dat een numerieke waarde van 276 x 6 heeft.

In **Rom. 8:5** spreekt Paulus over "*zij die naar het vlees zijn*", wat 276 x 3 is.

In **Johannes 9:34** werden de Farizeeën boos op de blinde man die Jezus genas, en zeiden tegen hem: "*U bent geheel in zonde geboren*." Deze zin heeft een numerieke waarde van 276 x 6.

Hoewel deze passages allemaal het falen van het vlees weergeven, spreekt de gelijkenis van Paulus' schipbreuk ook over de redding van allen. Niemand stierf bij die schipbreuk, want "*zij werden allen veilig aan land gebracht*" (**Handelingen 27:44**). Een meer letterlijke weergave hiervan is "*zij werden allen grondig gered*" (*diasozo*).

Dus ondanks dat het vlees zwak en opstandig is, ondanks dat ons lichaam meer lijkt op de tempel van Herodes dan op de ware tempel van God, ondanks alle tradities van mensen die het woord vertroebelen of tegenspreken, is het Gods belofte in het Nieuwe Verbond om in te grijpen om de redder van allen te zijn.

Het onblusbaar vuur

Johannes kwam als een aankondigende boodschapper om de weg te bereiden voor Jezus, de boodschapper van het Nieuwe Verbond. Johannes' boodschap ging over het komende vuur van God. Hij was "*de stem van iemand die in de woestijn roept: 'Maak de weg van de Heer gereed*' (**Lucas 3:4**), zodat "*alle vlees het heil* [Jesjoea] *van God zal zien*" (**Lucas 3:6**).

Yeshua betekent "redding", dus Johannes profeteerde dat alle vlees Jezus zou gaan zien (erkennen) als de rechtmatige Koning van de schepping. Maar om dat doel te bereiken, moest de Heilige Geest berouw aanwakkeren in de harten van de mensen. Zo lezen we in **Lucas 3:16**, **17**,

16 Johannes antwoordde en zei tegen hen allen: "Wat mij betreft, ik doop u met water, maar er komt er een die machtiger is dan ik, en ik ben niet geschikt om de band van zijn sandalen los te maken; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur. 17 En Zijn maaivork is in Zijn hand om Zijn dorsvloer grondig te reinigen

en het koren te verzamelen in Zijn schuur; maar Hij zal het kaf verbranden met onblusbaar vuur."

Het doel van de Heilige Geest is niet alleen om gelovigen te voorzien van gaven van de Geest, maar ook om "het kaf" in elke gelovige te verbranden en hen te zuiveren van hun tradities van mensen. Wij zien dit in **Jer. 23:28**,

[28] **"De profeet die een droom heeft mag zijn droom vertellen, maar laat hij die Mijn woord heeft Mijn woord in waarheid spreken. Wat heeft stro** [*teben*, "kaf, stro"] **gemeen met graan?" verklaart de Heer.**

Deze verwijzing naar kaf wordt onmiddellijk gevolgd door een verwijzing naar het vuur dat het verbrandt:

[29] **"Is Mijn woord niet als vuur?" verklaart de Heer, "en als een hamer die de rots verbrijzelt?"**

Het hele hoofdstuk toont het conflict tussen de dromen, visioenen en openbaringen van de valse profeten en het ware woord van God. Vers
16 en 21 zeggen,

[16] **Zo zegt de Heer der heerscharen: "Luister niet naar de woorden van de profeten die u profeteren. Zij leiden u in nutteloosheid; zij spreken een visioen van hun eigen verbeelding, niet uit de mond van de Heer.** [21] **Ik heb deze profeten niet gezonden, maar zij zijn gevlucht. Ik heb niet tot hen gesproken, maar zij profeteerden."**

Dit is dus hoe wij "kaf" moeten begrijpen dat de Heilige Geest verbrandt met onuitblusbaar vuur. Het vuur is onblusbaar,

niet omdat het eeuwig brandt, maar omdat geen mens het kan tegenhouden. Het werk van de Heilige Geest zal blijven branden, ondanks de tegenstand van de mensen, totdat alle vlees het heil van God ziet.

De nieuwe tempel

De boodschap van Jeremia was met name dat Jeruzalem zich zou moeten onderwerpen aan de koning van Babylon, omdat God de stad in handen van Nebukadnezar had gegeven (**Jer. 27:6**). Hij vertelde het volk dat de stad zou worden behandeld als Shiloh, de plaats die God enkele eeuwen eerder had verlaten vanwege de zonden van Eli en zijn zonen (**Jer. 7:12**, **14**; **26:6**).

Toen God Shiloh verliet, werd de kleinzoon van Eli te vroeg geboren, en zij gaven hem een profetische naam: *Ichabod*, "de heerlijkheid is vertrokken" (**1 Sam. 4:21**). De Ark van God werd door de Filistijnen meegenomen, en toen hij werd teruggebracht, ging hij nooit terug naar Shiloh. Hij ging in plaats daarvan naar Jeruzalem, waar God het nodig achtte zijn naam te plaatsen.

Daar bleef het tot de tijd van Jeremia, die het goddelijke decreet uitvaardigde dat de heerlijkheid Jeruzalem zou verlaten als Shiloh - om nooit meer terug te keren. Ezechiël getuigde van het vertrek van Gods heerlijkheid naar de Olijfberg (**Ezechiël 11:23**). Zij bleef daar totdat Jezus van die plaats opsteeg en de heerlijkheid met zich meenam naar de hemel (**Handelingen 1:9**, **12**). Tien dagen later keerde de

heerlijkheid terug om een nieuwe tempel te bewonen die niet gebouwd is met dode stenen, maar met "levende stenen" (**1 Petrus 2:5; Ef. 2:20-221 Kor. 3:16**).

Jeremia's boodschap werd beschouwd als verraad, en hij werd gevangen gezet omwille van de waarheid. De valse profeten, geleid door Hanania, verzetten zich tegen het woord in **Jer. 28:2**, **3**, zeggende,

2 Zo zegt de Heer der heerscharen, de God van Israël: "Ik heb het juk van de koning van Babel verbroken. 3 Binnen twee jaar zal ik alle vaten van het huis van de Heer, die Nebukadnezar, de koning van Babel, van deze plaats heeft weggenomen en naar Babel heeft gebracht, naar deze plaats terugbrengen."

Toen de vaten in die twee jaar niet werden teruggebracht, werd bewezen dat Hanania's voorspelling onjuist was. Jeruzalem was werkelijk verlaten "zoals Shiloh."

In de eerste eeuw kwam Johannes met een oproep tot bekering om de weg te bereiden voor de boodschapper van het Nieuwe Verbond. De mislukking van het aardse Jeruzalem betekende dat God op het punt stond een nieuwe tempel te bouwen om zijn naam in te plaatsen. Die tempel was gemaakt van levende stenen - mensen, gebouwd op het fundament van Christus, de apostelen en de profeten.

Dit was de tempel waarnaar Jezus verwees in **Johannes 2:19**, door te zeggen: "*Vernietig deze tempel, en in drie dagen zal Ik hem oprichten.*" Het was de tempel van Zijn eigen lichaam (2:21) en het lichaam van Christus. De

religieuze leiders van die tijd konden niet geloven dat God daadwerkelijk de aardse tempel in Jeruzalem zou vernietigen en vervangen door een geheel nieuw bouwwerk buiten de oude stad. Toch gebeurde het. Het enige verschil is dat de heerlijkheid van God deze nieuwe tempel kwam bewonen aan het begin van de bouw, terwijl Salomo's tempel werd verheerlijkt toen zijn tempel was voltooid.

In onze tijd zijn opnieuw tradities van mensen opgestaan om te leren dat de tempel van levende stenen zal worden vervangen door een andere fysieke tempel die in Jeruzalem zal worden herbouwd. Zij zeggen dat Christus (de heerlijkheid van God) die tempel zal bewonen, en dat die in het komende tijdperk opnieuw het centrum van het Koninkrijk van God zal zijn.

Met andere woorden, veel profeten vandaag de dag zijn als die in de tijd van Jeremia. Zij ontvangen dromen, visioenen en vele openbaringen over Gods glorie die terugkeert naar het oude Jeruzalem. Het lijkt erop dat de mensen altijd moeite hebben gehad om de ware profetie van Jeremia te geloven. In plaats daarvan kiezen ze de kant van Hanania.

Maar wat is het kaf in vergelijking met het woord van God? Het woord is een vuur afkomstig van de Heilige Geest, dat deze ijdele voorstellingen met onblusbaar vuur zal verbranden. Als de mensen erin zouden slagen een tempel te bouwen in Jeruzalem, zal de heerlijkheid van God die plaats niet bewonen. Als God een tempel in Jeruzalem had willen bewonen, zou Hij zeker de tweede tempel hebben

verheerlijkt die Zerubbabel na de Babylonische gevangenschap had gebouwd, want de bouw daarvan was zeker door God bevolen (**Hag. 1:14**).

De vloek over Jeruzalem

Haggai leek te denken dat de tempel in zijn tijd zou worden verheerlijkt op de achtste dag van Loofhutten, want hij profeteerde op de vorige dag: "*Ik zal dit huis met heerlijkheid vullen*" (**Hag. 2:1**, **7**). Maar de geschiedenis leert dat dit niet gebeurde, want zijn profetie zou op een andere manier in vervulling gaan. Hij sprak over de tempel van het Nieuwe Verbond die nog gebouwd moest worden.

Het aardse Jeruzalem, samen met elke tempel binnen zijn omtrek, staat onder een goddelijke vloek, zoals we lezen in **Jer. 26:6**,

6 dan zal ik dit huis maken als Shiloh, en deze stad zal ik tot een vloek maken voor alle volken op aarde.

Jeremia herhaalt dit tweemaal (24:9; 25:18) in verband met Jeruzalem, en andere keren in verband met de gevangenen van Juda die onder de volken verstrooid zouden worden. Dit moet worden gezien in tegenstelling tot het zijn van een zegen voor alle volken. Een vloek zijn betekent dat zij de roeping van Abraham niet zullen vervullen.

De enige manier om deze vloek weg te nemen is door het bloed van Jezus en het Nieuwe Verbond, waarop ieder zich moet beroepen om ware kinderen van Abraham te zijn (**Gal. 3:26**, **29**). Zij die dat niet doen, blijven onder de vloek totdat

elke knie zich buigt en elke tong trouw belijdt aan Jezus Christus, zoals **Jesaja 45:23-25** zegt. Paulus bevestigt dit in **Fil. 2:9-11**.

Toch blijft de aardse stad (en elke aardse tempel die daar nog gebouwd wordt) onder de goddelijke vloek. Zij zal niet de hoofdstad van het Koninkrijk zijn, noch zal de heerlijkheid van God daar terugkeren zoals zovelen schijnen te denken.

Als de heerlijkheid daar had kunnen terugkeren, zou dit zeker in Haggai's tijd zijn gebeurd. Maar dit gebeurde niet.

De zonen van Levi

Mal. 3:3 zegt dat Christus, de boodschapper van het verbond, zal komen om "*de zonen van Levi te zuiveren en hen te verfijnen als goud en zilver*." De profetie wordt gesproken in termen van het Oude Verbond, maar zij moet worden uitgelegd door een begrip van het Nieuwe Verbond.

Christus kwam niet door Levi, maar door Juda. We lezen in **Heb. 7:12-15**,

12 Want wanneer het priesterschap wordt veranderd, vindt er noodzakelijkerwijs ook een verandering van wet plaats. 13 Want degene over wie deze dingen worden gesproken, behoort tot een andere stam, waarvan niemand op het altaar heeft gefungeerd. 14 Want het is duidelijk dat onze Heer afstamde van Juda, een stam waarover Mozes niets zei over priesters. 15 En

dit is nog duidelijker, als er een andere priester komt naar de gelijkenis van Melchizedek.

De Levitische priesters diskwalificeerden zichzelf voor het priesterschap door hun corruptie en door hun verwerping van de wet ten gunste van de tradities van mensen. Daarom werden zij vervangen door een nieuwe orde - die van Melchizedek, geleid door zijn Hogepriester, Jezus Christus, die net als David uit Juda kwam.

Deze Melchizedeksorde is het priesterschap dat het Nieuwe Verbond beheerst. Toen het Oude Verbond werd verbroken (**Hebr. 8:9**), werden zijn opzieners en verzorgers vervangen door een nieuwe orde van priesters, een die geen genealogische eis had.

Daarom is de profetie over het verfijnen van de zonen van Levi, zodat zij aanvaardbare offers konden brengen, niet langer van toepassing op Levi, maar op Melchizedek. Het aanvaardbare offer is Jezus Christus zelf, die de Levitische orde verwierp. Het zuiverende vuur is de doop met de Heilige Geest die door Johannes is geprofeteerd en door Jezus Christus ten uitvoer is gelegd. Niemand wordt door dit vuur gezuiverd zonder Jezus te erkennen.

Hoofdstuk 9

De onveranderlijke rechter

Wat is het goddelijke doel van het verfijnen en zuiveren van de zogenaamde "zonen van Levi" in **Mal. 3:3**? De profeet vertelt ons de reden: "*zodat zij de Heer offers in gerechtigheid kunnen brengen*." Waarom is dit zo belangrijk? Het volgende vers vertelt ons:

4 Dan zal het offer van Juda en Jeruzalem de Heer behagen, zoals in de dagen van weleer en zoals in vroegere jaren.

Zonder priesterlijke integriteit (en echt geloof) leggen hun offers geen gewicht in de schaal bij God. Offers worden gewaardeerd naar de toestand van het hart van de priesters. Dus wat is het doel van het offer? Wat wordt er gewonnen met een echt offer door een integere priester?

Het antwoord wordt gegeven in vers 5,

5 Dan zal Ik tot u naderen voor het oordeel [*mishpat*]**; en Ik zal een snelle getuige zijn tegen de tovenaars en tegen de overspeligen en tegen hen die vals zweren, en tegen hen die de loontrekker in zijn loon onderdrukken, de weduwe en de wees, en hen die de vreemdeling terzijde schuiven en Mij niet vrezen," zegt de Heer der heerscharen.**

Het Hebreeuwse woord *mishpat betekent* een vonnis, gunstig of ongunstig. Het is het vonnis van een rechter, de uitspraak in een rechtbank. God is in dit geval de rechter. De priesters

doen door het brengen van offers een beroep op de goddelijke rechtbank om een gunstig vonnis te verkrijgen. Voor een integere priester zou een gunstig vonnis resulteren in gerechtigheid op aarde. God zou dit beslissen en uitvoeren.

Het Goddelijke Hof

Er is nooit enige twijfel geweest dat God gerechtigheid zou kunnen toepassen wanneer Hij dat wil. De vraag is altijd geweest wanneer, hoe en wat er nodig is om dit goddelijk ingrijpen te bewerkstelligen. Wij zien dus dat de oplossing voor de corrupte koninkrijken op aarde een gunstig vonnis in de goddelijke rechtbank is, dat alleen kan worden uitgesproken wanneer integere priesters op de juiste tijdstippen een beroep doen.

Daartoe moeten wij de goddelijke gerechtelijke procedure leren en in staat zijn Zijn stem te horen en in het hemelse rijk te functioneren. In theorie staat dit voor iedereen open, maar helaas hebben slechts weinigen een geestelijk onderscheidingsvermogen, en nog minder weten hun weg te vinden in het goddelijke hof.

Gelukkig zijn er niet veel mensen nodig om de klus te klaren. Het kan zelfs gedaan worden door één persoon die in het vuur gezuiverd is en die werkelijk geleid wordt door de Geest.

De belangrijkste reden waarom verfijning en onderscheidingsvermogen zo belangrijk zijn, is dat de meeste mensen manieren zoeken om hun eigen wil op aarde te vestigen, in plaats van de wil van God. Ze leunen op hun

eigen inzicht (**Spr. 3:5**), zich niet realiserend dat hun inzicht beperkt is. Dus doen ze een beroep op God om te doen wat "goed" is, en vragen ze om zegeningen zonder alle achtergronden van het huidige "kwaad" in de wereld te begrijpen.

Zij nemen aan dat al het kwaad door de duivel wordt veroorzaakt, en dat al het goede van God komt. Zij begrijpen niet dat het kwaad een goddelijk oordeel is, niet noodzakelijk voor de eigen persoonlijke zonde, maar voor de zonde van de voorbije generaties, die allemaal begon met de eerste zonde van Adam.

Er zijn vele bijbelse voorbeelden van Gods oordeel over mensen en volken. Zulke oordelen zijn de oorzaak van veel dood, ziekte en verderf. Het oordeel over Adam bracht de dood over allen (**Rom. 5:12**). Het oordeel over Israël liet hen 40 jaar dwalen in de woestijn (**Num. 14:34**). De onuitgelokte aanval van Amalek bracht een vonnis van uiteindelijke uitroeiing van de natie (**Ex. 17:14**).

Gebed - zelfs van een rechtschapen man - kan deze vonnissen niet veranderen. Rechtvaardige mensen door de geschiedenis heen zijn allemaal gestorven. Mozes en Jozua moesten de hele 40 jaar bij Israël blijven. Amalek zal niet blijven als een natie, of nationale eenheid.

Rechtvaardige individuen binnen een door God geoordeeld volk kunnen zeker de zegen van God vinden binnen de context van het totale oordeel. Abraham werd gezegend,

hoewel hij stierf door de zonde van Adam. Mozes en Jozua werden gezegend ondanks Israëls opstandigheid als natie. Daniël werd door God gezegend, hoewel hij moest dienen onder de koningen van Babylon en Perzië.

Het punt is dat wanneer we voor de goddelijke rechtbank komen, we God niet moeten vragen om een eerder vonnis terug te draaien, maar om een of andere kleinere aanpassing te vinden die het eerdere vonnis niet schendt. Als een tijdslimiet verstrijkt voor een eerder vonnis, dan pas is het gepast om een nieuw vonnis te vragen.

In Daniël 9 bijvoorbeeld begreep de profeet dat het 70-jarige vonnis tegen Juda en Jeruzalem was verlopen, en daarom deed hij een beroep op God om een einde te maken aan de gevangenschap. Zijn verzoek werd ingewilligd, maar alleen voor zover het de Babylonische gevangenschap betrof. Het ijzeren juk (de gevangenschap in een vreemd land) werd ongedaan gemaakt, maar niet de gevangenschap zelf, die zou worden voortgezet onder andere beestachtige naties.

De lange "zevenvoudige" gevangenschap was in de tijd van Mozes bij wet vastgesteld, dus zelfs Daniël kon geen beroep doen op inkorting ervan. Pas in oktober 2014 liep de tijd van het oordeel eindelijk af, en toen werden wij ertoe gebracht een nieuwe zaak voor te leggen aan de goddelijke rechtbank.

In 1993 werden wij voor het eerst geleid om een beroep te doen op de goddelijke rechtbank in onze Jubileumgebedscampagne. Dat jaar was echter het einde van

een kortere oordeelperiode. Het was 46 jaar geleden dat Jakob het geboorterecht teruggaf aan Esau (29 november 1947). Het was ook het einde van de 40-jarige heerschappij van "Saul" (dat wil zeggen 40 Jubilea sinds 33 na Christus). Hoewel wij in 1993 onze zaak wonnen en het gezag van "Saul" en het eerstgeboorterecht van "Esau" kregen, werd ons succes toch overschaduwd door de grotere kwestie van de gevangenschap van de beestachtige naties, die in 1993 onopgelost bleef.

Hoe rechtvaardig of gekwalificeerd iemand ook is om voor het goddelijke hof te verschijnen, hij of zij moet zich nog steeds onderwerpen aan alle gerechtelijke uitspraken uit het verleden en binnen dat juridische kader werken. Als iemand onwetend is over die vroegere uitspraken, kan hij zijn beroep voor de goddelijke rechtbank verliezen en niet weten waarom.

Velen nemen ook aan dat hun positie in Christus betekent dat zij een gunstig oordeel moeten krijgen voor alles wat zij in de naam van Jezus vragen. Hoewel dit aannemelijk klinkt, is het gewoon niet waar. Onze positie in Christus betekent dat wij ons aan Hem onderwerpen en Zijn leiding volgen, in plaats van onze eigen leiding. Met andere woorden, iemands positie in Christus betekent dat hij of zij zich voegt naar de wil van God en naar de timing van het goddelijke plan.

Ik heb met velen gesproken die Gods timing niet begrijpen, noch ermee instemmen. Zij geloven dat, omdat Christus door zijn opstanding alle dingen heeft overwonnen, zij in staat

zouden moeten zijn om alle eerdere vonnissen van het goddelijk oordeel onmiddellijk ongedaan te maken. Wanneer dit niet gebeurt, denken zij dat zij meer geloof moeten verwerven om te slagen.

Ja, zij moeten zeker een toename van geloof hebben. Geloof komt door horen (**Rom. 10:17**). Zij moeten horen en leren voordat zij proberen een eerder vonnis van de goddelijke rechtbank terug te draaien. Horen is wat ons de kennis geeft van Gods wil, evenals de timing voor de uitvoering ervan. Als zij niet openstaan om te leren over Gods timing, is het niet waarschijnlijk dat zij ooit tot een besef van de waarheid zullen komen en succes zullen vinden in de goddelijke rechtbank. Zij zullen geregeerd worden door ongeduld en geleid worden door frustratie.

De dag komt eraan, zegt Maleachi, waarop gezuiverde "zonen van Levi" een beroep ("offer") zullen doen dat God tot een gunstig oordeel zal brengen. Wanneer dat gebeurt, zal God de wettelozen oordelen, dat wil zeggen de tovenaars, de overspeligen, de meinedigen, de onderdrukkers en degenen die vreemdelingen mishandelen (**Maleachi 3:5**). Omgekeerd, zolang er geen gelouterde priesters zijn om zo'n oproep te doen, zullen de wettelozen op aarde de overhand hebben.

De onveranderlijke God

Waarom doet God niets om zulke zondaars ervan te weerhouden hun goddeloos onrecht op anderen uit te

oefenen? Het antwoord is te vinden in het volgende vers, **Mal. 3:6**, dat zegt,

6 Want Ik, de Heer, verander niet; daarom worden jullie, o zonen van Jakob, niet verteerd.

Dit was een les die Balaam moest leren. Toen hij zijn beroep op de goddelijke rechtbank op de ene berg verloor, ging hij naar een andere berg om te proberen een gunstig vonnis te krijgen. Het antwoord dat

Balaam kreeg werd uit zijn eigen mond gesproken in **Num. 23:19**, **20**,

19 God is geen mens, dat Hij liegt, noch een mensenzoon, dat Hij berouw heeft; heeft Hij gezegd, en zal Hij het niet doen? Of heeft Hij gesproken en zal Hij het niet goed maken? 20 Zie, ik heb een bevel ontvangen om te zegenen; wanneer Hij gezegend heeft, kan ik het niet herroepen.

Dus wat bedoelde God in **Mal. 3:6** toen Hij het volk eraan herinnerde dat Hij onveranderlijk was? Het betekent dat Gods eis tot zegen niet veranderd is. We zien dit in vers 7,

7 "Vanaf de dagen van uw vaderen hebt u zich afgekeerd van Mijn inzettingen en ze niet bewaard. Keer terug naar Mij, en Ik zal naar u terugkeren," zegt de Heer der heerscharen...

De eis is te erkennen dat God het recht heeft om gehoorzaamd te worden. Als Schepper bezit Hij de aarde en alles wat zich daarop bevindt. Gods wettelijke rechten moeten worden erkend. Mensen hebben niet het recht om Zijn wetten, geboden en inzettingen te negeren of weg te

doen. Toch was dit precies wat Israël en Juda hadden gedaan, en hun ongehoorzaamheid had geleid tot gevangenschap.

In de engere context van Maleachi's profetie aan Juda en Jeruzalem klaagde het volk omdat het "Gods gunst" niet had ontvangen (**Mal. 1:9**). Een hedendaagse profeet vertelt ons dat het volk geen goede oogsten kreeg (**Hag. 1:6**) vanwege de droogte (**Hag. 1:11**). Zowel Haggai als Maleachi vertelden hen dat gehoorzaamheid aan God de sleutel was tot goddelijke zegen.

Dit was wat Mozes hen in het begin had verteld. **Deut. 28:2** zegt,

2 En al deze zegeningen zullen over u komen, als u de Heer, uw God, gehoorzaamt.

Omgekeerd lezen we in vers 15,

15 Maar het zal geschieden, indien gij de Here, uw God, niet zult gehoorzamen, om al zijn geboden en zijn inzettingen, waarmede ik u heden belast, in acht te nemen, dat al deze vloeken over u zullen komen en u overvallen.

Deze wetten zijn uitdrukkingen van Gods karakter, dat de norm is voor gerechtigheid op aarde. Omdat Jezus het uitdrukkelijke beeld van de Vader was (**Hebr. 1:3**) en zonder zonde was (**Hebr. 9:28**), is het duidelijk dat Jezus nooit één keer de wet heeft overtreden, hoewel sommigen zonder inzicht Hem daarvan beschuldigden. Maar Jezus overtrad alleen de tradities van mensen, dat wil zeggen de onjuiste interpretaties van de wet door mensen.

De onveranderlijke God van de hemel eist nog steeds gehoorzaamheid. Jezus Christus kwam niet om mensen het recht te geven de wet van God te overtreden. In plaats daarvan kwam Hij om Zijn belofte van het Nieuwe Verbond te vervullen, dat Hij de wet in onze harten zou schrijven en ons zo zou gelijkvormig maken aan het beeld van Christus (**Hebr. 8:10**).

Wanneer opstandige mensen menen dat zij het recht hebben God ongehoorzaam te zijn of een wet die hen onwelgevallig is terzijde te schuiven, beroven zij God van Zijn rechten als Schepper en Eigenaar van alle dingen. Dus begint de profeet met een openbaring over het beroven van God.

God beroven

Mal. 3:7-9 zegt,

7 ... "Keer terug naar Mij, en Ik zal naar jullie terugkeren," zegt de Heer der heerscharen. "Maar gij zegt: Hoe zullen wij terugkeren? 8 Zal een mens God beroven? Toch beroven jullie Mij! Maar u zegt: "Hoe hebben wij U beroofd? In tienden en offers. 9 Jullie zijn vervloekt, want jullie beroven Mij, het hele volk van jullie!"

Het eerste wat ons opvalt is dat de meeste mensen zich niet bewust leken te zijn van hun wetteloosheid. Ze wisten niet eens dat ze God beroofden. Maar de profeet kastijdt hen

omdat zij "tienden en offers" achterhielden die aan God verschuldigd waren.

Dit vers wordt tegenwoordig vaak gebruikt om de kerkbudgetten te verhogen, en toch begrijpen de meeste van die kerken de wet van de tiende niet echt. Dat komt omdat zoveel kerken vrijwel elke wet hebben afgeschaft, behalve de tiende, die op de een of andere manier langs het kruis is geglipt. Het lijkt echter hypocriet dat zij die de wet hebben afgeschaft, over tiende preken.

De wet van de tiende is gebaseerd op het feit dat de Schepper eigenaar is van al het land dat Hij heeft geschapen (**Lev. 23**). Hij heeft het nodig geacht ieder mens een deel van Zijn land te geven, niet alleen om een plaats te hebben om te leven, maar ook om het land productief te maken en zijn rijkdom te vergroten.

Dit is als een zakelijk partnerschap. God zorgt voor het land, de zon, de regen en de lucht, terwijl de mens zijn arbeid levert om het land te bewerken. De mens mag 90% houden van wat hij produceert, terwijl God slechts 10% vraagt voor zijn arbeid bij het scheppen van het land. Daarom zegt **Lev. 27:30**, **32**,

30 Zo is alle tiende van het land, van het zaad van het land of van de vrucht van de boom van de Heer; het is heilig voor de Heer...32 En voor elk tiende deel van kudde of kudde, wat er ook onder de roede doorgaat, zal de tiende heilig zijn voor de Heer.

Een tiende is "heilig", dat wil zeggen, het is *gereserveerd* voor het werk van de Heer om Zijn regering en Zijn Koninkrijk te ondersteunen. God verlangt een opbrengst van Zijn arbeid (schepping). Het is een "belastingteruggave". Gods 10% belasting is niet onrechtvaardig. Het is een betaling voor bewezen diensten wanneer mensen Gods land (en arbeid) gebruiken om rijkdom op te bouwen. Alles wat meer is, is een vrijwillig offer, een donatie of bijdrage die gebaseerd is op iemands vrijgevigheid en liefde, maar die niet wettelijk verplicht is.

De meeste mensen, zelfs christenen, zijn het oorspronkelijke doel van de tiende al lang vergeten. Hun kijk op de tiende is gebaseerd op wat zij hebben gezien in de koninkrijken van de mensen. De koninkrijken van de mensen overbelasten de mensen, tot ver boven de tiende, en ze behandelen alle belasting alsof ze die verdienen als betaling voor hun goddelijke recht om te heersen. De mensen betalen uiteindelijk om onderdrukt te worden, niet wetende dat God de regeringen van de mensen geen toestemming geeft om meer dan 10% belasting te heffen op de werkelijke productie van het land en de natuur als geheel.

Seculiere regeringen, die met God concurreren over landbezit, claimen dan Gods wet als onderdrukkend. Zo gebruiken zij patriottisme om zich het land en alle natuurlijke hulpbronnen toe te eigenen aan de Schepper en rechtmatige Eigenaar van alles. Wanneer een menselijke regering weigert God te erkennen als de Hogere Macht, creëert zij haar eigen

wetten om zichzelf te bevoordelen en beschouwt zij zichzelf spoedig als een god - de hoogste macht in het land. Als god confisqueert zo'n natie alle tienden (belasting) en gebruikt die om haar eigen macht te vergroten en haar eigen wetten af te dwingen.

Wanneer de overheid alle tienden (en meer) inpikt, vindt de kerk het vervolgens nodig om de mensen te vragen een tiende te geven bovenop wat de overheid al van God heeft gestolen. Niet begrijpend dat de tiende bedoeld was als een belasting van 10% op productie direct uit de natuur, eist de kerk dat de mensen tienden betalen over *al het verdiende geld*, inclusief het loon dat niet direct afkomstig is van het gebruik van Gods land.

Dus worden de mensen nog meer onderdrukt - eerst door de regeringen van de mensen, en opnieuw door kerkelijke regeringen. Weinigen begrijpen dat de regering van God gebaseerd is op Gods rechten als Schepper en Eigenaar van al het land dat gebruikt wordt voor de productie van rijkdom. Tienden zijn alleen verschuldigd op het eerste niveau van productie, een tiende van de gewassen, kuddes, visserij, mijnbouw, houtkap, krachtcentrales, enz. Al het andere wordt verdiend door eigen arbeid die gelijk wordt geruild tegen andermans goederen of geld.

Al deze diefstal wordt gerechtvaardigd door degenen die het land voor zichzelf opeisen. Dat wil zeggen, zij eigenen zich het land toe en behandelen het alsof de regering de schepper is van haar eigen land. De regeringen van de mensen zijn dan

beledigd door hen die werken aan het vestigen van Gods rechten, want zij hebben een hekel aan concurrentie.

Seculiere regeringen eigenen zich per definitie het land toe en beroven God van Zijn recht om te regeren. Maar "christelijke" regeringen doen meestal hetzelfde, want zij volgen het patroon van koning Saul, de religieuze koning die weigerde te dienen als rentmeester van Christus' troon. Ook andere godsdiensten eigenen zich Gods land toe, wanneer zij het recht van Jezus Christus om over de aarde te heersen niet erkennen.

Een godvruchtige natie daarentegen gebruikt alle tienden voor de eer van God, om het recht van Jezus Christus om te regeren te erkennen, en om Zijn wetten af te dwingen die de rechten van God en mensen bepalen. Naar mijn mening heeft geen enkele kerk of bediening of religie het recht om tienden of offers te vragen, tenzij zij Jezus' aanspraak op de troon, Zijn regering en Zijn wetten ondersteunen.

God spreekt dus via Maleachi dat het volk van Juda en de natie zelf onder een goddelijke vloek stonden omdat ze God hadden beroofd. Met andere woorden, God had een zaak tegen hen lopen voor de goddelijke rechtbank. Zij lagen onder de vloek van de wet voor hun zonde - in dit geval voor diefstal. Totdat zij deze kwestie hadden opgelost en rechtvaardiging (genade) hadden gevonden voor hun zonde, zouden zij "onder de wet" blijven en onderworpen zijn aan de straffen die de wet voorschreef voor hun diefstal.

Bedenk ook dat Maleachi de overgangsprofeet is tussen het oude en het nieuwe verbond. De problemen die hij onder onze aandacht brengt waren al vergevorderd in de tijd van Maleachi, maar waren erger in de tijd van Jezus.

Vandaar dat, toen Jezus kwam om zijn troonrechten op te eisen, de priesters zich zijn troon toe-eigenden en het volk ertoe aanzetten hun recht daarop te steunen.

De vloek omkeren

Mal. 3:10 gaat verder,

10 "Breng de gehele tiende in het magazijn, opdat er voedsel zal zijn in Mijn huis, en beproef Mij nu hierin," zegt de Heer der heerscharen, "of Ik niet voor u de vensters van de hemel zal openen en voor u een zegen zal uitstorten tot zij overloopt.

Het is bijzonder hypocriet wanneer predikanten dit vers gebruiken om mensen ertoe te bewegen geld te geven aan ministeries die de wet van God verwerpen, met de belofte dat God hen zal zegenen voor hun vrijgevigheid. Zulke bedieningen plukken alle vruchten, maar nemen geen verantwoordelijkheid als de gevers alleen maar armer worden.

Maleachi gaat verder,

11 "Dan zal Ik de verslinder voor u berispen, zodat hij de vruchten van de grond niet vernietigt; noch zal uw wijnstok op het veld zijn druiven werpen", zegt de Heer der heerscharen.

Het Koninkrijk van God is tot nu toe vrijwel geheel onbeproefd, zodat we weinig voorbeelden hebben om te bewijzen dat het erkennen van Jezus Christus als Koning en het gehoorzaam zijn aan zijn wet daadwerkelijk de welvaart vergroot. Toch hebben we veel beloften van God over de zegeningen van gehoorzaamheid in **Deut. 28:11**, **12**,

11 En de Heer zal u <u>in voorspoed</u> doen <u>toenemen</u>, in het nageslacht van uw lichaam en in het nageslacht van uw beest en in de opbrengst van uw grond...12 De Heer zal voor u zijn goede voorraadkamer openen, de hemel, om regen te geven aan uw land in zijn seizoen en om al het werk van uw hand te zegenen; en u zult lenen aan vele volken, maar u zult niet lenen.

Maleachi sluit dit gedeelte af door te zeggen in **Mal. 3:12**,

12 "En alle volken zullen u gezegend noemen, want u zult een heerlijk land zijn", zegt de Heer der heerscharen.

Echte voorspoed komt als we God serieus genoeg nemen om zijn wetten te gehoorzamen. Deze wetten zijn nooit bedoeld om mensen te onderdrukken, maar om vrede en voorspoed in het land te brengen. De enigen die zich onderdrukt voelen zijn zij die willen zondigen.

Hoofdstuk 10

Arrogante beschuldigingen tegen God

Nadat hij ons de boodschap van God heeft gegeven dat we gezegend zullen worden als we "*de hele tiende in het magazijn brengen*", vermeldt de profeet het populaire bezwaar waarmee hij in zijn tijd werd geconfronteerd. Maleachi 3:13-15 zegt,

13 "Uw woorden zijn hoogmoedig tegen Mij geweest," zegt de Heer. "Toch zegt u: "Wat hebben wij tegen U gesproken? 14 "U hebt gezegd: 'Het is ijdel om God te dienen; en wat baat het dat wij zijn last hebben bewaard, en dat wij in rouw hebben gewandeld voor het aangezicht van de Heer der heerscharen?' 15 Zo noemen wij nu de hoogmoedigen gezegend; niet alleen worden de boosdoeners opgebouwd, maar ook beproeven zij God en ontkomen"."

God kent de harten van de mensen en hoort de klachten die zij niet hardop durven uit te spreken. Hier openbaart God het werkelijke onderliggende motief voor de wetteloosheid in die tijd - en ook in onze tijd.

Het hartmotief voor wetteloos gedrag

Het vleselijke bezwaar tegen het gehoorzamen van Gods wet is dit: "*Het is ijdel om God te dienen*." Met andere woorden, ze zeggen dat het nutteloos is om God te dienen. Het levert niets op, zeggen ze. Wetteloze mensen zijn welvarend. Wanneer deze "hoogmoedige" mensen God op de proef

stellen, merken ze dat misdaad loont, want God straft hen niet en brengt hen niet ter verantwoording voor hun zonden.

De mensen begrijpen de liefde, het geduld en de barmhartigheid van God niet. Omdat God hen niet doodslaat wanneer zij hun naasten beroven of mishandelen, verliezen zij het vertrouwen dat God inderdaad een rechtvaardige rechter is. Zij denken dat Hij onverschillig is. Zij denken dat Hij weigert te oordelen over de zaak van de getroffenen. Daarom is het nuttiger om te kwellen dan om gekweld te worden.

De meeste mensen begrijpen niet dat dezelfde God die de wet gaf ook een God van liefde en barmhartigheid is. Vreemd genoeg zijn er anderen die de Wetgever afwijzen omdat zij denken dat Hij meedogenloos, wraakzuchtig en zonder genade is. Geen van beide opvattingen is juist.

De God die Mozes de Wet gaf, is een God van rechtvaardigheid en ook een God van liefde en barmhartigheid. Maar als we naar Gods prioriteiten kijken, vinden we dat "*barmhartigheid boven rechtvaardigheid staat*" (**Jakobus 2:13**, letterlijke vertaling). God is rechtvaardig, maar wat belangrijker is: "*God is liefde*" (**1 Johannes 4:8**).

Juist Zijn liefde weerhoudt Hem ervan de wettelozen te vernietigen. Dit geldt zowel voor het kruis als daarna. Verder verandert Gods barmhartige en liefdevolle aard niet (**Mal. 3:6**), ongeacht wat de mensen doen. Toch komt er een dag

van gerechtigheid, waarop allen zullen worden opgewekt om rekenschap af te leggen.

Angst versus liefde

Als God engelen had gestuurd om met een zweep over ons heen te staan om gehoorzaamheid af te dwingen, zouden de mensen gehoorzamen, maar ze zouden alleen getraind zijn om God te vrezen. God zoekt iets beters, want Zijn doel is de hele schepping in overeenstemming te brengen met Zijn wil. Hij weet dat slechts weinigen in dit huidige tijdperk door liefde gemotiveerd zijn om God na te volgen. Dit is wat de overwinnaars onderscheidt van gewone mensen - en zelfs van gewone gelovigen.

De profeet laat het bezwaar van het volk dus onbeantwoord en richt zich in plaats daarvan tot hen die zich onderscheiden van de menigte. Mal. 3:16 zegt,

16 Toen spraken zij die de Heer vreesden met elkaar, en de Heer schonk er aandacht aan en hoorde het, en er werd een gedenkboek voor Hem geschreven voor hen die de Heer vrezen en die zijn naam hoogachten.

Zoals de Heer het hart van wetteloze mensen kon "horen", zo "hoort" Hij ook het hart van hen die het met Hem eens zijn en getuigen van Zijn aard en karakter zoals uitgedrukt in de goddelijke wet. Van hen wordt gezegd dat zij de Heer vrezen, maar hun vrees is geen negatieve of destructieve vrees, maar weerspiegelt eerder hun respect en ontzag voor Hem.

Deze wettigen hebben geen engel nodig die boven hen zweeft om naleving van Zijn wil af te dwingen. Zij gehoorzamen, niet omdat zij gestraft zullen worden voor ongehoorzaamheid, maar omdat zij instemmen met de levenswijze die God in de wet voorstaat. God neemt nota van zulke mensen en schrijft *voor hen* "*een gedenkboek*".

Deze gehoorzamen houden zich niet bezig met hoe winstgevend of onrendabel zo'n leven kan zijn. Zij volgen het bevel van Jezus in Matt. 6:33,

33 Maar zoek eerst zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u worden toegevoegd.

Dit hemelse boek geeft een beeld van God die hen gedenkt in tijden van ontmoediging, wanneer zij denken dat God hen vergeten is. Terwijl anderen met het hoofdverkeer op de snelweg van de wereld meegaan, volgen zij de moeilijkere weg die minder bewandeld wordt, wetende dat dit God welgevallig is.

De uitverkorenen

Mal. 3:17 gaat verder,

17 "En zij zullen de Mijne zijn," zegt de Heer der heerscharen, "op de dag dat Ik Mijn eigen bezit [*segullah*] **bereid, en Ik zal hen sparen zoals een man zijn eigen zoon spaart die hem dient."**

Dit is een verwijzing naar een vroegere dag toen God Israël uit Egypte riep en hen naar de berg Sinaï bracht. In die tijd

kreeg het hele volk de gelegenheid om Gods eigenaardige bezit [*segullah*] te zijn, zoals we lezen in **Exodus 19:5**, **6**,

5 **"Nu dan, indien gij inderdaad Mijn stem zult gehoorzamen en Mijn verbond zult houden, dan zult gij Mijn eigendom** [*segullah*] **zijn onder alle volkeren, want de gehele aarde is van Mij;**[6] **en gij zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilige natie zijn." Dit zijn de woorden die u tot de zonen van Israël zult spreken.**

Israël als geheel had gefaald in het houden van hun verbond met God, en omdat deze beloning afhankelijk was van gehoorzaamheid, waren de meeste Israëlieten uitgesloten van *segullah*. Zo vertelt ook Paulus ons in **Rom. 11:7**,

7 **Wat dan? Wat Israël zoekt, heeft het niet verkregen, maar zij die uitverkoren waren, hebben het verkregen, en de rest** [de Israëlieten] **zijn verhard.**

Paulus haalt het onderscheid aan tussen Israël als natie en het overblijfsel van de genade, dat in de tijd van Elia slechts 7.000 personen telde. Hij zegt dat alleen de 7.000 "uitverkoren" waren in de ogen van God, hoewel vrijwel allen zichzelf waarschijnlijk beschouwden als "Gods uitverkoren volk". Terwijl God geloof de basis maakte van hun "uitverkoren" status, dachten de vleselijke Israëlieten dat hun genealogische band met Abraham, Izaäk en Jakob hen uitverkoren maakte.

Maleachi maakt duidelijk dat er een onderscheid is tussen "*zij die de Heer vreesden*" en zij die zeiden: "*Het is ijdel om God te dienen*." Alleen de uitverkorenen staan geschreven in

Gods gedenkboek, en God eist hen op als Zijn eigen bezit. Mal. 3:18 besluit met enige instructie,

[18] Zo zult u opnieuw onderscheid maken tussen de rechtvaardigen en de goddelozen, tussen iemand die God dient en iemand die Hem niet dient.

Dit is een specifiek gebod dat wij "onderscheid" moeten maken tussen deze twee groepen, voor zover het gaat om het bestempelen van mannen als "uitverkoren" of niet. Zij die leren dat alle Israëlieten uit de stamboom uitverkoren zijn, of ze nu wel of niet voldoen aan Gods maatstaf, overtreden deze instructie.

Onderscheidingen in de Kerk

Er zijn geen uitverkorenen zonder geloof in Jezus Christus. Verder moet hun geloof in Jezus ook echt zijn. Om echt en geloofwaardig te zijn, moet het vrucht dragen als bewijs van geloof, zoals Jakobus 2:17, 18 zegt,

[17] Evenzo is het geloof, indien het geen werken heeft, dood, zijnde op zichzelf. [18] Maar iemand kan zeggen: "U hebt geloof en ik heb werken; toon mij uw geloof zonder de werken, en ik zal u mijn geloof tonen door mijn werken."

In de begintijd van de kerk werden alle gelovigen in Christus verondersteld "uitverkoren" te zijn. Dat waren de dagen dat de christenen een kleine minderheid vormden onder de Joden en een nog veel kleinere minderheid in de grotere wereld. Daarom leek het alsof zij allen deel uitmaakten van

het "overblijfsel der genade" en het nieuwtestamentische equivalent van de 7.000 in de tijd van Elia.

Maar naarmate de tijd verstreek en het zuurdesem van Pinksteren duidelijk werd, moest Paulus de corruptie in de kerk bestrijden. De Korinthische kerk had morele problemen (**1 Kor. 5:1**), valse christenen (**2 Kor. 11:26**), en degenen die probeerden de christenen te herenigen met het jodendom en hen onder het gezag van het aardse Jeruzalem te plaatsen (**Gal. 5:1**).

Dit was het begin van een ander onderscheid, want niet alleen onderscheidden christenen zich van ongelovige Joden, maar nu werden christenen ook onderscheiden van overwinnaars. Na verloop van tijd werd het steeds duidelijker dat niet alle gelovigen overwinnaars waren. De overwinnaars waren een klein maar gehoorzaam overblijfsel van de genade binnen de kerk, net als in Israël in vroegere tijden.

Deze overwinnaars worden "*het overblijfsel van de genade*" genoemd op grond van het feit dat God hen geroepen en voorbestemd heeft (zoals bij Jakob) voordat zij geboren waren (**Rom. 9:11**). Het bewijs van hun uitverkoren status is of zij al dan niet vrucht dragen. Gehoorzaamheid, of wettigheid, is dit bewijs.

De brandende oven

Wij moeten "*onderscheid maken tussen rechtvaardigen en slechten*", omdat wij anderen moeten zien zoals God hen ziet. Dit onderscheid wordt duidelijk door de vrucht die ieder

mens draagt (**Matt. 7:20**), maar op dit moment lijken slechts weinigen in staat de vrucht van mensen te onderscheiden.

Aan dit gebrek aan onderscheidingsvermogen zal een einde komen wanneer de tijd van de oogst aanbreekt. Jezus' gelijkenis in **Matt. 13:24-30** vertelt ons dat het onkruid en de tarwe onderscheiden zullen worden aan het einde van het tijdperk, wanneer de engelen worden gezonden om het onkruid te verwijderen en vervolgens het tarweveld te oogsten. Het onkruid wordt eerst gebundeld en in het vuur geworpen voordat het koren wordt verzameld in Zijn "schuur" (**Matt. 13:30**).

Mal. 4:1 zet ditzelfde thema uiteen en zegt,

1 "Want zie, de dag komt, brandend als een oven; en alle hoogmoedigen en elke boosdoener zullen kaf zijn; en de dag die komt zal hen in vuur en vlam zetten," zegt de Heer der heerscharen, "zodat hij hen wortel noch tak zal laten staan."

Met andere woorden, de "hoogmoedigen" die zeiden: "*Het is ijdel om God te dienen*", en beweerden dat "*niet alleen de daders van goddeloosheid worden opgebouwd, maar dat zij ook God beproeven en ontkomen*", zullen het goddelijk oordeel niet ontlopen ten tijde van de oogst. Alle zonde zal geoordeeld worden, tenzij ze onder het bloed van Jezus Christus is gezet.

In Jezus' gelijkenis in **Matt. 13:30** wordt gezegd dat het "onkruid" (dat zich voordoet als tarwe, maar zich manifesteert door zijn vruchteloosheid) wordt verbrand. De

metafoor volgt de normale landbouwpraktijk van die tijd, die iedereen begreep. Het vuur van God is Zijn wet, en alle zonde zal door de wet worden beoordeeld naar de werken of "daden" van de mensen (**Openb. 20:13**).

Dit is geen profetie over het martelen van zondaars in een letterlijk vuur, maar gaat over het oordelen van alle mensen door de "vurige wet" van God, zoals Mozes het noemde in **Deut. 33:2 KJV**. Evenmin is dit een profetie over de verbranding en vernietiging van de goddelozen, zoals anderen hebben geleerd, want dat is geen ware goddelijke gerechtigheid. Er wordt pas recht gedaan als aan alle slachtoffers van onrecht volledige schadeloosstelling is betaald.

Vernietiging doet geen recht aan de slachtoffers. Het voorkomt hoogstens dat zij anderen nog meer onrecht aandoen. Maar God verzoent en herstelt de schepping. Dit is niet mogelijk als het grootste deel ervan wordt vernietigd. Het doel van de wet is de mensen de rechtvaardige wegen van God te leren. **Jesaja 26:9** zegt: "*Want als de aarde Uw oordelen ervaart, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren.*"

Jezus sprak over een dag waarop sommigen een pak slaag zouden krijgen, met weinig of met veel slagen (**Lucas 12:47-49**). Vers 49 stelt dit gelijk aan een "vuur". Maar zulke slagen zijn beperkt tot 40 zweepslagen (**Deut. 25:3**), en het doel van zulke slagen is correctie. **Spr. 23:13**, **14** zegt,

13 Houdt de tucht van het kind niet tegen, al sla je hem met de roede, hij zal niet sterven. 14 U zult hem met de roede slaan, en zijn ziel uit Sheol bevrijden.

Wanneer mensen bepaalde misdaden begaan die onmogelijk kunnen worden rechtgezet door restitutie, is het vonnis van de wet de doodstraf (wanneer het slachtoffer besluit niet te vergeven). De doodstraf is onvoldoende, want het is slechts een soort opsluiting totdat God zelf over de zaak kan oordelen bij de Grote Witte Troon.

Als de doodstraf voldoende zou zijn, dan zou er geen reden zijn om zondaars uit de dood op te wekken en hen aan het einde van het tijdperk te berechten. De doodstraf werd ingesteld vanwege de zwakte van de aardse rechtbanken om zulke zaken te behandelen.

Maar God zelf is in staat om deze moeilijke gevallen te beoordelen, en omdat alle zondaars op die dag hun knieën zullen buigen en Jezus Christus als Heer zullen belijden, zal God een wettige reden hebben om hen genade te tonen en hun tijd van gehoorzaamheidstraining in de zogenaamde "vuurpoel" te beginnen.

De rechtvaardigen worden beloond

Mal. 4:2 gaat verder,

2 Maar voor u die Mijn naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan met genezing in haar vleugels; en u zult uitgaan en rondhuppelen als kalveren uit de stal.

Deze "*die Mijn naam vrezen*" zijn de *segullah*, Gods bijzondere schat, Zijn toegeëigende eigendom, die geen oordeel zullen hoeven te ondergaan. De zegen van God zal over hen opgaan als "de zon der gerechtigheid".

De metafoor is die van de zon die 's morgens opkomt na een lange nacht. De eerste lichtstralen verschijnen vaak als "vleugels" aan de dageraad, en deze worden afgebeeld als "genezende" stralen.

In die tijd werden de dieren 's nachts gehouden in een stal aan de ene kant van het huis, een paar meter onder de vloer van de woonkamer. Ze werden bij zonsopgang vrijgelaten en men kon ze vaak zien huppelen en springen als ze elke dag werden vrijgelaten. Dit is het woordbeeld dat Maleachi schetst om de rechtvaardigen te beschrijven wanneer de dageraad van het Koninkrijk aanbreekt.

Hosea 6:2, 3 laat ons zien dat dit ook een messiaanse profetie is,

2 Hij zal ons na twee dagen doen herleven; Hij zal ons opwekken op de derde dag, opdat wij voor Zijn aangezicht mogen leven. 3 Dus laat ons weten, laat ons aandringen om de Heer te kennen. Zijn uitgaan is zo zeker als de dageraad....

Door de openbaring van Hosea en Maleachi te combineren, zien we dat de rechtvaardigen bevrijd zullen worden uit de nacht van de dood. De dageraad is de opstanding, waarbij deze rechtvaardigen als kalveren uit de stal zullen worden bevrijd. Dit is wat Maleachi bedoelt als hij spreekt over

"genezing" in de coulissen, de eerste lichtstralen bij de dageraad. Het is genezing van de dood zelf.

Mal. 4:3 gaat verder,

3 "En u zult de goddelozen vertrappen, want zij zullen as zijn onder de zolen van uw voeten op de dag die ik voorbereid," zegt de Heer der heerscharen.

Dit woordbeeld moet niet letterlijk genomen worden, alsof deze rechtvaardigen als kalveren zullen rondhuppelen terwijl ze de as van een heleboel doden vertrappen. Als het vuur dat de goddelozen heeft verbrand, de "vurige wet" is, en de wet voor elke zonde een nauwkeurige teruggave of afranseling voorschrijft, dan moet de "as" ook in dezelfde zin worden opgevat.

Het doel van de geschiedenis is om alle dingen onder de voeten van Christus te leggen, *zodat* "*God alles in allen is*" (1 Kor. 15:27, 28). Alle dingen aan Christus onderwerpen betekent niet hen vernietigen, maar hen redden, zoals vers 22 ons zegt,

22 Want zoals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.

Zoals wij reeds hebben aangetoond, was de vuurdoop bedoeld om de zielen te zuiveren van zonde en de zonen van Levi als een zuiverend vuur. Het wordt in verband gebracht met Pinksteren, omdat het tarweoffer brood was dat gebakken werd (Lev. 23:17). Daarom toont de as de uitroeiing van de zonde in het leven van de zondaars, terwijl het vuur van God de wet in hun harten schrijft.

Hoofdstuk 11

Laatste woorden om te onthouden

Vervolgens geeft de profeet zijn laatste woorden ter afsluiting van zijn boodschap. Dit is zijn samenvatting, beginnend in **Mal. 4:4**,

4 Gedenk de wet van Mozes, Mijn dienaar, de inzettingen en verordeningen die Ik hem in Horeb geboden heb voor geheel Israël.

In de voorgaande hoofdstukken heeft de profeet laten zien dat het voornaamste probleem de wetteloosheid was. Het volk had de wet van God veracht (**Mal. 1:12**), en de priesters hadden "*het verbond met Levi bedorven*" (2:9). Zij hadden God beroofd van tienden die Hem verschuldigd waren (3:8-10). Ze hadden arrogant geloofd dat het zinloos was om God te dienen (d.w.z. Zijn wet te gehoorzamen), omdat voorspoed alleen kwam door anderen te onderdrukken, en God leek de misstanden niet recht te zetten (3:15).

Toch zegt de profeet dat de rechtvaardigen, die God eerbiedigen door in te stemmen met Zijn wet/natuur, uiteindelijk gezegend zullen worden. Daarom worden allen vermaand "aan de wet van Mozes te denken."

Mal. 4:5, **6** besluit,

5 Zie, Ik zal u de profeet Elia zenden voor de komst van de grote en verschrikkelijke dag des Heren. 6 En hij zal het hart van de vaders teruggeven aan hun kinderen, en het hart van de kinderen aan hun vaders, opdat ik niet kom en het land met een vloek sla.

Mozes en Elia vertegenwoordigen dus de wet en de profeten. Mozes was een type van Christus; Elia was een type van de boodschapper die geroepen was om de weg te bereiden voor de komst van Christus. Mozes was de wetgever; Elia was de profeet wiens roeping het was de wet toe te passen naar de geest van Christus.

Maar omdat Christus tweemaal moet verschijnen, hebben de profetieën over Mozes en Elia ook een dubbele vervulling. Dit niet onderkennen heeft ertoe geleid dat velen in onze tijd beide roepingen verkeerd begrijpen, want zij maken geen juist onderscheid tussen de twee verbonden.

Mozes heeft plaatsgemaakt voor Jozua. Christus kwam de eerste keer om ons uit het huis van slavernij te leiden door zijn dood aan het kruis bij het Pascha. Dat was een roeping van Mozes. Maar aan het einde van het tijdperk moet Hij komen als Jozua om ons het Koninkrijk binnen te leiden. Jozua was van de stam Efraïm/Jozef, en dus **Openb. 19:13** wordt Hij voorgesteld als Jozef "*met een mantel gedoopt in bloed*". Zijn doel deze keer is Zijn geboorterecht, dat aan Jozef was gegeven, veilig te stellen (**1 Kron. 5:1**, **2**).

Elia heeft op dezelfde wijze plaatsgemaakt voor Elisa, die de roeping van Elia voltooide met het dubbele deel. Johannes de Doper kwam "*in de geest en de kracht van Elia, om het hart der vaderen weer tot de kinderen te wenden, en de ongehoorzamen tot de houding der rechtvaardigen*" (**Lucas 1:17**). Maar Elia zelf kon zijn roeping niet voltooien. Een

dubbele portie werd dus aan Elisa gegeven (**2 Koningen 2:9**, **15**).

Als Johannes de grootste profeet tot dan toe was (**Matth. 11:11**; **Lukas 7:28**), die Elia vertegenwoordigt, wat zullen wij dan zeggen van het gezelschap van Elisa, dat het dubbele deel heeft, dat in onze tijd wordt opgewekt? Zullen wij niet de grootste uitstorting van de Heilige Geest zien in de geschiedenis van de wereld?

Zou dit niet gebeuren, dan zou God "*het land met een vloek slaan*". Maar Elisa's werk brengt een zegen op de aarde, zodat de belofte aan Abraham, die zegt: "*in u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden*" (**Gen. 12:3**), *in* vervulling gaat. Moge God de dag versnellen.

Hoofdstuk 12

Gelovend Maleachi

Het boek Maleachi brengt vier boodschappers naar voren, elk met een woord van God. De boodschappen zijn van de ware profeten (vertegenwoordigd door Maleachi zelf), de gehoorzame priesters die
"*kennis bewaren*" (2:7), de "Elia" voorloper van de Messias (3:1a), en de Messias zelf (3:1b) die, net als Mozes, de middelaar van een verbond is.

Het volk zou alle vier de boodschappers moeten geloven om volledig voorbereid te zijn om de Messias te ontvangen aan het einde van de zeventig weken van Daniël. De profetieën van Maleachi waren de laatste openbaringen onder het Oude Verbond die, indien zij geloofd en uitgevoerd werden, zouden hebben geleid tot de aanvaarding van Jezus als Messias en de vestiging van Zijn Koninkrijk.

Hoewel dit zeker de wil van God was, lag het niet in het goddelijke plan, want wij weten dat Hij verworpen moest worden om te sterven als Offer voor de zonde van de wereld. De wet had dit al geopenbaard in de offerwetten en in haar profetieën van twee wederkomsten van Christus. Er waren twee duiven nodig om melaatsen (stervelingen) te reinigen en twee bokken om de zonde te verzoenen en alle dingen te verzoenen, zoals geopenbaard in Leviticus 14 en 16.

Eeuwen eerder al had Jakob-Israël de weg bereid voor twee werken van Christus toen hij het eerstgeboorterecht onder zijn zonen verdeelde, zoals staat in **1 Kron. 5:1**, **2**.

Het stond dus vanaf het begin vast dat het woord van Maleachi genegeerd, verkeerd geïnterpreteerd of verkeerd begrepen zou worden. Toch blijft het woord bestaan voor hen die ogen hebben om te zien en oren om te horen. Het staat als een getuige en wijst de weg naar de Messias voor iedereen die het woord echt hoort.

De eerste boodschapper

De boodschap van Maleachi, anders dan die van de andere boodschappers, is dat God Jakob liefhad en Ezau "haatte" (1:2). Daarom roept God het volk op Hem te eren als hun Vader (1:6). Zij moesten niet handelen zoals Ezau, die zijn vader en moeder onteerde.

Als het volk God had geëerd, zouden zij gezonde dieren als offer hebben gebracht, wat zou hebben bewezen dat hun hart recht voor God was. Maar Maleachi betreurt dat zij dat niet deden (1:13).

De tweede boodschapper

De priesterlijke boodschapper (2:1) stond onder een goddelijk verbond om het volk de wegen van God te leren. Het vervullen van deze verantwoordelijkheid was noodzakelijk "*opdat Mijn verbond met Levi blijft bestaan*" (2:4). Er zouden natuurlijk altijd ware priesters onder hen zijn, maar

uiteindelijk bracht de meerderheid van de priesters - en vooral hun leiders - een vloek over zichzelf (2:2).

Het resultaat was dat het verbond NIET werd voortgezet met Levi, maar in plaats daarvan werd gegeven aan de orde van Melchizedek, geleid door zijn hogepriester, Jezus Christus, die van Juda was (**Heb. 7:14**, **15**).

De derde boodschapper

De derde boodschapper (3:1a) moest "*de weg voor Mijn aangezicht vrijmaken*", dat wil zeggen, voor de Messias. Hij wordt geïdentificeerd als "Elia" (4:5), geroepen om alle dingen te herstellen (**Mal. 4:6**; **Matth. 17:11**). Hieruit blijkt dat er een bepaald werk moet worden gedaan voordat Christus kan komen om Zijn Koninkrijk te regeren. Wij begrijpen dat terwijl Johannes de Doper kwam in de geest en de kracht van Elia (**Lucas 1:17**), wij die de weg bereiden voor Christus' tweede komst geroepen zijn om het werk te voltooien als het gezelschap van Elisa.

Elia en Elisa vertegenwoordigen twee helften van dezelfde roeping, en deze roeping, zegt Maleachi, heeft te maken met het voorbereiden van het volk op het zuiveringsvuur van de Messias (3:3). Dit alleen maakt het voor (ware) priesters mogelijk om "*offers in gerechtigheid*" te brengen.

Johannes de Doper vatte dit op als een verwijzing naar de doop met "*de Heilige Geest en het vuur*" (**Lucas 3:16**), die later op de Pinksterdag kwam. Zonder deze vuurdoop kon er in de harten van de priesters geen verfijning plaatsvinden die

hen in staat zou stellen rechtvaardige offers aan God te brengen.

De Vierde Boodschapper

De eerste drie boodschappers leiden naar de vierde en laatste, de Messias zelf, "*de boodschapper van het verbond*" (3:1b). Hij is Degene die feitelijk zit "*als een smelter en zuiveraar van zilver*" (3:3). Dit is het werk van de Middelaar van het Nieuwe Verbond (**1 Tim. 2:5**) in Zijn rol als Messias en Hogepriester.

De Messias is vergelijkbaar met Mozes, die de bemiddelaar was van het eerste verbond (**Gal. 3:19**, **20**). Dat eerste verbond was echter een gelofte van de mens aan God, die onmogelijk te vervullen was en resulteerde in een ramp voor zowel Israël als Juda - en zelfs voor de hele wereld. Jezus kwam echter als de Middelaar van het Nieuwe Verbond, dat Gods belofte, eed en gelofte aan de mens is (**Gal. 3:18**, **21**). Dit was Gods eed om in de harten van de mensen te werken om hun harten te keren, zodat alle mensen tot zichzelf konden worden hersteld.

Als God Zijn belofte aan de vaderen vervult, "*zullen alle volken u gezegend noemen*" (**Mal. 3:12**; **Gen. 12:2**, **3**). Die profeten en priesters die verfijnd en gezuiverd zijn door het vuur van God zijn gekwalificeerd om de roeping van Abraham te vervullen om een zegen te zijn voor alle families (volken) van de aarde.

Dit zijn degenen over wie geschreven staat in Gods "*gedenkboek*" (3:16). Zij zijn het die Gods eigen "*bezit"* zijn (3:17). Zij zijn het door wie de zegeningen van Abraham zullen worden verspreid over de hele wereld, totdat de dag komt dat allen zijn verzoend en hersteld met hun hemelse Vader.

Maleachi vermaant ons daarom Gods boodschappers van het Oude Verbond, Mozes en Elia, te gedenken, waaraan we Jozua en Elisa kunnen toevoegen, die de boodschappers van het Nieuwe Verbond vertegenwoordigen. Hoewel wij zowel Mozes als Elia eren, erkennen wij dat beiden er uiteindelijk niet in slaagden hun roeping te volbrengen. Mozes stierf in de woestijn, en Elia vluchtte voor Jezebel. Dit was allemaal onderdeel van het goddelijke plan, want succes kon alleen worden verkregen door het Nieuwe Verbond en zijn boodschappers. Daarom leidde Jozua Israël naar het Beloofde Land, en Elisa voltooide het werk van Elia met het dubbele deel van de zalving, voorbehouden aan de geboorterechthouder.

Als wij acht slaan op de woorden van God door Maleachi, zullen wij het voorrecht hebben deel te nemen aan het laatste werk dat ons in het Beloofde Land zal brengen, de troon van Christus zal vestigen en een zegen zal zijn voor alle volken op aarde.